Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

Διάλογοι Οὐράνιοι, Ἅλιοι, καὶ Νεκρικοί.

LVCIANI

SAMOSATENSIS DIALOGI

Cœlestes, Marini, et Inferni, cum uulgata uersione: quibus propter singularem elegantiam adiecti sunt eiusdem Menippus, & Timon.

HIS ADDITA SVNT ARgumenta, una cum quorundam dialogorũ μυθολογίᾳ. Latinis uersibus tractata, per Ioannem Sambucum Tirnauiensem Pannonium.

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS

SEB. HEYDEN LECTO

Qui non Græca simul iungit documenta Latinis,
Is vere docti nomen habere nequit.
Ergo puer paruo coëmas hunc ære libellum:
Quo bene percepto, tum quoq; Græca sciet.

ARGENTORATI APVD VVOLfium Cephalæum. 1550.

LVCIANVS DE SVIS scriptis Philippo Melanthone Interprete.

Scripſi hæc Lucianus priſci, ſtultiq; peritus:
Stulta homini ſunt, quæ docta uidentur enim.
Mutilus eſt igitur ſenſus mortalibus, atq; id
Excipiunt riſu, tute quod usq; probas.

IOAN. SAMBVCVS, OPTIMAE SPEI PVERO, Timotheo Apiano, clariss. Mathematici Petri Apiani filio. S. D.

CREDO ego me quorundam reprehensionem subiturum Timothee: quod istos qualescunq; uersiculos his Luciani Dialogis in usum studiosorum linguae graecae delectis, adiecerim: quia tamen quibusdam, & eis non ineruditis, probari illos uideo: non laboro, quemadmodum Zoili criminando, suũ depascant liuorem. Fateor equidem pleniorem elaboratamq; magis explicationem hos dialogos requirere: quod magna in eis & rerum & uerborum est copia, ὅλη γὰρ ποιητικῶν μύθων: tamen quoniam tenuius ingeniũ agnosco, minusq; subactum numerosa lectione, quàm ut huic rei sufficere possit, alijs negocium permitto. Omnino enim iusta expositio, fabularumq; ex omnibus annotatio, nisi à polyhistore aliquo addi non potest. Ego τετράστιχα haec pueris uelut aliud agens composui: quibus breuiter, ac strictim dialogorum argumentum, atq; etiam quorundam μυθοτοιίαν cõplexus sum: quod mihi nemo, ut spero, bonus,

uitio ponet. Liberum est enim in istiusmodi fabulis, opinionibus, coniecturis ludere. Non moueor, quod nasutis, qui ex inuidia laborant, displicent: uerum quod rudioribus, & uero etiam tinctis solidiori doctrina probantur: idipsum maximopere lætor. Etenim placere in uulgus, per mihi rarum uidetur: καὶ πανταχοῦ λοιδορεῖν ἡδὺ μᾶλλον, οὐ ἐπαινεῖν: Sed tamen ἀκέρδεια λέλογχεν θαμιὰ κακηγόρως, ut Pindarus habet. Tibi autem, mi Apiane, hosce dialogos commendo, faciles, & mire elegantes: atq; rerum uarietate refertos, tuæque ætati aptissimos, καὶ ἀτῃ κωτάτος. Si quidem ita percepisti grammatica præcepta, ut his cognoscendis ea adhibere sine mora possis. Meam uero satis indiligentem opellam: non tamen omnino infrugiferam, tibi mitto, tuoq; nomini dedico, ut intelligas tibi me ex animo benè cupere, quod non obscure coram sum testatus: dum te ad optimarũ artium studia cohortatus sum. Habes parentem clarissimum uirum, summum Mathematicum: & apud Imperatorem Carolum, aliosq; summos magistratus gratiosissimum, quem ut ob oculos tibi poneres, crebro admonui. Habes item duos fratres studiosissimos, & optimos adolescentes: Philippum, et Theodorum: hunc iam in Gallia, illum in Italia, meos intimos fratres: quorum te uelim quoq; studiũ inexhaustum propemodũ imitari. Ac quoniã mihi iã à primo necessitudinis tẽpore, summo fuit studio, illis pro

desse,

desse, ut ipse nosti: tua etiam studia optarim, si modo possem, promouere. Neq;.n. tu mihi nũc minus, quã reliqui fratres semper fuerũt, charus esse debes. Tu igitur mi Timothee, perge, ut cæpisti: quò spei parentũ ac fratrũ, quã de te cõmouisti, satisfacias. Est tibi ingeniũ ad res percipiẽdas promptißimũ: memoria uero, quantã uix in alio quòquã animaduerti, quib. tibi aditũ ad res magnas esse munitum, scire debes. Iam etiam præceptores satis literati non desunt, quibus quotidie tuam das operam. Parentum quoq; in suppeditandis rebus necessarijs animum iam pridem ipse perspexisti. Itaq; nihil obstat, quo minus persequi studia, eximiũq; uirum te olim præstare facile queas. Verum de his satis: siquidem ipse iam ἐλπίδα τῶν πατρὶ, ut Isocrates de Alexandro scribit, καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχεις, ὡς ἂν πρεσβύτερος γενόμενος, ἐμμένῃς τοῦτοις, τοσοῦτον προέξεις τῇ φρονήσει τῶν ἄλλων: ὅτοιπερ ὁ πατήρ σου νῦν ἁπάντων. Quod reliquum est, Vale. & me φίλησον, ut facis. Argentorati. idibus Augusti: Anno 1550.

VITA LVCIANI VT
Suidas habet.

Λουκιανός Σαμοσατεύς, ὁ ἐπικληθεὶς βλάσφημος, ἢ δύσφημος, ἢ ἄθεος εἰπεῖν μᾶλλον: οὗ ἐν τοῖς διαλόγοις αὐτοῦ γελοῖα εἶναι καὶ τὰ περὶ τῶν θείων εἰρημένα παρατίθεται. Λέγεται δὲ γενέσθαι τοῦ Καίσαρος τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. ἦν δὲ οὗτος τὸ πρὶν δημήγορος, ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς συρίας: δυσπραγήσας δ' ἐν τούτῳ, καὶ λογογράφειν ἐτράπη, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἄπειρα, τελευτήσας δὲ αὐτὸν, ὑπὸ κυνῶν, καὶ κατὰ τῆς ἀληθείας ἐλύττησεν. Εἰς γὰρ τὸν περιγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ χριστιανισμοῦ: καὶ αὐτὸν βλασφημεῖ τὸν χριστὸν ὁ παμμίαρος. διὸ καὶ τῆς λύττης ποινὰς ἠρκούσας ἐν τῷ παρόντι δέδωκεν: ἐν δὲ τῷ μέλλοντι, κληρονόμος αἰωνίου πυρὸς μετὰ τοῦ σατανᾶ γενήσεται.

LVCIANI VITA, EX SVIDA.

LVCIANVS Samosatensis, cognomento blasphemus, siue maledicus, aut atheos potius apellatus, eo quod in Dialogis suis ridicula etiã illa esse proponit, quæ de rebus diuinis & sacris prodita sunt. Dicitur aũt uixisse temporib. Traiani Cæsaris, & deinceps. Cæterum fuit ab initio causidicus, Antiochiæ, quæ in Syria est, sed cũ ea res illi non satis ex sentẽtia succederet, ad scribẽdum sese conuertit, scripsitq; adeo infinita. Obijsse aũt ipsum fama est, à canib. lacerarũ, quoniam & contra ueritatam uelut rabiem exercuisset. Nam in uita Peregrini Christianismum quoq; insectatur, ipsum Christum contumelioſe incesit, sceleſtus ille. Quare et rabiei istius pœnas sufficiẽtes in præsenti uitã dedit, & in futurum, hæres æterni ignis, una cum satana erit. Hæc ille. Addit autem Volaterranus, neſcio quo autore. cum ab initio Christianus fuisset, postea eiusdẽ religionis desertorem factum esse, dictitantem se nihil ex ea consecutum, quam quòd nomen ipsius corruptum esset, ex Lucio, Lucianus, factum. Fuit autem Samosata, ut hoc quoque addamus, urbs, non longe ab Euphrate sita. Comagenes metropolis. Plinius, & Stephanus.

INDEX

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

προμηθέως, καὶ Διὸς.	*Promethei, & Iouis*	1
ἔρωτος, καὶ Διός.	*Cupidinis, & Iouis*	1 b
Διὸς, καὶ ἑρμοῦ.	*Iouis, & Mercurij.*	2 b
Διὸς καὶ γανυμήδους.	*Iouis, & Ganymedis*	3
Ἥρας καὶ Διός.	*Iunonis, & Iouis*	4 b·6
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.	*Apollinis, & Vulcani*	7
Ἡφαίστου καὶ Διός.	*Vulcani, & Iouis*	8 b
Ποσειδῶνος καὶ ἑρμοῦ.	*Neptuni, & Mercurij.*	9 b
Ἑρμοῦ καὶ ἡλίου.	*Mercurij, & Solis*	10
Ἀφροδίτης καὶ σελήνης.	*Veneris, & Lunæ*	11
Ἀφροδίτης καὶ ἔρωτος.	*Veneris, & Cupidinis*	12
Διὸς, Ἀσκληπίου, καὶ Ἡρακλέους.	*Iouis, Æscalapij, & Hercules*	13
Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	*Mercurij, et apollinis.* 13 b·14.	
Ἥρας καὶ Λητοῦς.	*Iunonis, & Latonæ*	15
Ἀπόλλωνος καὶ ἑρμοῦ.	*Apollinis, & Mercurij*	16
Ἥρας καὶ Διός.	*Iunonis, & Iouis*	17
Ἀφροδίτης, καὶ ἔρωτος.	*Veneris, & Cupidinis*	18
Θεῶν κρίσις.	*Deorum Iudicium*	19
Ἄρεως καὶ ἑρμοῦ.	*Martis & Mercurij*	24
Πανὸς καὶ ἑρμοῦ.	*Panos, & Mercurij*	25
Ἑρμοῦ καὶ μαίας.	*Mercurij, & Maiæ*	26

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	*Doridis, & Galateæ*	27 b
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	*Cyclopis, & Neptuni*	28 b
Ἀλφεοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	*Alphei, & Neptuni*	30

μῦθοι.

INDEX.

μενελάου καὶ πρωτέως.	*Menelai, & Protei*	30 b
πανοπεὺς καὶ γαλήνη.	*Panopes, & Galenes*	31
τρίτωνος, ἀμυμώνης, καὶ τῶν θεῶν.	*Tritonis, Amymones, et Neptuni*	32
νότου καὶ ζεφύρου.	*Noti, & Zephyri*	33
ποσειδῶνος καὶ δελφίνης.	*Neptuni, & Delphinum.*	33 b
ποσειδῶνος καὶ νηρηίδων.	*Neptuni, & Nereidum*	34 b
ἶριδος καὶ ποσειδῶνος.	*Iridis, & Neptuni*	35
ξάνθου καὶ θαλάσσης.	*Xanthi, & Maris*	35 b
δωρίδος καὶ θετίδος.	*Doridis, & Thetidis*	36
ποσειδῶνος καὶ ἐμπέας.	*Neptuni, & Empei*	37
τρίτωνος καὶ νηρηίδων.	*Tritonis, & Nereidum*	37 b
ζεφύρου καὶ νότου.	*Zephyri, & Noti.*	39

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

διογένης καὶ πολυδεύκης.	*Diogenis, & Pollucis*	41
πλοῦτος, ἢ περὶ μενίππου.	*Pluto, seu contrà Menippum*	42 b
μενίππου, ἀμφιλόχου, καὶ τροφωνίου.	*Menippi, Amphilochi, et Trophonij.*	43
ἑρμοῦ καὶ χάροντος.	*Mercurij, et Charontis*	43 b
πλούτωνος καὶ ἑρμοῦ.	*Plutonis, & Mercurij*	44 b
τερψίωνος καὶ πλουτοῦς.	*Terpsionis, & Plutonis*	45
ξενοφάντης καὶ καλλιδημίδου.	*Zenophantæ, & Callidemidæ*	46 b.
κνήμωνος καὶ δαμιππίου.	*Cnemonis & Damnippi*	47 b
σιμύλου καὶ πολυστράτου.	*Simyli, & Polystrati*	48
χάροντος καὶ ἑρμοῦ.	*Charōtis, & Mercurij*	49 b
κράτητος καὶ διογένους.	*Cratetis & Diogenis*	52 b
ἀλεξάνδρου, ἀννίβου, μίνωος	*Alexandri, Annibalis, Minois, &*	

καὶ σκιπίωνος: nois, & Scipionis. 53 b
Διογένους καὶ ἀλεξάνδρου. Diogenis, & Alexandri 56 b
ἀλεξάνδρου καὶ φιλίππου. Alexandri, & Philippi 58
ἀχιλλέως καὶ ἀντιλόχου. Achillis, & Antilochi 59 b
Διογένους καὶ ἡρακλέους. Diogenis, & Herculis 60 b
μενίππου καὶ ταντάλου. Menippi, & Tantali 62
μενίππου καὶ ἑρμοῦ. Menippi, & Mercurij 62 b
αἰακοῦ, πρωτεσιλάου, μενελάου, καὶ πάριδος. Aeaci, Protesilai, Menelai, & Paridis 63 b
μενίππου καὶ αἰακοῦ. Menippi, & Aeacis 64
μενίππου καὶ κερβέρου. Menippi, & Cerberi 66
χάρωνος καὶ μενίππου. Charontis, & Menippi 66 b
Διογένους καὶ μαυσώλου. Diogenis, & Mausoli 67 b
νιρέως, θερσίτου, καὶ μενίππου. Nirei, Thersitæ, & Menippi 68 b
μενίππου καὶ χάρωνος. Menippi, & Cheronis 69
Διογένους, ὀνησάνδρου, καὶ κράτητος, Diogenis, Antisthenis, & Cratetis 70
μενίππου καὶ τειρεσίου. Menippi, & Tiresiæ 72
αἴακος καὶ ἀγαμέμνονος. Aiacis, & Agamēnonis 73 b
μίνως καὶ σωστράτου. Minois, & Sostrati 74 b
μένιππος, ἢ νεκυομαντεῖα. Menippas, seu Necyomantia 76
τίμων, ἢ μισάνθρωπος. Timon, seu Osor hominum. 87

ARGVMENTVM IN DIALOGOS DEORUM.

DIALOGI, qui sequuntur, tam superorum quàm inferorum Deorum, quasi quandam syluam ac summam continent omnium fere fabularũ, quæ partim apud Homerum & cæteros Epicos poetas, partim à Tragicis, Aeschylo, Euripede, Sophocle, & reliquis tractantur. Sunt autem uti breuiores, ita argutiores quoq; siue res, siue uerba & compositionem spectes. Adeoq; germanam illam Atticæ eloquentiæ festiuitatem & gratiam exprimunt. Videtur autem Lucianus non hoc tantum agere uoluisse, ut Deorum gentilium, & Homericorum uanitatem argueret, atq; irrideret. Quis enim ueterum, saltem mediocriter sapientum, atq; doctorum unquam fuit, qui huiusce modi nugis ullam fidem adhiberet, aut numen nostris & humanis affectionibus obnoxium esse crederet? Verum illud quoq;, ut (quod in Prometheo ipse de se dicit,) Heroicam illam Dialogi personã, & Tragicam grauitatem, Comico risu temperaret. Et quia in omni genere scriptorum uersatum esse oportet eum, qui ueram ac solidam eloquentiæ, atq; doctrinæ laudem assequi cupit, quemadmodum ipse infra in Lexiphane præcipit, existimo equidẽ etiam exempli, & exercitationis caussa ad hunc modum in hoc genere illum sese exercuisse: Nam ut hic Tragicorum & Homericorũ fabulas, ita infrà Comicorum quoq; argumenta retractat, & ad Dialogorum festiuitatem reuocat. Interim tamen etiam seria obiter monet ac docet, ut in Cupidine, ubi

tacite

tacitè illud indicat, quod Cicero pro Cælio multis uerbis commemorat: Studiosos, puta, & literarum amantes nullis externis, ac prauis cupiditatib. alligari, & uinci. Quod idem & Theocritus de Musis apertè dicit:

Nam quos aſpiciunt illæ (inquit) exhilarantq; uidendo
Nulla uenenoſa lædunt hos pocula Circes.

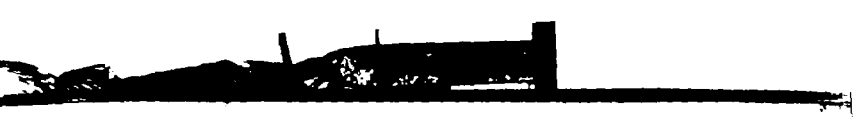

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. ΠΡΟΜΗ. ΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Iuppiter iratus furto, fraudiq; Promethei,
Vinctum caucaseis liberat inde iugis.
Significat curas hepar, cælestis at ignis
Nostrum animum, quoniam cælitus ille datur.

ΣΥΓΧΩΝ μοι ὦ Ζεῦ. Λῦσαι γὰρ χρὴ πάντα. Ζ. λύσω, φής, ὃν ἐχρῆν δυστυχεῖν πλέον ἢ ὅσα ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπὶ κεφαλὴν, ὑπερκακοδαίμονα ποιῶν μὴ μόνον καρδίαν τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττων, ἀνθ' οἵων ἡμῖν ἔδει ἀνθρώπους ἐπλάττε, καὶ τὸ πῦρ ἐκλιψάμενος, καὶ τοὺς γνωσομένους ἡμῶν ποιήσας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅσα σιμελῇ καταλιμμάνω μοι παραθείς, καὶ τὰ ἀμείνω τῶν μοιρῶν σαυτῷ φυλάττων, οὐ χαλεπὰ ἦν· Π. δυσκολαίνω δὴ τὰ νῦν δίκαια ἐκτίνων, τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλαμμένος, τὸν κάκιστα δρύιον ἀπολούμενόν μοι τὸν ἧπαρ τοῦ ὕπνου; Ζ. ἦ πολλοσημόριον ἦν, ὧν σε δεῖ παθεῖν. Π. καὶ μὰν ἐκ χαλεπῶν μὲν λύσας ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ θᾶττον μὲν ἢ σὺ πάντ' ἀναγκαῖον. Ζ. κατάφιλῆ μοι Προμηθεῦ; Π. καὶ ἁπλοῦν ἐξῶ; ἐγὼ γὰρ ἀνόητος οὐδὲ ἄθυρμα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀποβήσε-

SOLVE me Iupiter, grauia enim iã passius sum. I. Soluam te, ais, quem oportebat grauiores pedicas habentem, & Caucasum totum super caput incumbentem, a sedecim vultu ribus non solũ corrõdi epar, sed & bculis carere effossis. Eo quod talia nobis animalia, homines uidelicet, effinxeris: & ignem furtim surripuisti: & mulieres fabricatus es. Nam quibus me ipsum decepisti, in distributione carnium, ossa pinguedine obducta, mihi apponens, & meliorem partium tibijpsi seruas, quid attinet dicere? P. Igitur sufficientem iam pœnam exolui, tantũ tempus Caucaso affixus, pessimam auium perditam aquilam nutriens epate. I. Ne minimum quidem hõc eorum, quæ te oportet pati. P. Atqui non sine mercede me solues Iupiter, sed tibi significabo ualde necessarium. I V. Blandiendó decipis me Promethee. PR. Et quid plus habebo? Non enim ignoras rursus ubi Caucasus est: neq; indigebis uinculis, si quo modo

uerſutias agens deprehendar. IV. Dic prius, quamnam mercedem perſolues neceſſariam nobis exiſtentem? PR. Si dixero ad quem Iouem uadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis uaticinans. IVP. Quomodo enim non? PRO. Ad Thetin, coitura cum ipſa. IVP. Hoc quidem noſti. Quid igitur poſtea? uideris enim uerum quiddam dicere. PR. Nihil o Iupiter rei habeas cum Neri de hac: ſi enim ipſa grauida redderetur ex te, fœtus ſimilia faciet tibi, qualia & tu feciſti Saturno. IVP. Hoc ais, expulſurum me regno? PR. Vtinam ne fiat, o Iupiter. Verum tamen tale aliquid coitus ipſius minatur. IVP. Valeat igitur Thetis: te uero Vulcanus ob hæc ſoluat.

ἀπορῶν; Λεμβ. ἦν δ' ἐγὼ πείθω σὲ λίσσεσθαι Ζ. ἀπὸ πρότερον δὲ ἵνα μισθὸν ἀποφήνῃς ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. Π. ἦν ἄρα φῇς ὃ, τι βούλομαι νῦν, ἀξιόπιστος εἶναι μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων μαντεύσασθαι. Ζ. πῶς γὰρ οὔ; Π. πρὸς τοίνυν σωφρονοῦντα αὐτὴν Ζ. τυγχάνω. ἡ δ' οὐ πάνυ τι σώφρων τῶν δοκᾶς γε τἀληθῆ ἐρεῖν. Π. μὴν ὦ Ζεῦ κινδυνεύεις τῇ Νηρεΐδι. ἦν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ σὲ μὲν τὸ τεχθὲν ἐκβάσεται πάντα ὅσα καὶ σὺ τὸν Κρόνον. Ζ. τοῦτο φῂς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; Π. μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν εἰ τοῦτό γε ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. Ζ. χαίρω τοιγαροῦν ἡ Θέτις, εἰ δι' Ἥφαιστον ἐπὶ τοῦτο λυσάτω.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Siquid ob ætatem peccarit cypride natus,
Prouenia magno ſupplicat ille Ioui.
Vnà etiam monſtrat quî poſſit amabilis eſſe.
Hoc pacto charus non tamen eſſe cupit.

T Si quid etiam peccaui, Iupiter, ignoſce mihi, puer enim admodum ſum, & adhuc imprudens. IVP. Tu puer autē Cupido? qui antiquior multo Ianeto es? An quia neque barbā habes, neq; canos produxiſti, propterea etiam infans putari cupis? ſenex & uerſutus adeo cum ſis?

CVP.

Α λλ' ἐὰν καὶ πταίσω τι, Ζεῦ, Α σύγγνωθί μοι. παιδίον γάρ ἐμί, καὶ ἔτι ἄφρων. Ζ. σὺ παῖς εἶναι ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολλῷ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ δι' ἐπὶ μὲν πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας σῷ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γόητα καὶ πανοῦργος ὤν;

E. ἐ

Ε. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γρᾶων ὦ; ὡς φὴς ἐγώ, ὅτι μὲ καὶ πεδῆσαι σχεδόν; Ζ. σχολῇ ὦ κατάρατε ἐμικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὐδὲν ἐνεκάλεσας, ὥσπερ μεδένιεν ὃ μὴ ποιήσας μι, σκύτεροι, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀστέρα, ἐμὲ δὲ ὅλως οὐδαμόθεν ἦν τινα ὀρᾶσθαι πεποιήκας. σὺ δὲ σωιῆκα ἥλιος γενόμενος σχεδὸν ἐγγυμνῶσαι, ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὸς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἰσθέ, τὸν μὲν ταῦρον, ἠκύκνον φιλοῦσιν· ἐμὲ δὲ ἠνίδεσθε, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ Διός. Ε. εἰκότως οὖν γε φοβοῦνται ὦ Ζεῦ, θνητὰ οὖσαι πρὸς ἐμέ. Ζ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος, καὶ ὁ Υακίνθος φιλοῦσιν; Ε ἀλλ' ἡ Δάφνη κἀκεῖνον ἐφεύγε, καίπερ κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. ἐθέλεις ἐπείρασθαι, μή ἐπίσειε τὼ κάρδα, μηδὲ ἐν κιρσῶν φοβεῖ; ἀλλ' ὡς βέλτιον πόα σιωπῶν, κατάθου καθαμῶν βοῦς χους, τὴν μίτραν τούτους ἀνελόμενος. τὴν πορφυρίδα ἔχε, δὸς δὲ καὶ σχοινίδας, ὑπὸ ταῖς μασχάλαις τύμπανον ἐυρυθμα βάινε. καὶ ἅμα ὅπη πλείστας ἀκολουθεῖ θύσι βίτων Διονύσου Μαινάδων. Ζ. ἄπαγε. ἢν ἂν δὲ ξάμιλλα ἐπείρασθαι ἔλθω, τοιοῦτον γενόμενος. Ε οὐκοῦν ὦ Ζεῦ, μηδὲ ὁρᾶν θέλε, ῥᾴδιον γὰρ τοῦτο. Ζ. οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν, ἐπὶ τούτοις οὖν τοῖς ἀφίημί σε.

CVP. Qua uero iniuria affecit te, ego senex ille, ut tu aiscurme uincire quoque cogitas? IV. Specta, o scelestе, an paruas qui me ita iudibrio habes. Itaq; iam nihil est, quod me non effeceris: Satyrum, taurum, aurum, cygnū, aquilam, omnia hæc fecisti me. At quæ me uehementissim amarent, nullam plane unquam fecisti, neque intellexi me, etiam ut uxori propter te quicquam inuidisse. Sed oportet me præstitisse uti ad illas, & nempe ibi conderе. Illæ autem taurum, aut cygnū exosculantur, me uero si aspiciant, moriuntur præ formidine. CV. Merito, necquenim terrunt, o Iuppiter, ut quæ mortales sint, aspectum tuū. P. Quomodo igitur Apollinē Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? C. At Daphne etiam fugiebat illū, quamuis comatū & imberbē. Quod si aūt uoles amabilis esse, necq; concurias Aegidem, necq; fulmen geras, sed quam simplicissimum te ipsum perhibe, utricq; demisso capillo, eoq; mitra reuincto, uestē fume purpureā, crepidas subliga auratas, ad tibiam & ad tympana cōposito gressu incede, & uidebis quod plures te sequentur, quam Bacchum Mænades. IV. Apage. Equidē nolim amabilis esse istoc pacto, ut talē me ipsum exhibeā. C. Proinde & amare nolis. Nā hōc certe facile est. I. Quin amare quidē uolo, minore autem negocio illo potiri. Atque ob hæc nunc dimitto te.

LVCIANI

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Inachiden narrat formam traxisse iuuencæ
Iuppiter ob Zelum coniugis, arte nqua.
Vt quoq; custodem dederit Polyommaton Argum:
Quem priuat uita postea Mercurius.

ΙΟ. ΑΛΛΑ Μ' Ἰναχίδην ἡ παῖς ἐποίησε καλὴν γενέσθαι βοῦν. ΕΡΜ. Καὶ ἔγωγε ἤδη ἐθεασάμην. ΙΟ. Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ παῖς ἐκείνη εἰμί, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. Ὁρᾷς τοῦτον τὸν βοηγὸν ὅπως δ' ἐπιλλάγης; Ζ. Ἐμὲ τυφῶσασα ἡ Ἥρα μοι τὸν βοηγὸν τοῦτον ἐπέστησεν, ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἄλλο ἐπινοήσειν μοι μέλλει. Βουκόλον τινὰ τῶν νομέων Ἄργον τοῦνομα ἐπίσευσεν, δεινόμματον ἄνδρα, ἄϋπνον. ΕΡ. Τί οὖν οὐκ ἀπάγεις αὐτὸν Ζ. καταπαύσων σε τὸν Νεμέαν, ἐκεῖ φησι δεῖν Ἄργον βουκολεῖν, ἐκεῖνον μὲν ἀποκτείνων, τὸν δὲ ἐξ ἐμοῦ πελάγους διὰ τοῦ Αἰγυπτίου ἀπαγαγών, ἵνα τρέφῃ. καὶ τὸ λοιπὸν ἱερὸν θεὸς νῦν ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον διάγειτω, καὶ τοὺς ἀρίστους ἐπιπέμπειτο, καὶ σῴζειτε τοὺς πλέοντας.

Ἦν τοῦ Ἰναχου παῖδα τὸν καλὸν βοῦν ἤδη ἐθεασάμην; Ε. ναί, τὴν Ἰὼ λέγεις. Ζ. οὐκ ἐπὶ παῖς ἐκείνη εἰμί, ἀλλὰ δάμαλις. Ε. ὁρᾷς τοῦτον τὸν βοηγόν; ἀλλ' ὅπως ἐπιλλάγης. Ζ. ἐμὲ τυφώσασα ἡ Ἥρα μοι τοῦτον ἐπέστησεν, ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἄλλο ἐπινοήσειν μοι μέλλει. βουκόλον τινὰ τῶν νομέων Ἄργον τοῦνομα ἐπίσευσεν, δεινόμματον ἄνδρα, ἄϋπνον. Ε. τί οὖν οὐκ ἀπάγεις αὐτόν; Ζ. καταπαύσων σε τὸν Νεμέαν, ἐκεῖ φησι δεῖν Ἄργον βουκολεῖν, ἐκεῖνον μὲν ἀποκτείνων, τὸν δὲ ἐξ ἐμοῦ πελάγους διὰ τοῦ Αἰγυπτίου ἀπαγαγών, ἵνα τρέφῃ. καὶ τὸ λοιπὸν ἱερὸν θεὸς νῦν ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον διάγειτω, καὶ τοὺς ἀρίστους ἐπιπέμπειτο, καὶ σῴζειτε τοὺς πλέοντας.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

Idæus rapitur forma præstante puellus.
A summo nomen cui Ganymedis erat.
Hunc quare phrygijs saturnius abstulit oris
Per legem me prohibet dicere uera pudor.

ΑΓ.

Γε ὦ Γανύμηδες, ἥκομέν γὰρ
A ἔνθα χρὴ φίλησόν με ἤδη,
ὅπως ἀσπάσῃ σὺ κἀγὼ ἀμφω
ἀγκύλην με ἔχοντα, οὐδ' ἔνυχας ὁρᾷς
ἃ πηνὰ, οἷος ἐφαινόμην σοὶ πέμπων. ἐν
δοκῶν. Γ. ἀνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἀρά μ' ἥρπα
κὴ καταπάλαιθ' ὑπερπετάς με ἀπὸ μέ
σου τοῦ ποιμένος; πῶς οὖν τάμὰ πτερὰ
ἔκδυτά σοι ἐξεῤῥύηκε, σὺ δ' ἄλλο ἤδη
σαπέφηνας; Ζ. ἀλλ' οὔτε ἀνθρωπος,
ὃν ὁρᾷς ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετός ὁ δὲ
πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός ἐμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἰμαυτόν. Γ. τί
φῄς; σὺ γὰρ ὁ Γανυμήδης; εἶτα πῶς
σύ ἐγγυς οὐκ ἔχεις, ἠδὲ κέρατα. ἢ δὲ
λάσιος ὦ τὰ σκέλη; Ζ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον
ἡμῖν θεὸν; Γ. ναί, καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἕνεκα
χοντραγον ἐπὶ τὸ ἀστέλλειον ἀγοντες, ἵν'
θαπτεσθῇ κε. σὺ δὲ ἀνθρωποδίσεως πεῖναί
μοι δοκᾷς. Ζ. ἀπέ μοι, Διὸς δὲ ἤκουσας
ὄνομα, ἠδὲ βωμὸν εἰδες ἐν Ἴδῃ Γαρ
γάρῳ τοῦ ἡ. ντος, καὶ βροντῶντος,
καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; Γ. σὺ ὦ βέλ
πιστε φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν
πολλοὺς χάλαζαν, ὁ οἰκῶν ὑπὲρ ἀ
νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν νέφος, ὦ νέ
κειον ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τὴ ἀστικὸς
σοῦτα μὲ ἀνθρωπος; ὦ βασιλεῦ τῶν
θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι δι
ηρπάσαν; ἤδη, ῥᾴθυμοις ἐπιτρέπεις.
Ζ. ἐπ γὰ μέλει θεῶν προόδων ἀθα
νάτῳ

GE o Ganymedes,
A peruenimus enī quo
oportebat, osculare
me iam: ut uideas non ampli
us rostrum aduncum me ha
bere, neq; ungues acutos, ne
que alas, qualis uidebar tibi
modo, cum uolueris esse ap
parebam. GA. Mi homo, an
non aquila modo fustifac de
uolans rapuisti me a medio
ouili? Quo pacto igitur alæ
illæ ablatæ tibi sunt? tu uero
ipse alius quispiam subito ap
pares. IVP. Sed neq; homo
quem uides, adulescentule,
neq; aquila, sed omnium rex
Deorū ego ipse sum: qui me
ipsum ad tempus ita transfor
mauī. GA. Quid ais tu? Pan
ille es? deinde, quomodo fi
stulam non habes, neq; cor
nua, neq; hirsutus es crura?
IV. Solum enim illum existi
mas Deum? GA. Etiam. At
que adeo sacrificamus ipsi,
coleatum hircum ad spelun
cam agentis, in qua ipse posi
tus est. Tu uero plagiarius
quispiam uideris mihi esse. I.
Dic mihi, Iouis uero nomen
non audisti? neq; etiam aram
uidisti illius in Gargaro, plu
entis scilicet atq; tonantis, &
fulgura facientis? G. Tu te op
time uir ais esse, qui paulo an
te effudisti nobis copiose grā
dinē, qui habitare supra nos
diceris, faciens strepitum, cui
arietem pater sacrificauit. De
inde quidnam improbe ten
tantē me sursum rapuisti rex
Deorum? Iam uero & ouea
fortassis lupi diripuerunt,
desertas illas inuadendo.
IVP. Adhuc enim cura est

bi ouium immortali facto, & hic conuersaturo nobiscum. GAN. Quid dicis? An non deduces me tandem in Idam hodie? IVP. Nequaquam, quoniam frustra aquila fuissem pro deo factus. GA. Igitur inquiret me pater, & indignabitur nō inuenienti, uerberaq; postea capiam, relinquens omile. IVP. Vbi ille uidebit te? GAN. Nequaquam, desidero uero iam ipsum. Quod si uero dimittes me, promitto tibi, & alium hircum ab ipso imolatum iri, redemptionis precium pro me nidelicet. Habemus autē triennem illum, & magnum, qui præit cæteris in pascua. IVP. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; idipsum solum, puer adhuc. Verum o Ganymedes, illa quidem omnia ualere sine, et obliuiscere ipsorum, ouilis vi delicet & Idæ. Tu autem(iā enim cœlestis es) multa bene facies hinc & patri & patriq. Ac pro lacte quidem & caseo, Ambroliam edas, & Nectar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem mansurus est, non amplius homo, sed immortalis eris, atque etiam sydus tuum apparere faciam pulcherrimum, & omnino felix eris. GAN. Si uero ludere cupiam, quis colluder mecum? in Ida enim multi coætanei eramus. IVP. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cupidinem, & astragalos valde multos. Confide solum, & lætus sis, & nihil

νά[ω γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα σωι-
μένῳ μεθ' ἡμῶν; Γ. τί λέγεις; ὦ χαῖ-
ρε ἀπάξῃς με ἤδη ἐς τὸν Ἴδην ἐθέλοντα. Ζ.
ὦ δαιμῶν· ἐπὶ μακρὸν ἀπὸς εἶναι δεῖ
θεοῦ γεγενημένον. Γ. ὦ πάτερ ἐπιζητήσεί
με ὁ πατήρ, καὶ χαλεπήσει μὴ εὑρίσ-
κων, καὶ πλησὰς ὕσδρον λάψομαι, κατα-
λιπὼν τὸ ποίμνιον. Ζ. τῷ γὰρ ἐκὼν
ὄψιτοι σοι; Γ. μενθάμοδε. σοθῶ γὰρ ἤδη
αὐτὸν ἐὰν δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι
καὶ ἄλλον πάρ αὐτο κριὸν τυθήσεσθαι
λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ· ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ
τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τῶν νομέων.
Ζ ὦ φιλὴς ὁ παῖς ἶσι, καὶ ἁπλοϊκός.
καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἐπ. ἀλλ' ὦ Γα-
νύμηδες, ἵκανα μὲν πάντα χαίρειν ἔα,
καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τῶν ποιμνίων, καὶ τῆ
Ἴδης· σὺ δὲ(ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ) πολ-
λὰ εὐποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πα-
τέρα, καὶ τὰν πατρίδα, καὶ αὐτὶ μὲν
τυρῶ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη, καὶ
νέκταρ πίῃ. τοῦτο μὲν δὴ καὶ σοῖς ἄλλοις
ἡμῖν αὐτὸς παρέξει. ἐγχέων· καὶ δεῖμέ-
νησον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνα-
τος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φανεῖται
ποιήσω κάλλιστον· καὶ ὅλως, εὐδαίμων
ἔσῃ. Γ ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς
συμπαίξεται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ
ἡλικιῶται ἦμεν. ζ. ἔχεις κἀνταῦθα τ συμ
παίξεμενόν σοι τὸν ἔρωτα. καὶ ἀστρα-
γάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον,

καὶ

καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω. Γ. τί δ' ὑμῖν χρήσιμον ἄνγελείμιον; ἢ σπυρμαίδ. κἄγκαυθα λήσῃ; Ζ. οὐκ, ἀλλ' οἰνοχοήσεις μὲν ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. Γ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν, οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ οὐδὲ νεανικὸν τὸ κισσύβιον. Ζ. ἰδὲ πάλιν ὅτου γάλακτος μνημονεύω, καὶ οὐδεμοῖς σχολὴ κοιμᾶσθαί μοι, τοῦτό δ' ὑμοῦ ἐστι, καὶ πίνομεν ὥσπερ τὸν νέκταρ. Γ. ἥδιον δῆτα γάλακτος; Ζ. ἴσως μέντοι ὀλίγον. καὶ γοῦν ἀμῶ, ἐκεῖνο σοθήσομαι γάλα, Γ. καὶμήθμαι ἢ πρὸ ὕπνου νεανίας ἢ μετὰ τοῦ ἀλικιώτου ἥξεις; Ζ. οὐκ ἀλλὰ σχολὴ τοῦτό σε ἁρπάσαι, ὃς ἅμα καθεύδοιμι. Γ. μόνος γὰρ οὐδὲν δύναιο, ἀλλ' ἥδιον ἢ καθεύδων μετ' ἐμοῦ. Ζ. ναὶ, μετάγε θιούτε, οἷος εἶ σὺ γανύμηδες, οὕτω καλὸς. Γ. τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ἐνέσκε τὸ κάλλος; Ζ. ἔχε τί θέλγητρον ἐστὶν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γ. καὶ μὴν ὅγε πατήρ μοι ἐχθὲς ἐμέμφετο συγκαθεύδοντι. καὶ διαγέλως ἐφώνει, ὡς ἀφέλοιτο αὐτὸν τὸν ὕπνον, ἐρεθόμενος καὶ λακτίζων, καὶ πρὸς ἐγγόμενος μεταξὺ ὅπότε καθεύδοιμι, ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπεμπέ με καὶμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. δραπέτην, ἔφη, τοῦτον ὡς φῆς ἁρπασάς με, καταθήσεις αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν. ἐνοχλήσω

& nihil desideres in seriorē. GAN. Quid uero nobis utilis eris? An oues pascere oportebit & hic? IVP. Non, sed ministrabis uinum, & ad nectar paulopost ordinaberis, & procurabis conuiuium. GAN. Hoc quidem nō difficile, scio enim ut oporteat, effundere lac, & coronare poculum pastorale. IVP. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc uero coelum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. GAN. Cuius o Iupiter Nectar? IVP. Scies post pulilium, & cum gustaueris, non amplius desiderabis lac. GAN. Porro ubi dormiam nocte? An cum coeaneo Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. GAN. Solus enim non possis, sed suauius dormire mecum? IVP. Profecto, cū tali qualis es tu Ganymedes, sic pulcher. GA. Quid enim te ad somnum iuuabit pulchritudo? IVP. Habet quoddam incitamentum suauc, & facilius inducit ipsum. GAN. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quomodo turbarem ipsi us somnum uolutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem: qua propter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiuscule. Quare si ob hoc, ut ais, rapuisti me, reddes tibi est, ut me denuo in terram deponas, uel molestia afficieris nihil dormiendo.

Turbabo enim te continue, huc atq; illuc me reuoluens. IVP. Atqui hoc ipsum fuauissimum mihi feceris, si tecũ uigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius & amplectar. GAN. Ipse uideris, ego uero dormiam te deosculante. IVP. Uidebimus tunc quid agendum. Nũc uero abduc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docẽs prius quẽadmodũ oportet porrigere cyphũ.

χλήσω γὰρ σε, σωιχῶς σφρόμιον. Ζ. τοῦτό μοι τὸ ἦδιον ποιήσεις, ἢν ἀγρυπνῶ μετὰ σοῦ. φιλῶν γάρ σε διατελέσω πολλάκις, μὴ πιεσπέσαιμι. Γ. αὖ τὰς ἂν ἀδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σὺ κατασφιλῶν με. Ζ. δοκοῦμεν τοῦτο τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν ὁ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τὴν ἀθανασίαν, ἔπειτα φέροντα ἡμῖν, ὡς διακονῇ ἡμῖν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

De puero queritur dilecto, Regia Iuno,
Quem propter uidit se redamari minus.
Vxori quàm sit suspectus sæpe maritus.
Ex hoc, tu lector, collige, quæso, loco.

EX quo adulescentulũ hunc Iupiter, Phrygium ilium dico, ab Ida raptum huc adduxisti, minus aduertis mihi animum. IVP. Etiam ob hunc, Iuno, zelotypa iam es, simplicem adeo, & minime molestum? Ego uero putabam mulieribus solis difficilẽ te esse quæ cunq; conuersantur mecum? IV. Nec̃ illa quidem recte facis, nec cõuenientia tibi ipsi, omnium deorum dominus existens, relinquens me legitimam uxorem, in terram descendis, ibiq; adulteria exercens in aurum uel taurum conuersus. Veruntamen illæ mulieres tibi in terra manent, Ideo autem hoc puero rapto, etiam

Ξ οὗ τὸ μεθ' ἡλικιώτου ὦ Ζεῦ, Ε φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἴδης ἁρπάσας ἤγαγες, οὐ βλέπεις μου τὴν γνώμην. Ζ. καὶ σὺ γε ὦ Ἥρα ζηλοτυπεῖς, οὕτω καὶ ἀφελὴς οὖσα καὶ ἀνεπιτήδευτος; ἐγὼ δὲ ὤμην σοὶ γυναιξὶ μόναις χαλεπὸν εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλῶσιν ἐμοί. Η. οὐδὲ ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπον τὰ σαυτῇ, ὃς ἀνακείμενος θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτεισι χρυσὸν, χρυσίον ἢ ταῦρος γενόμενος. πολλὰ δ' ἄλλ' ἐκεῖνα μὲν οἶδα καὶ νῦν γε μέμνημαι· τὸ δ' ἰδαῖον τοῦτο παιδίον ἁρπάσας,

ρες, ὦ λίπτης ὦ γυναιότατε θεῶν. καὶ φωσικῆ, νῦν ἐπὶ κεφαλῆ μοι ἐπαχθές, εἰνοχοῦν δὴ τῷ λόγῳ, οὕτως ἠπόρας εἰνοχόον; καὶ ἀπηγορεύκασιν ἀρά γε ἥβη, καὶ Ἥφαιστος διακεκναυμμένος; σὺ δὲ καὶ τῶν κύλικα ἐκ ἂν ἄλλος λάβοιο παρ' ἐμοῦ τοῦτον, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτόν, ἐμπάντων ὁρώντων. καὶ γὰρ φίλημά σοι ἔσεσθαι τοῦ νέκταρος. καὶ σὺ τοῦτο ὑδρὸς δὲ ἐν ψῶν, πολλάκις αὐτῆς πίῃ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἐδώκας ἐκπώ. καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὸν κύλικα, ἔθηκε ὑπὸ κλίνην ἐν αὐτῇ, πίνας, ὅθεν καὶ αὖ πάλιν ἔπιε, καὶ ὕθεν προσέρμοσε τὸ χεῖλη, ἵνα καὶ σὺ πίῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποθεὶς μὲν τὸν αἰγίδα, καὶ τὴν κόρυθα τὸν, ἐκάθητο ἀσφαλίσασθαι μὲν οὖν, πάγωνα τηλίκον τοσοῦτον. πάντα οὖν ὁρᾷ ταῦτα, ὥστε μὲ οἶει λοσθάνειν. Ζ. καὶ ἡδὺν ὦ Ἥρα, μᾶρ ἄκιον οὕτω καλὸν μιταξὺ πίνοντε καφιλεῖν, καὶ ἅμα ὁρᾶσθαι ἀμφοῖν, καὶ τοῦ φιλήματος, καὶ τοῦ νέκταρος οὗ ἐπιτρίψω αὖ ἐγὼ ἄπαξ φιλῆσαί σε, ἐκεῖνα μέμνῃ μοι, πρὸ τοῦ τοῦ νέκταρος οἰσομένου τὸ φίλημα ἐμοί. Η. παιδόρρεκτον οὗτοι λόγον ἐγώ σε μὴ οὕτω μοιεῖν, ὡς τὰ χείλη προσωνυκάζῃς τοῦ μαλθακοῦ τούτῳ φρυγὶ οὕτως ἐκτεθηλυμμένῳ. Ζ. μὰ μὲν λὶ δορὶ ὦ γυναικάτατε τῆς παιδικῆς. οὐ

etiam in cœlum subuolasti Deorum generosissime, & nunc ille nobiscum habitat, ante oculos mihi adductus quasi æmulus, frulicet ut poscillaretur tibi, sic enim aiunt. Ita ne uero carebas poscillatoribus? aut defessi adeo sunt & Hebe & Vulcanus ministrando? Tu uero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea, omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso Nectare. Atque ob id sæpenumero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles. Deinde bibenti ipso arripis calicem, et quidquid in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte, unde ipse bibit, & ubi applicuit labia, ut & bibas simul & osculeris. Nuper uero rex ille atq; omniū pater, depositis Ægide ac fulmine, sedisti talis ludendo cū illo, barbā ipse tantam & tā promissam habēs. Omnia igitur uideo hæc, quare ne te putes latere. IVP. At qd adeo grauе hoc, o Iuno, adolescentem adeo pulchrū inter bibendū deosculari, oblectariq; utroque illo, & osculo uidelicet, & nectare. Quid si igitur uel semel committam ipsi, quo ea te osculetur, non amplius accusabis me, quod osculum illius præstātius nectare puto. IV. Pædiconum uerba hæc sunt. Ego nō ita insaniuero, ut labia mea adplicē mollitio isti Phrygi, adeoq; effœminato. IVP. Ne coniceris, ge

neroſiſſima tu, amores meos nã mulieroſis, & barbarus, & moichulus iſte, ſuauior & deliderabilior, nolo aũt dicere dicere amplius, ne te magis irritem. IV. Vtinam uero & in uxorem illum duxiſſes, mei gratia. Memineris igitur, qua libus mihi, propter egregium iſtũ pocillatorem, temulenter inſultas. IVP. Imo uero Vulcanum iſtum, filium tuũ oportebat nobis pocillari, claudicantẽ uidelicet, & a fornace uenientem, plenũ adhuc fauillis, depoſito paulo ante forcipe. Et ab illis ipſis digitis, ac cipere nos calicẽ, attactumq; ipſum interea oſculari: quem nec̃ mater tu libenter oſculata fueris, præ fuligine qua ſi tota illius exuſta facie. Nimirum ſuauia hæc, adeoq; multum etiam pocillator iſte, conueniunt deorum conuiuiũ. nonne? Ganymedes autem hic iſerum in Idam hinc ablegandus eſt, quippe purus ac candidus eſt, & digitos habet roſeos, etiam ſcite porrigit poculum: & quod te omnium morder maxime, oſculatur dulcius ipſo nectare. IV. Nunc tibi & claudus, o Iupiter, Vulcanus eſt, & refertus fuligine, atq; nauſea afficeris, cum aſpicis ipſum, ex quo formoſum & capillatum iſtum Idam enutrijt. Olim autem non uidebas iſta, neque tum fauillæ, neque fornax ipſ· abſterrebat te, quo minus biberes illo porrigente. IVP. Aegritudine luno, te ipſam afficis. nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incen-

ρεῖ γὰρ ὀθυλημβίας, ὁ βαῤῥαρ@, ὁ μεθακὸς, ἡδίων ἢ πιθανότερ@, ἐβούλομαι δὲ ἐπᾷδε, μέ σε παροξύνω ἐπὶ πλέον. Η. εἶθε καὶ γαμήσας αὐτὸν ἐμοῖ ἔπιν. μιμνῃσ@ γοῦν οἷα μοι σῇ τὸν οἶνοχόον τοῦδε ἐμπαροινᾷς ſ. εὐκ. ἀλλὰ τὸν Ηφαιστον ἔσῃ τὸν σὸν ἢ οἶνοχοῦν ἡμῖν χαλδοῦντα, ἐκ ſ. καμίνου ἥκοντα, ἔπι τὰν αἰνοθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὼ πυρόγραν ἀποδυόμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν λακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὼ κύλικα, καὶ ἐπιπασασθαι μῦνυς φιλῆσαι μεταξύ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡλίως φιλήσειας, ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον: ὡδίως πάνυ γε. οὐ γὰρ ἢ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἱκανῶς ἐμπήγνυται τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. ὁ Γανυμήδης δὲ, καὶ ταπεμπῆς@ ἄνθρ ἐς τὼ Ἰδαῖον καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδολάκτυλος, καὶ ἐπιχαμένος ἐρίγδετο ὑκπομα. καὶ ὃ σιλανῇ μάλιστα, καὶ φιλᾷ ἥδιον τοῦ νέκταρ@. Η. νῦν καὶ χωλὸς ὦ ζεῦ ὁ Ηφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικ@, καὶ ἀσβόλης μεστὸς ἐσι, καὶ νοσῶν ἄρῶν αὐτὸν, ἐξότ' ἐκ τὸν καλὸν νεμήτων τοῦτον ἡ Ἰδη ἀνέθρεψε. πάλαι δὲ οὐχ ὁρᾷς ταῦτα, ἀλλ' οὐ αἰνοθήρους, ἀλλ' ἢ κάμινο@ ἀπέπνεπόν σε, μὴ ἂν ἐ πίνειν παρ' αὐτο. ſ. λυπῇς ἂ Ηρα σεαυτὼ, οὐδὲν ἄλλο, κἄμοὶ ἐπιτείνεις τὸν

pota

ἔρωτα ἐπλεξυπνῶς. εἰ δὲ ἀχθῇ παρὰ σοὶ ὁ ὡραῖος ὀψόμενος τὸ ἐκπωμα, ὡς μὴ δῷς οἰνοχοεῖν. οὐ δὲ ὦ Γανυμήδη, ἐμοὶ μόνῳ φιλοδίδου τῶν κύλικα. καὶ ἐγὼ ἐκάστῃ δὶς φιλῶ με, καὶ ὅτε πλέμη ὀρχοῖς, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμὲ ἄτυφος λαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δείσῃς. οἰμώξεται γάρ, ὃν ἂς σε λυπᾷ ἰδίᾳ.

incendis, quia zelotypa es. Quod si uero gratuitis, a puero formoso accipere poculū, tibi quidē filius ministret potū. Tu uero Ganymedes, mihi soli imple calicē, & cū quolibet bis oculare me, & cum plenū porrigis, & cū rursum a me illū accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malē enim feret, si quis tibi molestus esse uoluerit.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Iunonis quondam nimio succensus amore,
Traditur Ixion ad phlegenthontis aquas.
Hunc semper rota fert, & se sequiturq; fugitq;
Quisquis es hac pœna gratior esse stude.

Ο. Ιξίονα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεῦ;

Τ. ποῖον λέγεις τὸν προσφιλῆ σοι; Ζ. ἄνθρωπον ἐμὲν χρηστὸν ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν σωλῶν ἡμῖν, οὐδὲ ἀξίῳ τῆς συμποσίας ὤν. Η. ἀλλ' οὐκ ἀξιός ἐστιν, ὑβρεικὴς γεγώς, ὥστε μὴ κεῖνα σωίσαι. Ζ. τί δὲ ὑβρεικέναι; χαλεπὸς οἶμαι κἀμοὶ ἐδόκησε. Η. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ οὐκ ἀγνοῶ ἐμαυτὸν, ὅτι τὸν ἐστὶν ἐπιτόλμησεν. Ζ. καὶ μὴν σοὶ τοῦτο καὶ μᾶλλον ἄδοις ἄν, ὅτῳ καὶ χαλεποῖς ἐπιχείρησεν. μῶν οὖν ἑπέρα πινὰ σωλήμη γὰρ ὁ ταῦτον τι καὶ κρεῖττον, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας ἐπεῖν. Η. αὐτὼ ἐμὲ, σὺκ ἄλλω τινὰ ὦ Ζεῦ, σωλεῖ ὕβρη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, δόκουν

Xionem hunc uides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? IVP. Hominem esse utilem Iuno, & combibonem: non enim conuersaretur nobiscū, si indignus conuiuio foret. IV. At indignus est, contumeliosus certe existens: quapropter non amplius cōuersetur uobiscum. IVP. Quid aūt cōtumelię intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. IVN. Quid uero aliud. Etenim erubescō dicere ipsum, tale est quę sibi sumpsit. IVP. Atqui ob hoc tāto etiā magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoq; conatus est. Nū igitur sollicitauit aliquā ad stuprū? intelligo enim cuiusmodi turpe sit, q; reformidaueris dicere. IV. Ipsam me, non aliam quampiā lupiter, longo iam tempo-

tempore. Ac primum quidē ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Ille autem etiam ingemiscebat & sublachrymabatur. Et si quādo bibens tradidissem Ganymedi poculum: hic petebat ex eo iam ipso bibere, & capiens osculabatur interea, et ad oculos admouebat, & rursus prospectū in me intendebat: hæc intelligebam amatoria esse, et multo quidē tēpore uerecundabar dicere ad te, putabamq; cessaturū a furore hominem. Postquā uero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illū adhuc lachrymantē, & ad genua prouolutū, obturatis auribus, ut ne cōtumelias supplicantis illius audirē, abij ut tibi dicerē. Tu uero ipse uide quomodo explores uirum. IVP. Euge, sceleratus ille, in me ipsum, & usq; ad Iunonis nuptias etiā: adeone inebriatus est nectare? Cæterum nos autores horū sumus, & ultra modū amatores hominū, qui quidam & conuiuatores nostros ipsos fecimus. Digni igitur ueni: sunt, si bibētes similia atq; eadem nobiscum: deinde & aspicientes cœlestes istas formas, & quales nunq̄ uiderunt in terra, concupiuerunt frui illis, amore capti uidelicet. Est autem amor uiolentū quiddam, & non hominibus solū imperat, sed & nobis ipsis interdum. IV. Tuus quidē & ualde hic dominus est, & ducit te, & fert nasco (ut aiunt) trahens, & sequeris ipsum quocunq; duxerit te, & in-

ἀτειὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ, καὶ ἔσενε, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ εἴ ποτε πιοῦσα παραδοίην τοῦ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν, καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε. καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμὲ, ταῦτα ἤδη σωνίων, ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ᾐδούμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ᾤμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα προκυλινδούμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα, σὺ δὲ αὐτὸν ὅρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. ζ. εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῶν Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πόρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα, συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες. ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. Η. οὖν μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί, καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει τῆς ῥινός φασιν ἕλκων, καὶ ἕπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι. καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως, ἐς

ὅ τι

ὃ, τι ἂν κελεύσῃ. καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύγε. καὶ νῦν ἴσως Ἰξίονι οἶδα καθ' ὑπερβολὴν συγγνώμην ἀποδίσεις. ἄτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἢ Διὶ τὸν Περίθουν ἐτεκνοῦ. Ι. ἐπὶ γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων. ἀλλὰ τί ἐγὼ ἔτι ἀνέξομαι σοῦ καταλιπὼν ἃ τὰρ οἶδα δ' μοι λοιπὰ περὶ τοῦ Ἰξίονος; ἴσως λάθῃ μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἁπαθῆν τοῦ συμποσίου. σκιὰν γὰρ, ἔπειδ' ὄρᾷ, καὶ ὠθεῖ φησὶ δακρύσα, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Η. τί δ' οὐ δεῖ; δεινὰ γὰρ μὴ πάθῃ ὑβριστὴν καὶ σὺ ἄπῃς. Ι. θέλω μᾶλλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ ὅτι ὁμοίων, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀχρυπνεῖ ὡς τὸ ἐκὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φοβουμένῳ, οὕτω γὰρ παύσαιτο οἰνώμενος, οἰηθεὶς τι τυγχάνειν τῆς ἐπιθυμίας. Η. ἄπαγε, μὴ θρασύνῃ ἴκοιτο τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Ι. ὅμως ὑπόμενον ὦ Ἥρα. τὴ γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, ἡ νεφέλη ὁ Ἰξίων φιλήσας; Η. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ ἔσομαι δόξω, μὴ τὸ αὐχρὸν ἐμὲ ποιήσῃ σῇ τῶν ὁμοιότητα. Ι. οὐδὲν φησὶ· σοῦτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. Η. ἀλλὰ οἷοι πάντες ἀνθρωποι ποτὲ ἀπαρόησαλοί ἐσμεν, οὐ χρὴ κατιλθεῖν ἴσως, μὴ λιγυθήσεις ἅπασι, λέγων συγγνώ-

& immuraris facile in quod cunq; iusserit. & prorsus possessio & ludus Amoris es tu. Et nunc Ixioni, scio, quod veniam tribuis, ut qui & ipse adulterio cognoueris aliquando illius uxorem, quae tibi Pirithoum peperit. IVP. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego ipsi in tertia descendens. Sed nosti, quid mihi uideatur de Ixione, multa tandum quidem ipsum nequaquam, neq; a cõuiuio exterudendum esse, rusticũ enim foret. Sed quia amat, & ut ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. IV. Quid nam o Iupiter, metuo enim ne & tu contumeliosum aliquid dicas. IVP. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, post quam solutum fuerit conuiuium, & ille vigilat (ut par est) præ amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferentes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistet, putans se consecutũ esse desiderii. IV. Apage, ut nunquam quicquã tale pestiuũ illi contingat, quãdo ea ita, quæ supra ipsum sunt, concupiscit. IVP. Attamẽ patere o Iuno. Quid enim adeo graue tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion cõgredietur? IV. Sed nubes ego esse apparebo, & ipsius ignorãtiã istã in me cõmittet, propter similitudinẽ. IVP. Nihil istud dicit neq; eũ nubes hęc unq; Iuno erit, neq; tu nubes. Ixion aũt solũ decipiet. IV. Sed (ut omnes homines arrogantes sunt) gloriabit descẽdnes fortũ, & narrabit omnibus,

dicens

dicens: coijsse cum Iunone, et Iouis ritualem esse: fortitan etiam dixerit, me ipsum amare: illi uero credetur, quando cum nube coierit. IVP. Igitur si quid tale dixerit, in infernum præcipitetur, ac rotæ miser alligatus, cum ipsa perpetuo circumuoluetur, & laborem nunquam cessaturum sustinebit, pœnas uidelicet has pro amore dependens. IV. Non enim graue hoc quidem, ob iactantiam.

συγγενικὴ τῇ Ἥρᾳ καὶ σύλλεκτρος ἐν τῷ Διΐ καὶ που τάχα ἐρᾶν με φήσας αὐτῆς, ὅτι δὲ πιστεύσουσιν οὐκ ἀδόξαστόν ὡς νικήσῃ σωλῶν. ΖΗ. εὐκαίρως ἄρα τοιοῦτον ἄπῃ, ἐς τὸν ἄδλιον ἐμπεσὼν, προχῷ ἀθλίῳ προσδιδοὺς, συμπεφυρμένος μετ' αὐτῆς ἀεὶ, καὶ πόνον ἀπαύστου ἕξει, δίκλω διδοὺς ἱρωτι. Η οὐ γὰρ δεινὸν τὸ γε ἀπὸ τοῦ μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Furto quam promptus fuerit Cyllenius infans
Exponit phœbo claudus ubiq; faber.
Sic natum memorant: etiam natura manebit
Illi, qui tali sidere prodit homo.

VIdistin, Apollo Maiæ infantulum illum, nuper genitũ ut formosus est, & arridet omnibus, & iam quoq; tale quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum euasurus sit. AP. illũ ne ego infantẽ dicã, ô Vulcane, aut in magnũ aliquod bonũ euasurũ? qui ipso Iapeto antiquior est, quantũ ad fraudulentiã attinet. V. Et quẽ adeo iniuria afficere potuerit, iam primũ in lucem æditus? AP. Interroga Neptunũ, cuius tridentẽ suffuratus est: aut Martẽ, nã & huius subtraxit clãe uagina plã diũ, ut interim de me ipso nõ dicã, quẽ & arcu spoliauit & sagittis. V. Hæccine infantulus & modo natus ille: quinã dũ mouebatur in cunis inter

Ὅρακας δ' Ἀπόλλων τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τε ἐστὶ, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ ἤδη ὡς μέγα ὄγαθον ἀποβησόμενος. Α. ἐκεῖνο γὰ φῶ βρίφος δ' Ηφαιστ, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃς γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερός ἐστιν, ὅσον γε τὴν πανουργίαν; Η. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄντα; Α. ὁρᾷς τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τὸν κολεὸν τὸ ξίφος. ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τόξου καὶ τῶν βελῶν. Η. τὸ γιγνόμενον ταῦτα, ὁ μάγις ἐκινεῖτο ἐν ταῖς σπαργάνοις; Α. ὅσον ὦ Ηφαιστ

ἔ. Ηφαιστ. ἆρ' οἶσθ' προσῆλθε μόνον. Η καὶ μάλ' προσῆλθεν ἤδη. Α. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; Η. πάντα ὦ Ἀπολλον. Α. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. Η. νὴ Δία τῶν πυράγρων ἔχ ὁρῶ. Α. ἀλλ' ὑφ' οὗ τὴν πυρὰν ἐν ἀπαργάνοις τὸν βρίφυος. Η. οὗτος ὀξύχωρεῖ, καθάπερ ἐν τῇ γαμῆλ ἐκμελετήσας τῷ κλεπτικῷ; Α. ἀλλ' οὐκοῦν ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σαφῶς, καὶ ἐπίπεχε. δ' ἐγὼ καὶ σοὶ κενὴν δώσω μὴν ἰδίαν χθὲς δ' προσκαλεσάμενος τὸν ἔρωτα, κατεπάλαισεν οὐδὲν ἧττον ἢ οἷός ὅπως ὑφέλκων τὸ πόδι. ἔπειτα μεταξὺ ὑποσυρίττων τῆς Ἀφροδίτης μικρὸν κινεῖ ἐκλείψει, προσπηδήσας ὦν τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Διὸς ὁ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον. ἐὰ δὲ μὴ βαρύτερον ὁ κόραξ ὢν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ ἔχει, πάνυ ἂν ὑφάλφο. Η γοργόν τινα τὸν παῖδα φῄς. Α. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μυσπολόν. Η. ὦ θεοί, τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Α. χαλῶ. ἰω τοῦ νικῶν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς σωτηρίας τοῦ. πῶς γὰρ ἐναρμόσεις, καὶ ζυγώσας, ἵπποις καλαμους ἐμπήξας. καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἐπὶ χορδὰς, μιλφοδᾷ πάνυ γλαφυρὸν ὦ Ηφαιστ. καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἴλιγξ δ' Μοῦσα, δὲ οὐδ' ἐμέγοι τὸν

ἥκτορ

inuolucra? A. Scies Vulcane, si modo ad te aliquādo uenerit. V. Atq uenit iā pridē. A. Quid igitur, habes ne omne fabrile instrumentum, nec dū quicq̄ illius tibi amissum est? V. Omne Apollo. A. Attamē inspice diligenter. V. Per Iouem, forcipem non uideo, A. Sed uidebis illū alicubi inter inuolucra in cunis infātis. V. Adeo nē aduncas manus habet, perinde ac si in ipso uētre iā tū meditatus esset furandi rationē? A. An non audisti ipsum loquentē quoq; iā argute ac uolubilia quædā. Atque hic etiā ministrare nobis uult. Heri autem uocato ad se Cupidine, statim illū palæstra superauit, nescio q̄ pacto pedes illi subtrahēs. Deinde cū a cæteris laudaretur, interea Veneri surripuit cingulū, cū illa amplexaret ipsum fuisset ob uictoriam. Ioue autem nō dente, sceptrum illius sustulit, & nisi grauius fuisset, & plus ignis habuisset, ipsum quoq; fulmen subripuisset. V. Celerem atq; agilem quendā puerū mihi narras. A. Quintimo & Musicū præterea. V. Vnde nam huius rei coniecturā facis? AP. Testudine mortua alicubi inuenta, instrumentū ex ea cōpactūdedit, Brachijs enim adaptatis, et iugo superinducto, deide calamis (chordarū ansulis uidelicet) infixis, fundoq; infra, & quasi quodam dorso subiecto, atq; inde septē chordis suspensis & intentis, iucundū adeo quiddā modulatur, & concinnū, ut ego quoq; illi iam inuideā, qui iam olim personando cy

thara

ſtrā me excercreo. Cæterū ipſa Maia illud quoq; dicebat, quod neq; in cœlo noctu maneret, ſed prę nimio agēdi ſtudio ad inferos uſq; deſcenderet, futuratus ſcilicet etiā inde aliqd. Alatus autē quoq; eſt, ac uirgā quādam apparauit, mirificā poteſtatē ac uim habentē, qua animas euocat, & educit mortuos. V. Ego illā tledi ipſi, ut eſſet quaſi ludibrū. A. Proinde & mercedē iſtā tibi rettulit, forcipē uideliret. V. Recte ſane admoniſti, quare ibo, ut illū recipiā, ſicubi, ut ais, inter inuolucra ſui cunis inueniri poterit.

νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ πείσης γίας ἔχει τὸ ἄδου κατίοι, κλέψον τὴ κηκέδην ἐλασεν. ὑπόπτερα & ἴσι, καὶ ῥάβδον ἔνα πειθόπτα θαυμασίαν τῶν δυναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ καλὰ τάγα τοὺς νεκρους. Η. ἴγω ἐκείνω ἤδη καὶ αὐτῷ πάγγιον ἔνια. Α. τοιγαροῦν ἀπίθακι & τὸν μισθὸν, τῶν πυρὰ γρῶν. Η. ὕγε. ὑπέμνησας. ὅτι βαλιοῦμαι ἀπολησόμενος & αὐτῶν, ἤ πεῶς ἤδη ὧρυθέν ἐν τῆς ἀναργάνοις.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Vulcanus findit iuſſus Caput Altitonantis.
Quo in latuit menſes Pallas amica decem.
Artes proueniunt alti de ſede parentis.
Naſcitur è cerebro quippe Minerua dei.

Vid me oportet facere, Iupiter? uenio eñ ita ut iuſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam, etiā ſi lapides opus ſit uno ictu diſſecare. Iu. Recte ſane Vulcane. Sed iā impacta illa, diuide mihi caput in duas partes. VV. Tentas me, num inſaniā? Imperas igitur uere, quod uiſtibi fieri. IV. Diuidi mihi caluariam uolo: ſi uero non obedieris mihi, me experieris non nunc primum iracſcentem. Veruntamen ferire oportet audacter, & præſenti animo, ne quę cunctari. Pereo enim prę dolori

Ι μι ὦ ζεῦ δῆ ποιήσω ἔκα γὰρ ἀσκέλλυσας, ἔχων τὸν πέλεκων ὀξύτατον, ἀ καὶ λίθους Νοι μιᾷ πληγῇ διατεμᾷν. Ζ. ὕγε ὦ Ηφαιστ, ἀλλὰ δίελε μου τῶν κεφαλῶν, ὡς λύπατινγκάν. Η. πατρῷ μου, ἀ μὴ μηνα: πρόσταξον σῦν τάχιθεν, ὅπως θέλεις & γενέσθαι. Ζ. διαιρεθῶναί μοι κρανίον. ἀ δ' ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργισθέντα πρόσῃ μου, ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν. ἀποθάνομαι γὰρ ὑπὸ τῆς ὠδίνων, δεῖ μου

μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Η. ὅρα ὦ ζεῦ μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι, καὶ οὐκ ἀναιμοτί, οὐδὲ κατὰ τὴν εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. Ζ. κατένεγκε μόνον ὦ Ηφαιστε θαῤῥῶν· οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Η. ἄκων μὲν, κατοίσω δὲ. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, οὗ κελεύοντος; τί τοῦτο κόρη ἔνοπλος; μέγα ὦ ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ. εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον. ἦ που στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων. ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυῤῥιχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ. καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πανύ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε ὦ ζεῦ μαιωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγυήσας μοι αὐτήν. Ζ. ἀδύνατα αἰτεῖς ὦ Ηφαιστε. παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τόγε ἐπ' ἐμοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. Η. τοῦτ' ἐβουλόμην. ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζ. εἶ σοι ῥάδιον οὕτω, ποιεῖ· πλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

doloribus, qui mihi cerebrũ inuertũt. V. Vide Iupiter, ne quid mali faciamus. Acuta enim securis est, & non absq; sanguine, neq; etiam ad Lucinæ morem, tibi obstetricabitur. IV. Incute modo Vulcane, audacter. Ego enim noui quid sit conducibile. V. Inuitus quidẽ, sed tamen feriã. Quid eñ agat aliquis, te iubẽte? Sed quid hoc, puella armata hæc est. Magnũ o Iupiter, malũ habuisti in capite, Merito igitur iracundus fuisti, tantam intra cerebri panniculũ, uirginem uiuã nutriens, idq; armatam: nimirum castra, nõ caput habuisti, non aduertẽs. Hæc uero etiam saltat, & cũ armis tripudiat, clypeum cõcutit, ac hastam uibrat, & quasi quodam furore concitatur. Et quod maximũ est, formosa admodũ, ac maturis nubilis annis, breui adeo iã facta est. Ceruleos quidem oculos habens. Sed tamẽ & huic gratiam addit galea. Quare o Iupiter, obstetricandi premium hoc mihi refer: Despõde mihi illã. I. Impossibilia petis, Vulcane, perpetuo eñ uirgo manere uult. Ego certẽ, quantũ in me est, nihil repugno. V. Hoc uolebã. Reliquũ q; est, ipse curabo. Ac iã simul rapiam hinc. I. Si tibi facile adeo hoc, facias licet. Veruntamen illud scio, quod amas ea, quæ tibi contingere nequeunt.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Excisum quondam semeles de uentre puellum,
Ac femori insutum, Iuppiter edit ouans.

LVCIANI

In semeles utero es conceptus, sed Ioue natus:
Hinc etiam nomen, Bacche, bimatris habes.

Licet ne Mercuri, conuenire Iouē nunc? M. Nequaquam Neptune. NE. Attamen intro renūcia de me ipsi. M. Ne molestus sis, inquam, Importunū enim hoc. Quare non poteris ipsum uidere in pręsentia. N. Nū igitur cum Iunone cōcumbit? M. Non, sed diuersū quiddā este. N. Intelligo, Ganymedes intus est. M. Neq; hoc, sed ipse infirmus aliquātulum est. N. Vnde hoc Mercuri? Nescio enim quid graue narras. M. Pudet dicere, tale quidpiā est. N. At nihil eo tibi opus est apud me, patruus utiq; cū tibi sim. M. Peperit paulo ante, Neptune. N. Apage. An peperit ille? Ex q̄? Itaq; latuit ille nos Hermaphroditus existens? At neq; uterus eius tumorē aliquē pręse tulit. M. Recte dicis. Neq; etiam ille partū intra se habebat. N. Noui, rursum ex capite peperit scilicet, quēadmodū & Mineruam, habet em̄ ille caput quoddā puerperū. M. Neq; illud, sed in fœmore gestauit partū, illum uidelicet ex Semele receptū. NE. Euge generosus, ut ille totus nobis, & ex omni parte corporis impregando, idoneus atq; fœcūdus est. Sed quę nā Semele ista est? M. Thebana mulier, ex filiabus Cadmi una. Huic congressus prægnātē eā reliqt. N. Deinde uero ipse pro illa peperit? M. Atq; admo-

Ἔστιν ὦ Ἑρμῆ νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; Ε. οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Π. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. Ε. μὴ ἐνόχλει φημί. ἄκαιρον γὰρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Π. μῶν τῇ Ἡρᾷ συνεστιν; Ε. οὐκ, ἀλλ' ἑτεροῖόν τί ἐστι. Π. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. Ε. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. Π. πόθεν ὦ Ἑρμῆ; δεινόν γὰρ τοῦτο φῄς. Ε. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. Π. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ, θεῖόν γε ὄντα. Ε. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. Π. ἄπαγε. τέ τοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. Ε. εὖ λέγεις. οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. Π. οἶδα. ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. Ε. οὐκ, ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει, τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. Π. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος, ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστί; Ε. θηβαία, τοῦ Καδμουθυγατέρων μία. τάυτῃ συνελθὼν ἐγκύμονα, ἐποίησεν. Π. εἶτα ἔτεκεν ὦ Ἑρμῆ αὐτ' ἐκείνης; Ε. καὶ μάλα εἰ καὶ παραδόξον εἶναί σοι δοκεῖ, τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην

μέλλω ὑπολθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶδα δ' ὡς ἡλότυπός ἐστι, πέμψασα αὐτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, αἰτοῦσα βροντὴν καὶ ἀστραπὴν παρ' αὐτοῦ: ὡς δ' ἐπέβη, καὶ ἔκειτο ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ἔρως, καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κιλλόβα ὄντα μόντα τῶν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἅτε κομίσαι ἀτελῆ ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπαμείψαντα, καὶ ἐπιδύντα ἐσοικήσαι, διαλαβὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐνέθηκεν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα. καὶ νῦν τρίτῳ ὕστερον ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. Π. νῦν δὲ πατὴρ τοῦ βρέφους ἐστὶν Ε. ἐστὶν ὁ Νύσσα ἐκείνος, παρὰ τῶν νυμφῶν ἐκείνων παραλαβὼν, καὶ τροφὴν τὴν ἐκείνων ἐκτρεφόμενος, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. Π. οὐκοῦν ἀμφοτέρω τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δεῖνά ἐστιν Ε. ἔοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ἐπιμήσων, ἅ γ' ἂν νομίζηται δεῖσθαι λιχοῖ.

admodum. Etiamsi tibi alienum ac mirum uideatur. Nam Semelen dolis aggressa Iuno, (nosti autem ut sit zelotypa hęc) persuadet ille, ut petat a Ioue, quo cū fulmine ac fulgure ad se ueniat. Quæ cum uerbis huius inducta credidisset, uenisset quę Iupiter fulmen secum portans, consilagrauit tectum, ipsa quę Semele ex igne perijt. Me autem tubet Iupiter, ut inclusa illius aluo, partum ad se afferam, imperfectū illum quidē adhuc & intra septimū mensem conceptū. Quod ubi fecissem, ille dissecto fœmore suo, intro illū recipit, ut ibi pficeretur. Atqꝫ ita iā tertio, postꝫ factum illud est, mense, denuo illū peperit, & nunc ex doloribus aliquantulū languidus est. N. Vbi igitur infans ille iā est? M. In Nysam hinc ablatū, traditi illum nymphis enutriendū, Dionysium cognominatū. N. Ergo utrumqꝫ, Dionysii huius & pater & mater ille est. M. Ita uidetur. A deo igitur, ut illi aquā ad uulnus afferā, ac cætera ea, quæ ex more atque consueto fieri solent, quali puerperæ procurem.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Mittitur ad Solem diuorum nuncius aureum,
Ne pellat tenebras propter adulterium.
Sic propter flammas animi, cæcosqꝫ furores,
Quidam collabi cætera cuncta uelint.

Ω Ἥλιε, μὴ λοδόσῃς τὸν δρόμον ὃν ἔχεις φασὶ, μηδὲ ἄνεσιν, μηδ'

VDIo Sol, ne hodie curram agas, inquit Iupiter, neqꝫ in crastinū

nec pectam in diem perendinũ: sed intus mane, fiatq; interea perpetua una nox tõga. Quare equos quidem iterum soluant Horæ, tu uero restingue ignem, & nunc tandẽ post tot gum interuallũ temporis te ipsum recrea. S. Noua hæc atq; omnino aliena denuncians uenis. Sed numquid transgredi, siue peccare uisus sum inter agẽdũ, & extra fines cursum habuisse? atq; id nunc irascitur ille mihi, noctemq; triplo maiorem die facere statuit? MER. Nihil tale, neq; hoc etiam perpetuo fiet: sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri cõsueto longiorum. SOL. Vbi autem etiam ille est: aut unde ipse emissus est, ut hæc nunciares mihi? MER. Ex Bœotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concubit. SOL. Amator illius? atque ita illi satis non est nox una? ME. Ne quaquam. Nasci enim quendam oportet ex hoc concubitu, magnum, atque multorum certaminum uictorem, deum. Hoc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. SO. Sed absoluat atq; ad exitum perducat ille, quod faustum felixq; sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni nõ fiebant, (soli enim hic nos sumus.) Neq; ille tum ab uxore Rhea diuertebat, aut seorsum cubabat: neq; etiam relicto cœlo Thebis dormiebat. Sed dies quidem tum dies erat, nox autem ad suum certũ spacium, secundum proportionem horarum agebatur: peregrinum uero aut immutatum nihil. neq; ille tum unquam cũ mulie-

μίδ' ἐς πρίτιν ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε. καὶ τὸ μεταξὺ μίκ τὴν ἴσο νύξ μακρὰ ὡς λελύτωσαν μὴν οἱ ὧραι αἱ θεὶς τοὺς ἵππους, σὺ δ' σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σῷ μακροῦ σεαυτόν. Η. καινὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγελῶν ἀλλὰ μὴ παρ' ἀδὰ ναν τι ὠδε ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀξ' ἀποθέται, κὴ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι δίκην ὤκεαν. Ε. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δῆτα δ' ἃ νῦν αὐτὸς ἐπιμικρὸν γενέσθαι οἱ τῶν νύκτα. Η. ποῦ δ' καὶ ἐστὶν ἡ πόθεν ἐξεπεμφθεὶς ἄγγελῶν ταῦτα μοι; Ε. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ηλε, παρὰ τῆς Αμφιτρύωνος γυναικὸς, ᾗ σύνεσιν. Η. ἐν ὑῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχὶ καινὴ νὺξ μία; Ε. ἔσθ' ὅπως. τεχθῆναι γὰρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, κὴ πολυάθλον θεὸν, τοῦτον οὖν μιᾷ νυκτὶ ἀδύνατον λυθῆναι καὶ τελεσθῆναι. Η. ἀλλὰ τελεσθήτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ ταῦτα δ' οὖν ὦ Ερμῆ οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου. αὐτοί γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν. οὐδ' ἀπέκειτο δὲ ἐκεῖ πιεζῆς Ῥέας ὧν, οὐδ' ἂν πολιτῶν ἦν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο, ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δ' ἐκατὸν μέτρον τὸ αὐτῆς, οὐκάλλογον ταῖς ὥραις. ξένον δ', ἢ παρηλλαγμένον, οὐδὲν. οὐδ' ἂν ἐκοιμᾶτο

σοι τὴν ἐκεῖθεν θυητῇ γυναικί· νῦν δ' ἅπαντα ἐς ἐμὲ γωιάδα ἥκειν, καὶ διεσπάσθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκατασκεύους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσοδον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ μέχρι σοῦ ἐξῆς πολλὴν ἡμέραν, τοῦτο δ' οὐδεμίαν ὑπολείπεσθαι ὥραν ἐν σκότῳ βαθυτάτῳ. ταῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ὁρώντων, καὶ καθεύδοντα περιμένοντός, ἐς ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις ὑπὸ μαφῷ τῷ ὄρει. Ε. σιώπα ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν, καὶ τὸν Ὕπνον ἀπαγγελῶ ταῦτα ἐκείνοις ἅπερ ὁ Ζεὺς ἀπέστειλε. τὴν μὲν, ὡς ἐπὶ τὴν ἐνδυμίωνα· τὸν δὲ Ὕπνον, μὴ οὕτω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἀγαθὸς εἶναι μαφοὺ αὐτοῦ τὴν νύκτα γενέσθαι.

muliere mortali quicquam rei habuit. At nunc infelicis mulierculæ cauſſa, oportet omnia ſurſum & deorſum uerti. Ac equos quidem præfractiores & difficiliores fieri, ob otium & deſidiam, uiam autem aſperiorem eo quod toto triduo non uſurpabitur. Homines præterea miſere in tenebricoſo uiuere. Hoc boni ex amoribus Iouis conſequentur illi ſcilicet, ſedebuntque ex pectãtes, donec ille athletam iſtum, quem dicis, abſoluerit ſub longis tenebris. MER. Tace, o Sol, ne quid mali pro his dictis tuis nanciſcare. Ego uero ad Lunam hinc abiens, & ad Somnum, renunciabo etiam illis, quæ Iupiter mandauit: illi quidem, ut ne procedat citius: huic autem, ut ne remittat a ſe homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc factam eſſe.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionis,
Quem ſolita è media uiſere ſæpe uia eſt.
Poſt etiam queritur cytherea mater Amoris,
De gnati factis, nequitiaq; graui.

ΤΑΥΤΑ ΜΕΝ ΔΗ Σελήνῃ φασὶ συνιέναι ποτὲ, ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένηται, ἰδοῦσα μέν σε ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ἐπὶ θήρας, ἄτε καινὸν τῶν ὄντα,

Vidhæc o Luna, ſæpe te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, ut currum ſiſtas, ac deſuper aſpectes Endymionem, dormientem ſub dio tanquam uenatorem aliquem: interdum au-

tem etiam descendas ad ipsum ex media via? LVN. Interroga o Venus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. VEN. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit, nunc quidem in Idam adigens Anchisae causa Troianis nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinae deliderabilem fecit, & me ex dimidia parte, amoribus meis priuauit. Quare iam saepe illi interminata sum, ni desinat talia facere. fracturam esse me ipsius & arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iamprudem uero & plagas ipsi nates incussi sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicans, paulo post omnium obliuiscitur. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est. Nam hoc quidem solatio fuerit malo huic, LVN. Mihi quidem etiam admodum formosus o Venus, uidetur, & maxime quando instrata super rupem chlamide dormit, laeua tenens fagittas, paulatim e manu prolabentes. Dextra autem circa caput sursum uersus reflexa decorem affert faciei, cui circumfunditur. Ipse uero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine ullo strepitu descendens ac summis digitis insistens, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur quid tibi post

ὄντα, ἡνίκα ἐγὼ μὴ καταβαίνων ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σ. Ἀφρόδιτη τὸν σὸν ἐρῶντα ὁρᾷς μοι τοῦτον ἄπορον. Α. Ἆρα, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἐρασθεὶς ἐμοῦ μὲν οὖν αὐτοῦ τῶν μητέρα οἷα δ' ἔφακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὸν Ἴδην καταγών, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὴν Λιβύην ἐπὶ τὸν Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειρακίσκον, ὀκνοῦσι τῇ Περσεφόνῃ ἐπιτρέψουσιν, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ὁρῶμενον, ὥστε πολλάκις ἐπείλημαι, εἰ μὴ πάσχοντα ποιῶν, κλάσειν μου τὸ τόξον καὶ τὼν φαρέτραν, πτερορρύσειν δ' ἐμὲ τὰ πτερά. ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα ἐς τὰς πυγάς τῷ σανδάλῳ, ἔδει δ', οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δειλῶς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἀπάντων. ἀτὰρ ἐπί μοι καλὸς ὁ Ἐνδυμίων εἰρήσεται παραμύθιον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. Ζ. ἐμοί μὲν πάνυ καλὸς ὦ Ἀφροδίτη δοκεῖ, μὴ μάλιστα ὅταν ἐπιβαλόμενος ἐπὶ πέτρας τὼν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, δεδηλωκότα τῆς χειρὸς ὑποῤῥέοντα. ἡ δεξιὰ δ' ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ πεπεκαμένη. ὁ δ' ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνεῖ τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄδημα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καθάσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀν-

ἐγ-

ἀνιχρόμην & ἐκπεραχθείη. οἶδα γὰρ ἂν οὖν ἃ λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα πλὴν ἀπόλυμαίγε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

post hæc dicturā fuerim, sed pereo equidem amore.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Omnia uincit amor: pharetrato dīj quod cædunt,
Quos uarijs formis subiuga duxit amor.
Pontigena ex probat quod se spoliarit amore,
Qui sapis huic puero deditus esse cave.

Τίνων ἔρως, ἆρα οἷα ποιεῖς. Ω οὐ τὰ ἐν τῇ γῆ λέγω ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις, καθ' αὑτῶν ἕκαστ' ἀλλήλοις σφάττεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ὃς τὸν μὲν Δία πολυμορφον ἐποίησας, ἀλλάττοντα εἰς ὅ,τι ἂν βούλοιτο πρὸς τὰ καιρὸν ὁδηγοῦντα σε λίκνα· ἢ καθαρὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἥλιον ἢ παρὰ τὴν Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάσας, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας, ἃ μὲν γὰρ εἰς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίσεις, θαρρῶν ποιεῖς, ἀλλὰ σὺ ὦ τολμηρότατε, καὶ τὸν Ρέαν οὐ τὸν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, οὐκ ἐφοβήθης πυελίσας, καὶ τὸ φρύγιον μεράκιον ἐκεῖνο ποθῶν. καὶ νῦν ἐκείνη μὲ μήνιεν ὑπὸ σοῦ. καὶ ξυλεξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας. ἔτι μαινικὸς καὶ οὗτος ὄχλος, ἅτε καὶ κάτω τῶν Ἰδαίων πειραθοῦσιν· ἢ μήν, ἀλαλύξεται ἐπὶ τῷ Ἄττῃ, οἱ Κορύβαντες

VPIDO gnate, uide quę facis flagitia. Nō iam de his loquor, quæ te impulsore mortales in terra, uel in se quisq; uel inuicem alij in alios faciunt, uerem de his ago, quæ apud superos quoque designas, qui quidem louem ipsum cogis uarias assumere formas, in quodcunq; tibi pro tempore usum fuerit, eum uertens, tū Lunā e cœlo denocas. Quin & Solem aliquoties compelis lentum apud Clymenem cessare, aurigādi muneris oblitum, nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam commissis, audacter ac tanquam tuto facis. Verū tu quidem o deorum omnium confidētissime, Rheam in super ipsam iam anum, præterea dierum tam multorum parentem, eo perpulisti, ut pusionem adamet, atq; in Phrygium illum adolescentulum depereat, ac tua iam opera insanit, iunctisq; leonibus, adhibitis item Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodā sunt afflati, per Idam montem sursum ac de-

orsum oberrat, ipsa quidem Attis amore eiulans. Ceterũ Corybantum alius suum ipse cubitũ ense defecat, aliusq; demissa coma per mõtes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano sonat, alius cymbalo perstrepit: breuiter, oĩs undiquaq; lda tumultus atq; insaniæ plena est. Proinde cũcta timeo: metuo ne tale quid accidat, quandoquidẽ te pro duxi, ut si quando resipiscat Rhea, uel potius si pergat insanire, Corybantibus impearet, ut te correptũ discerpant, aut leonibus obijciãt. Hic me sollicitat metus quod uideam tibi periculũ imminere. CV. Ocioso animo esto mater, si quidẽ leonibus etiam ipsis iã familiaris sum factus, ita ut fæ penumero, conscensis eorum tergis, prehensaq; iuba, equitis ritu insidẽs, illos agitẽ. At uero illi interim mihi caudis ablãdiuntur, ac manũ ori insertã receptant, Iambũq; de inde mihi reddũt innocuam. Porro Rheæ ipsi, quando tãdẽ uacauerit, ut me ulciscatur, quim in Atte sit tota? Postremo qd ego pecco, quũ respulchras, ut sunt, offero ac demõstro? Vos ne appetite res pulchras, quare his de rebus ne in me crimẽ cõferte. Num uis ipsa tu mater, uti neq; tu post hac Martẽ ames, neq; ille te? V Vt es pernicax, & nulla in re nõ superas. Attamen horũ q dixi, aliquãdo memineris.

τοῦ δ', ὁ μὲν αὐτῶν τιμωτατος ξίφει τὴν πῆχυν. ὁ δ', ὡς ἂν τὰς κόμας, ἵετο μανιώδης σῖγᾷ τῶν ὀρῶν. ὁ δ', αὐλεῖ τῷ κόρακι. ὁ δ', ἐπιβομβεῖ τοῦ τυμπάνου, ἢ ἐπικτυπεῖ τοῦ κυμβάλου. καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανίαι τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δείδω σῖγᾷ τοίνυν ἅπαντα. δείδω τὸ τοιοῦτο, ἢ μέγα σε κακὸν τικτῆσαι, μὴ ἀπομαθοῦσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἐπὶ σὺ τῇ οὔσῃ, κελεύσῃ τοῖς Κορύβασιν συλλαβόντας σε σῖγα σπάσαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν. ταῦτα δείδω, κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. Ε. θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης ἐμοί, καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος. ὑπείκουσί μοι αὐτοὶ. οἱ δ', σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δείκνυμι τὸ σόμα, περιελίσσοντά μοι ἀποδιδόασί μοι. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πάτερ ἂν ἐκείνη σχολὴ ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ἄλλα οὖσα ἐν τοῖς Ἀτθίσι. σὺ δὲ μὴ ἐν γῷ ἁδίκει, σκεῦος τὰ καλὰ οἷά ἐστιν ὕβρει δὲ μὴ ἐφίεσθαι τῶν καλῶν. μὴ γίνου ἐμὲ ἀπαθῆ ῥύεσθαι. ἢ θέλεις σὺ ὦ μῆτερ αὐτὴ μηκέτι ὁρᾶν, μή τε σὲ τὸν Ἄρεα, μήτ' ἐκεῖνον σῦς Ἀδωνιν ὄντα, καὶ κρατῆσαι ἀπώλεσαν, ἀλλὰ μεμνῆσθαι μου τοτὲ τῶν λόγων.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΕΙ ΗΡΑ ΚΑΒΟΥΣ.

Non

Non uult inferior factis Asclepius esse
Herculis, æteo qui dedit ossa rogo:
Dirimit hanc litem radiantis Rector Olympi
Quòd præstent nec dicæ uiribus usq; manus.

Αἴσχιδε ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ ἡρά
Η κλεις, ἐρίζοντὸν πρὸς ἀλλήλους
ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ
γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῶν συμποσί
ων τῶν θεῶν. Η. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ πυ
νὶ τὸν φαρμακέα πρόκατα κλίνεσθαί
μους; Α. νὴ Δία. καὶ ἀμένων ἐ ἐμι. Η.
κατὰ τί ὦ ἰμβρόντη τὴν διότι σε ἔξ
ῆς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα.
νῦν δὲ κατ' ἔλεον ἔλυθις ἀθανασίας με
τέλαβες. Α. ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ ὦ
Ἡράκλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὃν
μοι ἐνεδρίσας ὁ πῦρ; Η. οὔκουν ἴσα καὶ
ἡμεῖς βεβίωται ἡμῖν: ὃς Διὸς μέν ἐμι
τοσαῦτα ἔ πεπόνημαι, ἐκκαθαίρων
τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ
ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ
δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι
μέν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιδό
σεις τῶν φαρμάκων, ὑγιᾶσαι δὲ οὐ
δένα ἐπιδώσεις μένος. Α. εἰ λέγεις ὅτι
ἐγὼ τὰ ἰγκαύματα ἰασάμην ὅτι πρὸ
ὧν ὀπλήθου ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν
πυρφαρμένος τῷ σώματι, ὃν κιτᾶ
νος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ
σὲ καὶ μᾶλλον ἄλλο, οὔτε ἐβουλόμην ὅσ
σοφ σὺ

E finite, o Aesculapi
D & tu Hercules, contẽ
dere inter uos iurgijs
perinde ut homines. Indecora enim hæc, & a cõmunio deorum alienа. H. At uis, o Iupiter, medicamentarium istum priore loco accumbere, quã me? AE. Quid ni, per Jouem melior quoque enim sum. H. In quo igitur o attonite: an q̃ te Iuppiter fulmine aliquando percussit, eo quod, quæ ne fas erat, feceras: nunc aũt ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? A. Oblitus uero etiam tu es Hercules, q̃ in Oeta conflagrasti, quandoquidẽ mihi ignem obijcis? H. Nequaquam æqualia atq̃ similia sunt quæ uterq̃ in uita egimus, ut q̃ ipse quidem Iouis filius sim, tantos aũt labores sustinuerim, expurgata uita, deuictis bestijs et hominibus cõtumelios is, uindicta ac pœna affectis. Tu uero radicũ inciſor es, & circulator, ęgrotãtibus fortaſſis hominibus utilis medicamẽta adhibendo: virila aũt nihil quicquã opere præstitisti. A. Recte dicis, quoniam et inustiones tuas curaui, quando paulo ante ascẽdisti ad nos semiustulatus, corpore utrinq̃ corrupto ac perdito, et a tunc ea ista, & post illã, etiam a flãma. Ego uero quid si nihil a-

lind, tamen, neq; seruiui, quẽ admodum tu, neq; lanificium exercui in Lydia indutus purpura, & ab Omphale uerberatus sandalio aureo, neq; uero etiã infaniens, occidi liberos & uxorem. H. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multũ tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc e cœlo præcipitem dabo te, ut ne ipse quidem Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. IV. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo uos e conuiuio. Quanquam etiam æquum est o Hercules priore loco accumbare Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

σοῦ σὺ, οὔτε ἐξαινον ἐρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ομφάλης χρυσῷ σανδαλῳ. ἀλλ' οὐδὲ μαινόμενος ἀπεκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὸν γαμέτην. H. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ἄφνω, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπὶ κεφαλὴν σε ῥίψω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιῆονα ἰᾶσθαί σε, τὸ κρανίον συντρίψαντα. Ζ. παύσασθε φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ὑμῖν τὰν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου: καὶ τοι εὔνομον ὦ Ηρακλεῖς, πρόκατακλίνεσθαι τὸν Ασκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Formosum luget puerum crinitus Apollo:
Cui disco ludens perdidit ipse animam.
Sanguine de rubeo prouenit flos hyacinthus
In folijs genitus uerba notata uides.

Q. VID uero tristis es Apollo? AP. Quoniam o Mercuri, mi ser atq; infelix circa amores fium. MER. Dignum quidẽ mœrore hoc: sed tu quo pacto miser atq; infelix es? An adhuc dolore afficit te, id quoq; Daphne accidit? AP. Nequaquam, sed amasiũ doleo, Laconẽ illiũ Oebali filiũ. M. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi, AP. Atq; admodũ.

Ι σκυθρωπὸς ὦ Απολλον;
Τ Α. ὅτι ὦ Ερμῆ συνουσιάζειν ἐν πέτρᾳ ὀρατὸς εἶ. Ε. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον, σὺ δὲ τί πάσχεις καὶ τὰ τῶν φαύλων; Α. ἔστι μοῦσ, ἀλλ' ὀρώμενον πεσθῶ τὸν λαμπρὸν τὸν Οἰβάλου. Ε. τέθνηκε γάρ ἐπί μοι ὁ Υακινθος; Α. καὶ μάλα. Ε. πρὸς τί

ΜΕ. ὦ Ἀπολλον· ἦ τίς οὕτως ἀνδρώδης ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ κάλλιστον ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτὸ ἐμοῦ τὸ ἔργον. ΕΡ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. οὐκ ἀλλὰ δυσχερῶς μοι πᾶν ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἡδέως γὰρ ἀκοῦσαι περὶ τοῦ λόγου. ΑΠ. δίσκου ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ. ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολωλὼς ζέφυρος, ὕβρει μᾶλλον ἐκ τοῦ πολλοῦ καὶ αὐτὸς ἀμιλλώμενος, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἐφρόντιζον ὅσον ἐπὶ ἐμαυτῷ τὸν δίσκον εἰς τὸν ἀέρα· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τοῦ παιδὸς ἐνέσεισε φέρον αὐτὸν, ὥς τε ἀπὸ μὲν πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα δύθυμον ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν ζέφυρον αὐτίκα ἡμιωμένῳ κατεπτερύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι ἐς ὄρους. τοῦ παιδὸς δὲ, καὶ τάφον ἐχαράξαμεν ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε· καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀνεβλάστησε τῷ γῇ ἐπιφυόμενον, ὃ Ἑρμῆ, καὶ ἀναθὲς τὸν ἀνθέα ἀπάντων ἐπὶ μὴ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τοῦ νικηφόρου. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναὶ ὦ Ἀπόλλον· ἥδεως γὰρ θνητὸν πεπτωκότα τὸν ἐρώμενον, ὅτι μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

M. Vnde Apollo? aut quis ita ab omni amore alienus fuit, ut occiderit formosum illũ puerum? A. Meum ipsius factũ hoc est: M. Quid igitur, insaniisti Apollo? A. Non, sed infortunium quoddã inuito mihi accidit. M. Quomodo? cupio eñ audire rationẽ hanc. AP. Discoludere discebar, atq; ego una cũ illo ludebam. Cæterũ uentorũ omniũ pessime perditus Zephyrus amabat quidẽ longo iam tempore etiam ipse illũ. Verum neglecto eo, & contemptum istum non ferente, ego quidẽ, quemadmodum constituerauimus, discum in altum sursum uersus iaculabar, ille autem deorsum a Taygeto spirans, ablatum hunc in caput puero inflixit, ita ut ex ea plaga & cruor manaret affatim, & ipse puer statim sagittis, fugientemque ad montem usq; persequendo. Puero autem, & tumulum extruxi in Amyclis, quo loco discus eum prostrauit, et florem ex cruore illius, terram induere feci, suauissimum illũ quidem Mercuri, atque omniũ fragrantissimum: præterea & literas quasdam habentem, quæ mortuum ipsum qua si deplorant. Num tibi igitur præter rationem mœstus fuisse uideor? MER. Sane uero, Apollo, Noras enim mortalem te comparasse amasium tibi. Quare do lere non debes, mortuo iam illo.

ΕΡΜΟΥ

LVCIANI

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Felix legitimo quod sit Vulcanus amore,
Miratur Phœbus, Mercuriusue simul.
Non semper iungit formoso pulchram Hymeneus,
Deformem redamat sæpe puella uirum.

ITAN autem Vulcanum, cum & claudus ipse sit, & artē adeo fabrilem & contemptā exerceat Apollo, pulcherrimas duas uxores duxisse: Venerē atq; Gratiam? A. Felicitas quædā hæc, Mercuri. Veruntamen illud equidem miror, quod cum illo rem habere sustinent, & maxime quando uident sudore fluentem, in fornacem demittere atq; incuruare sese, multa adeo fuligine facie illius oppleta. Et tamen talis ipse cum sit, amplectuntur ipsum, & osculantur, & una dormiunt. M. Hoc & ipse indignor, & Vulcano inuideo. At tu comam nutri, Apollo, ac cytharā persona, animum ob pulchritudinem elatū atq; superbum præ te ferens: ego aūt ob habitudinē corporis & lyram. Cæterum ubi cubitum eundum fuerit, soli dormiemus. AP. Ego uero alias quoq; habeo Venerē minus propiciā, ad resamatorias. Quippe etiā, quos duos maxime præter cæteros amaui, Daphnen & Hyacinthū, illa quidem au fugit, atq; odit me, adeo ut in lignum cō uerti maluerit, quam mecum rem habere, hic autem a disco interfectus est, & nunc pro illis, coronas habeo. ME. At ego

Ο δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον ὦ Ἀπολλον. τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; Α. εὐποτμία τις ὦ Ἑρμῆ. πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, ἢ, ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ. καὶ μάλιστα, ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι. Ἐτοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τοῦ Ἡφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα ὦ Ἀπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τοῦ κάλλει φρόνει ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ, εἶτα ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν. Α. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δυόγοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Υάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον ἢ ἐμοίσυνεῖναι. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ δύσκου ἀπόλετο. καὶ νῦν αὐτ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. Ε. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν

Αφρο

Αφροδίτην. ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. Α. οἶδα καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι. πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐζηλοτυπεῖ ἡ Αφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ ἡ Χαρις ταύτην; Ε. ὅτι ὦ Δπολλον ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν. ἡ δ' Αφροδίτη, ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε, περὶ τ' Αρην ἔχει τὰ πολλὰ, κἀκείνου σφᾷ. ὅστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει. Α. καὶ ταῦτα οἴει τὸν Ηφαιστον εἰδέναι; Ε. οἶδεν ἀλλὰ τι ἂν δρᾶσαι δύναιτο γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτὸν; ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει. πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, ἀγρεύσας ἐπὶ μὲν εὐνῆς. Α. οὐκ οἶδα. εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὑξυλληφθησόμενος εἶναι.

ego iam aliquando Vererē, sed non oportet gloriari. A. Noui, atq; etiā Hermaphroditū istum ex te aiunt peperisse ipsam. Veruntamē illud mihi dic. si nosti: quomodo non æmulatur Venus Gratiā, aut contra illa Venerē? M. Quoniā, Apollo, illa in Lemno cū ipso consuetudinā habet, Ve aūt in cœlo, præsertim autem hæc cū Marte plerumq; uersatur, atq; illū amat. Quapropter nō ita multū fabrum istū curat. AP. Atq; hæc putas ipsum Vulcanum scire. M. Scit, sed quid agat? cū generosum adeo adolescentē, & præterea militarem ipsum esse uideat. Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem, uincula quædā excogitasse contra illos sese, ijsq; ipsos comprehensurū esse, circundato uelutibus quibusdā lecto. A. Nescio sane. optarī uero ipse ille, q sic cōprehenderetur, esse.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

Irridet prolem Latonæ liuida Iuno,
Ediderit tetrum quum tamen ipsa fabrum.
Fabula naturam ostendit Iunonis Acerbæ,
Quæ se supremi iactat ubiq; toro.

Κ Αλὰ μὲν γε ὦ Λητοῖ καὶ τὰ τέκνα ἔτεκεν τῷ Διὶ. Λ. οὐ πᾶσαι ὦ Ηρα τοιούτους τίκτειν δυνατὸν μέθα, οἷος ὁ Ηφαιστός ἐστιν. Η. ἀλλὰ οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατα

P Vlcros enim uero Latona & liberos procreasti Ioui. L. Non enim omnes, o Iuno, tales parere possumus, qualis Vulcanus est. I V. At hic claudus quidē, utilis certe tame est, artifex optimus existens, ac cœlum nobis

nobis exornamit quoq; Venereme vxorē duxit, a qua & studiose obseruatur. Contra autem tuorum liberorum altera quidē uirilis ultra modum, & monstruosa est, & postremo in Scythiam quoque profecta, omnes sciūt, qualia comedat, hospites mactando, ac Scythas ipsos imitando, qui humana carne uescuntur. Apollo autem simulat quidem omnia scire sese, & iacularī, & cythara canere, & medicum esse, & uaticinari. Et erectis uacinādi tabernis hic in Delphis, illic in Claro & Didymis, decipit consulentes se, obliqua, & in utranq; partem quæstionis propositæ inclinantia respondendo, ne uidelicet erroris possit damnari: atq; ita ex hoc quæstum facit & ditescit. Multi cīm amentes sunt, secq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verū non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta dictitet, quippe ille ipse uates ignorabat, q; interfecturus amasium suum esset disco: neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idque adeo formosumque comatum. Quare non uideo, qua caussa pulchri ores liberos te quam Nioben illam, procreasse puaris. LAT. At uero liberi hi, hospitum mactatrix ista, uidelicet, & mendax uaticinator ille, scio, quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, ille autem cytha-

ται κεκόσμηκεν ἡμῖν τὴν οὐρανὸν, καὶ τῷ Ἀφροδίτῃ ἤγημι, καὶ ἀσυνδίκητα πρὸς αὐτῆς. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενωπὴ πρὸς ἅπαντα μέτρια. καὶ ὄρθιος· καὶ τὸ τιλβυτᾶον, ἐς τὸν Σκυθίσαι ἀπιλθοῦσα, πάντοθι ἵστησιν οἷα ἐώθεε ξεινοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτούς, ἀνθρωποφαγέοντας ὀρθῶς. δ' Ἀπόλλων, προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ κατασκάπτειν δρυμεύειν μανικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ λέξει καὶ ἀμφοτεροδέξιον πρὸς ἑκάτερον τῆς ὁρατήσεως ἀποκεκλιμένον, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τούτων. σοφὸς γὰρ οἱ οὐδένοτε, καὶ παρὸν χρυσὸν αὐτὸς καταγινώσκει πλεῖν ἢ ἀργυρέαι γε ὑπὸ τῶν σωφρονεστέρων, πολλὰ τοιαῦτα ἀποδύομαι. οὗτος γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ὁρώμενον ὑπὸ δίσκου, οὐ προμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὅτι οὐ χρῆν καθ' ὁπόταν καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Λ. ταῦτά μοι τὰ τέκνα, ἡ ξεινοκτόνος, καὶ ὁ ὑβριστὴς μάντις οἶδα ὅπως λυπεῖ σε ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται

ται

ἐστὶ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ, θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. Η. Ἐγέλασα ὦ Ἀπολλον, ἐπειδὴ ὁ Μαρσύας, ἐπὶ τῇ δίκῃ αἰ μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπίδωρον ἦν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ, νῦν δὲ κατασφίγξας ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλγύνων. Ἡ δὲ καλὴ σὺ παρθένος, οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπὶ τῷ μαθεῖν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ακταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ σῶμα αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι ἐδέησε τὰς τεκούσας ἰδεῖν, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα. Λ. μέγα ὦ Ηρα φρονεῖς, ὅτι ξυνέθου τῷ Διὶ, καὶ συμπαλεύεις αὐτῷ, καὶ σβεστὸν ὑβρίζεις ἀδίκως, πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλίπῃ, ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

cytharam personat in conuiuio, omnibus ipsum admiratione prosequentibus. IV. Nequeo risum continere Latona. Illū ne admirantur? Quē Marsyas, si iuste modo iudicare Musæ uoluissent, excoriasset merito, ut q ipse in Musica uicerat, nunc autem circūuentus miser ille, perijt, iniuste sane damnatus. Hæc autē forte mosa tua uirgo, ita formosa nimirum est, vt posteaquam animaduertit sese conspectā ab Acteone fuisse uerita ne adolescens ille, turpitudinē ipsius euulgaret, immiserit illi canes. Vt interim non dicam q̄ neq; parturientibus ob stricturā fuisset, si uirgo uticq; & ipsa foret. L. A. Valde animo elato es Iuno, eo q̄ cum Ioue concūbis, & una regnas: & propterea absq; merito contumeliosa es. Veruntamen uidebo te non ita multo post rursum lachrymātē, quā do te relicta in terrā descendet ille, in taurū aut cygnū conuersus.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Martis adulterium cypria cum matre refertur: Vinxerit utq̄ illos Lemnius arte sua. Quippe dijs coram reliquis iacuere ligati, Fabula Tithonum cernere cuncta monet.

Γελᾷς ὦ Ερμῆ, ὅτι γελοίοτατα ὦ Απολλον. Α. ἐπὶ σοὶ, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἐγέλασα, Ε. ὅτε ἀφροδίτην ξυνόντα τῷ Αρει

Vid rides Mercuri? Q. M. Quoniam maxime ridicula Apollo, vidi. A. Dic igitur, ut & ipse auditis illis, tecū ridere possim. MB. Venus cum Marte con-

concumbens, deprehensa est, ac Vulcanus comprehensos illos uinculis constrinxit. A. Quomodo? Suaue enim qddam dicere uideris. M. Longo iã tempora, opinor, cognitis his, quæ agebantur, expiscatus est illos, & lecto occultis quibusdã uinculis circumdato, abiens ad fornacẽ opus faciebat. Post hæc Mars ingreditur secreto, ut quidẽ ipse putabat. Videt aũt ipsum ex alto Sol, & rẽ ad Vulcanũ defert. Vbi igitur lectum cõscendissent, & in opere essent, et iã intra retia tenerentur, circumuoluuntur ipsis quidẽ uincula astat aũt Vulcanus. Illa igitur (nã & forte tũ nuda erat) pudore affecta, nõ habebat, q̃ se tegeret. Mars uero, ab initio fugere tentabat, sperabatq; se uincula illa disrupturũ esse. cęterũ posteaquam intellexit, se undiq; captũ teneri, neq; effugere quoquã posse, supplicare cœpit. A. Quid igitur, soluit ne ipsos Vulcanus. ME. Nondũ, sed conuocatis dijs, spectandũ ipsis exhibuit adulteriũ. Illi aũt nudi ambo & colligati mutuo, inclinatis deorsum capitibus erubescebãt. Atq; adeo spectaculũ hoc dulcissimũ mihi uisum est, cũ tantũ nõ ipsum opus exhiberẽt. A. At faber ille, an non pudore afficitur etiã ipse, cũ spectãdã ita exhibet coniugij sui turpitudinẽ M. Non per Iouem, quippe qui etiã arrideat ipsis astãs. Ego uero, si opus est uerũ dicere, inuidebã Marti, nõ solũ q; cum formosissima dea adulteriũ exercuisset: sed etiam, q; colligatus cũ ipsa una esset. A.

κατείληπται, καὶ ὁ Ηφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. Α. πῶς; ἡδὺ γὰρ τι σφῶν ἔοικας. Ε. ἐκ πολλοῦ οἶμαι ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς. καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Αρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο. καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ηλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ηφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένην τοῦ ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ηφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἤτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη. ὁ δὲ Αρης τὰ μὲν πρῶτα σχαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμὰ. ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Α. τί οὖν, ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ηφαιστος; Ε. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ, γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτωνεν εὐκότεω, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι. καὶ τὸ θέαμα ἥδυστον ἐμοὶ ἔδοξε, μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. Α. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος, οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου; Ε. μὰ Δί', ὅσγε καὶ ἐωιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν ἐφθόνουν τῷ Αρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τῆς καλλίστην θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

Α. οὐκοῦ

Α. ἐκεῖνο μὴ ἀπόλωλας ἂν ὑπόμενες ἐπὶ τούτῳ; Ε. σὺ δ' ἐκ ἂν ὦ Ἀπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπιλάθου, ἐπανίθμα γάρ σε, ἵν' μὴ τὰ ὅμοια κἀμοὶ οὐκ ἐξῇ ἰδεῖν.

esset. A. Proinde & tu ligari hoc pacto sustineres? MER. Tu uero non, Apollo? Aspice modo & accedens, collaudabo eam te, si non eadē ipse quoq; optabis, ubi uideris.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

Iuno cum semeles gnatum cõtemnat Iacchum,
Inuenisse illum noxia quæq; putat.
At pater hunc laudat contra: sic resq; nocere,
Nil per se ducit: solus abusus obest.

Γὼ μὴν ἠχθόμην ἂν ὦ Ζεῦ, Ε ἐμοὶ τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω, καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μίθης, μίτρᾳ. μὴν ἀναδεδεμένος τὼ κόμω, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένοις γυναιξὶ συνὼν, ἀβροτόδος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς μὴ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. μὴ μὲν ἀτὰρ γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἀβροτόδος τ' γυναικῶν, οὐ μόνον ὦ Ἥρα τὼ Λυδὸν ἐχαιρώσατο, καὶ τὰς κατοικοῦντας τὴν Τμῶλον ἵλαδε, καὶ τὰς Θρᾴκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ μὴ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ θρασκοπικῷ, τούς τε ἐλέφαντας εἷλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον οὐ πεσόντα πολεμήσαντα, ἀχμά λωτον ἀπήγαγε. μὴ ταῦτα ἅπαντα ἐπράξατο, ὀργῶν μὲν καὶ ἄκαι, καὶ χαρυώμενος, θύρ-

Quidem erubescerē E o Iupiter si mihi talis esset filius, effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimū autē cum infans mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana, & tibias, & cymbala choreas agēs, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. IVP. At uero hic mitratus, & mulierosus, non solum o Iuno, Lydiam subiugauit, & eos q ad Tmolum habitant, cepit: præterea & Thraces sub se redegit, uerum etiam contra Indos profectus, cum muliebri isto exercitu, & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumq; regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat, captiuum abduxit. Atq; hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis utēdo hederaceis, ebrius interea ut ais, atq; furore correptus. Quod si uero quispiam illum conuiciari aggressus sit, con-

C

simeliosse de sacris illius loquendo, etiam hunc ulcisci solet, uel palmitibus ipsum implicando, uel a matre, perinde ut hinnulum, lacerari faciendo. Vides quam uirilia hæc, & me patre minime indigna. Si uero lusibus quoque & delicijs inter hæc indulget, non est, quod inuideas, & maxime si quis cogitet, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. IVNO. Tu mihi uideris etiam laudare inuentum ipsius, utpote qui delicet, & unum: & hoc cum uideas, qualia inebriatiffi facitent, tribubantes, & ad contumeliam prolabentes, & in summa, insanientes præ uino. Itaque & Icarium illum, cui primo donauit palmitem, ipsi compotores interfecere, ligonibus cæsum. IVPIT. Nihil hoc dicis. Non enim unum hæc, neque ipse Dionysius efficit, sed immoderatus potus, & ultra quam decet & satis est, repleri mero. Cæterum si quis moderate bibat, hilarior ille quidem, & suauior fieri solet. Qualia uero Icarius passus est, tale nihil ulli compotorum facile fecerit. Sed tu adhuc zelotypia affici, uideris, ac Semeles reminisci, Iuno, Siquidem eas res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

ὡς χώμῳ καὶ κιθάραις, μεθύων, ὦ φῆς, καὶ ἐνθάδε ὢν. εἰ δὲ ὡς ἐπιχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας εἰς τὸν τελετῶν, καὶ τοῦτον ἐπεμωρήσατε, ἢ καὶ παθήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ σχάσας διῶκα ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ἔσω βιβρὸν δράς ὡς οὐ δεδαταῦτα, καὶ ὑκ ἀπάξια τῦ παρόντος; εἰ δὲ παιδὶ καὶ τροφὴ προσεῖναι αὐτῇ, ἐδήλης φθόνος. καὶ μάλιστα εἰ λαγίζεται πῶς, εἰ ἄμπελον, καὶ τὸν οἶνον. καὶ ταῦτα ὁρῶν οἷα οἱ μεθύοντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν προπίνοντες, καὶ ὅλως μαινόμενοι ὑπὸ τοῦ πόνου. ἐν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ δῶκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, πλείονος τῶν δικέλλων. Ζ. ἐδήλον τοῦτο φῆς. ἐγὼ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ. Δ. ἀμέτρου τῆς πόσεως, καὶ τὸ πόρρω τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν μέτρια πίνῃ, ἱλαρώτερός τε μᾶλλον, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν. οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, ἐδήλον ἂν ὀργάσασθαι ἐδένα τῶν ξυμπωτῶν, ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, ἄγε δὴ καὶ ἄλλης τοῦ Διονύσου κάλλιστα.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

De puero quærit mater, cur Pallada ſolam,
Non lædat iaculo, caſtaliumq; chorum.
Aliger excuſat factum: commune Mineruæ,
Nil eſt cum tædis, in genium q; hebetant.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ. Τί ποτε ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας θεὰς καταγωνίσω ἅπασας ἐν Ποσειδῶνι, ἐν Ἀπόλλωνι, τὸν Ῥῆνον, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ Ἀθηνᾶς, καίπερ ἐκείνης ἄπυρον μὲν ἔτι ἡ δᾷς, καινὴ δ' οὖσα ἡ φαρέτρα, σὺ δ' ἀτοξότης εἶ, καὶ ἄσοχος. Ε. Δείδιε μὲν, μῆτερ αὐτόν· φοβερὰ γὰρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀγριόν. ὁπόταν οὖν ἐφ' ὑμᾶς τινα μάθῃ τόξον ἴσον ἐπ' αὐτῷ, ἢ πεύσεται ἐν λόφοις, ἐκπλήξει με, καὶ ὑπὸ τρόμου γένωμαι, καὶ ἀπορρῖψαί μου τὰ πτερύγια ἐκ τῶν χειρῶν. Α. Δεῖται γὰρ ὁ φοβερώτατος ὢν, καὶ ὅμως ἀφώπλισται ὑπὸ σοῦ καὶ νενίκηται; Ε. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται, ἵνα ἀθλιωτέρα δι' ὑφορᾶται ἀεὶ καὶ ὅτου ἐγὼ μὴ ὅλως πτερίπλεω, πλησίον ἔχων τὸν ἀκμάζοντα. ἢ δ', ἐμοὶ προσφησί, νὴ τὸν πατέρα, ὡς δράσίου σε ἀμπέρασε, ἢ τοῦδε λαβοῦσα, καὶ εἰς τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ ἀπολέσασα μὲν, ἀπολοφυρεῖ· πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε, καὶ ὁρᾷς δι' ἀμυδρῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ μέτωπου ἔχει πρόσωπον, ἀφοβοδρὰν, ἐχίδνας κατέχουσαν.

VID tantum in cauſſa eſt, Cupido, ut quæ reliquos Deos omnes adortus expugnaris, Ioue ipſum, Neptunum, Apollinẽ, Iunonem, me denique matrẽ: ab una Minerua temperes, utq; aduerſus hanc nec ullum habeat incendium tua fax, & iaculis uacua ſit pharetra, tũ & ipſe arcu careas, neq; iaculari noris? C. E quidẽ hãc metuo, mater, eſt enim formidabilis truculentoq; aſpectu, ac ferocitate quadã ſupra modũ uirili: proinde ſi quando tenſo arcuperam illã, galeq; criſtã quatiens, expaue facit me, moxq; formidine tremere oc cipio, ſic ut arma mihi e manibus excidant. V. Atq; Mars annon erat hac formidabilior? & hunc tamen ſuperatum exarmaſti. C. Imo ille cupide me recipit, atq; ultro etiã inuitat: Verũ Minerua ſemper ad ductis ſupercilijs obſeruat, qn aliquando temere ad illã aduolaui, facẽ propius admouens, at illa, ſi quidẽ ad me accederis, inquit, per parentẽ Iouẽ, quouismodo te cõfecero, aut lancea te transfigã, aut pedibus arreptũ in tartara dabo præcipitẽ, aut ipſa te diſcerpã. Plurima itẽ id genus cõminabatur. Ad hęc acribus obtuitur oculis: poſtremo & in pe

more faciē quandā gestat hor
rendā, utperis capillorū uice
comatā, hanc nimirū magno
pere formidō: territat em me
fugiocp quoties eam aspicio.
V. Esto sane, Mineruā metu
is, ut ais, atq; huius gestamen
Gorgona reformidas, idque
quū Iouis ipsius fulmē nō for
midaueris. Cęterū Musę quā
ob causam abs te nō feriunt,
atq; a tuis iaculis tutæ agunt?
nū & hæc cristas quatiūt, aut
Gorgonas prætēdūt? C. Has
quidē reuereor mater, sunt e
nim uultu pudico ac reuereñ
do: prętereā semper aliquo te
nētur studio, semper cantioni
bus animū intentū gerunt: qn
ipse etiā non raro illis assisto,
carminis suauitate delinitus.
V. Esto, nec has adoriris, pp
tereā qp sint reuerēdę: at Dia
nā quā randē gratiā nō uulne
ras? C. Vt breuiter dicā, hanc
ne deprehēdere quidē usquā
sum potis, qppe perpetuo p
mōtes fugitantē: ad hęc alteri
us cuiusdā sui cupidinis illa te
netur cupidine. VE. Cuius o
gnate? C. Nēpe uenatu ceruo
rū et hinnulorū, quos insectaꝰ
ut capiat, ac iaculo figat. Ac
prorsum tota rerū huiusmodi
studio tenetur: tametsi fratrē
eius, q nimirū arcu ualet et ip
se, feritq; eminus. V. Teneo
gnate, cū sæpenumero sagitta
uulnerasti.

τάχθμεν, ὅπορ ἐγὼ μάλιστα δίσχερ
μορμολύττεται γὰρ μου καὶ φεύγω ὅ
τι ἴδω αὐτο. Α. ἀλλὰ τῷ μὲν
ἀθλιᾶν δίσχερς ὡς φῄς, καὶ τῷ Γορ
γόνα. καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κόραν
νὸν τοῦ Διός. εἰ δὲ μῆσαι, σχὲ τὴ θε
ἄπτεται, καὶ ἔξω βαλὲν ἐστιν· ἢ κἀκεῖνα
λόφους ἐπισείῃ, καὶ Γοργόνας προ
φαίνῃσιν; Ε. ἀδύνατοι αὐτὰς ὦ μή
τερ. σεμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντί
ζουσι, καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ
παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλού
μενος ὑπὸ τοῦ μέλους. Α. ἴσα καὶ τοῦ
τας, ὅπ σεμναί. τῶν δὲ ἀρτεμιν πῶς
ἔνικα οὐ πτῶσκεις; Ε. ἐμὲ μὲν ὅλως, οὐ δ'
κατελαβὲν αὐτὼν οἷόν τε, φεύγουσαν
ἀεὶ σχὲ τῶν ὀρῶν. ἔστι καὶ ἴδιόν τινα
ἔρωτα ἔχηβᾶν. Α. τίνος ὦ τέκνον; Ε.
θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰγῶν
τε ἀγρίων, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως
πρὸς θηρίοις εἶναι· ἐπὶ τὸν γε ἀ
δελφὸν αὐτῆς, καὶ τοιοῦτόν καὶ αὐ
τὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. Α. οἶδα ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ὑποξύσασα.

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. ΖΕΥΣ

Matris Acidaliæ iuuenis deceptus amore,
Non curat reliquas cæcus habere deas,
Pallade quid melius. Iuuone potentius ipsa:
Præferimus cypridos munera praua tamen.

Ἐξῆς.

Ρμῆ, λαβὼν τυτὶ τὸ μῆλον,
Ε ἄπιθι ἐς τὸ φρυγίαν παρὰ τὴν
Ἰδαίαν πώλα, τὸν βυκόλον.
νέμει δ' αὐτὸς ἐν τοῖς Γαργάρῳ τὴ-
λέγ. πρὸς αὐτὸν, ὅτι σὲ ὁ Πάρις, κε-
λεύει ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ καλός τις αὐτὸς ἔι,
καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι τοῖς
θεοῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐσί. τὸν δὲ
ἀγῶνα τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν οἴμαι τοῖς δε-
πίνοις πρὸς τὸν δικαστὴν ἰέναι. ἐγὼ δὲ ἀπο-
θύμως τὸν δικαστὴν, ἐπίσωμι ὑμᾶς ἀγα-
πῶν. καὶ ἔγ. οἷόν τι ἦν, ἡδέως ἂν ἅ-
πάσας νικώσας εἶδον. ἄλλως τε καὶ
εὐάγκημιᾷ τὸ καλλίστου ἀποδύνα, πάν-
τως ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πλέοσι. σὺ δὲ
ταῦτα μὲν οὖν τοῖς ἐκ ἐπιτηδὲς ὑμῖν
δικασῆς. ὁ δὲ νεανίας οὗτος ὁ φρύξ, ἐφ'
ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἔσ, καὶ Γανυ-
μήδης τούτου ξυγγενής: τἄλλα δὲ ἀφυ-
λὴς καὶ ὄρεος. κ' ἐκ ἂν πις αὐτὸν ἀπα-
ξιώσειε τοιούτης θέας. Ἀφρο. ἐγὼ μὲν
ὦ Ζεῦ, ὦ καὶ πρὸ μιᾶς μόνον σὺ ἐπισ-
τείας ὑμῖν δικάσειν, θαῤῥοῦσα βασί-
μοι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ
μεμιμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ τούτοις
ἀρίσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. ἀλλ' ὑμῖν
ὦ Ἀφροδίτη δοκίμως ἔχ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ σὸς ἐπίτροπος τὴν δίκην· ἀλλὰ δεῦ-
χόμεθα καὶ τοῦτον, ἤν πις ἀρ᾽ ᾖ, πρὸς Πά-
ριν. Ζ. ἢ καὶ σοὶ ταῦτα ὦ θύγατερ

Ercuri, accepto hoc
M pomo, abi i Phrygiã
ad Priami filium, pa-
storem armenti, pascit autem
in Ida monte, qua parte Gar-
garum vocant. Ac dic illi: Iu-
piter, inquiens, o Pari iubet
te, postcaquam & ipse formo
sus es, & rerum amatoriarum
doctus, sententiam ferre inter
deas, quæ nam illarum omni
um formosissima sit. Certami
nis autem præmium, ea quæ
uicerit, pomum accipiat. Por
ro tempus iam est, ut & ipsæ
uos abeatis ad iudicem. Ego
uero ablego a me arbitrium,
ut qui ex æquo omnes uos
amem, ac si modo possibile
foret, libenter omnes uos ui-
ctrices uidere uellem, præser-
tim quando & necesse est, qui
vni pulchritudinis summam
adiudicabit, eum omnino in
odium cæterarum plurium in
currere. Quare equidem ipse
uobis idoneus iudex nõ sum,
adolescens autem ille Phrygi
us, ad quem hinc abitis, regio
quidẽ genere prognatus est,
& Ganymedis huius cogna
tus. Cæterum simplex & mõ
tanus, neq; quisquam illum
cognitione hac indignum me
rito putauerit, VE. Ego uero
Iupiter, etiã si Momũ ipsum
præstituas nobis iudicẽ, præ-
senti animo itura sum, ad do-
cumentem mei præbendum.
Quid enim adeo reprehende
rit ille in me? Sed oportet etiã
hisce placere hominem. IV.
Neq; nos, Venus, timemus
æquã, etiã si Mars iste tuus
electus sit arbiter: sed recipi-
mus & hũc Parim, quisquis
etiã fuerit. IV. Num igitur &

tibi, eadem hæc, filia, placent? quid respondes, aueritis te, & erubescis? Est quidem peculiare hoc uirginibus uobis, uerecundia effici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur. Ac uidete, ne insensiores iudicij, quæcunq; uicissæ fuerit, neue malũ aliquod inseratis ipsi adulescentulo. Neq; enim fieri potest, ut æqualiter omnes formosæ sitis. MER. Procedamus ergo recta uersus Phrygiã. Ac ego qdẽ præibo, uos aũt non lente & segniter me, & bono animo este. Nouit ego Paridẽ hunc: adolescens est formosus, & quad cætera attinet, amori dedit et ad talia disceptãda maxime idoneus, neq; ille facile iudicauerit male. V. Hoc quidẽ totũ bene, adeoq; pro me narras, iustũ uidelicet esse nobis iudicẽ. Vtrũ aũt & uxorem adhuc caret hic, an & mulier quæpiã ipsi cohãbitat? ME. Nõ omnino abs q; uxore est Venus. V. Quomodo hoc dicis? ME. Videtur quẽdã cum eo habitare mulier Idæa, sic satis formosa. Cæterũ rustica, atq; inter montes male cõsueta. Sed nõ admodũ adhibere animũ ipsi uidetur. Cuius igitur gratia hæc interrogas? V. nullius sanè rei, sed ita temere in mẽtẽ uenit. Ml. Male legationẽ obis, heus tu, q priuatim cũ hac cõsilia cõfers. Me. Nihil mali, Minẽrua, hocine quę ctiã cõtra uos. Sed interrogabat me, an uxore adhuc careret Paris. Ml. Quamobrẽ igiẽ hoc superuacuose adeo illa curat? ME. Nescio. Aiebat igitur, q; tenere ita in mente uenisse

σωσδκᾶς; ἡ φής; ἀποδρᾶφι, καὶ σὺ βρέ ξεις. ἐσι μὲν ἴδιον τ ἀνθρώπου γε τοῦτο αὖτα ὑμῶν τῶν παρθένων, ἐπισύεσ δ' ὅμως. ἀπιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικασῇ αἰγνωκημένοι, μηδ' κακὸν ἐπιφλήσητε τῷ νεανίσκῳ. τί γὰρ οἷόν τε ἐπίσης ἅπασιν καλὰς πάσας. Ερ. προϊωμεν σὺθύ δ' Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγοῦμαι, ὑμᾶς δὲ μὴ βραδίως ἀναλαθέτε μοι. καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Ἀλέξανδρον νεανίας ἱκανὸς, κἀγαθὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανῶς τατος. οὐκ ἂν ἐκδυ δικάσαι κακῶς. Α. τοῦτο μὲν ἅπασι ἀγαθὸν, καὶ σοὶ μὲν λέγεσ, τὸ δίκαιον ὑμῖν εἶναι κρίνειν δοκῶ. πότερα δὲ ἄγαμός ἐσιν οὗτος, ἢ καὶ γαμή τις αὐτῷ σύνεσιν; Ε. ἄγαμος τελῶς ἄγαμός ἐσιν, ὦ Ἀφροδίτη. Α. πῶς λέγεσ; Ε. δικαίως αὐτῷ σωοικεῖ ἰδέα γαμή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικος δ'; καὶ δεικῶς ὄρος. ἀλλ' ἐσφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε, πῦρ δ' οὖν ἕνεκα τούτου ὁρῶτας; Α. ἄλλως ἠρώμην. Αθ. παραπροβδδύσας ὦ οὗτος, ἰδίᾳ τοῦ τῆ κοινωνοῦμεν; Ε. ἐδὲν ὦ Αθηνᾶ δεινὸν, ἐδὲ κατ' ὑμῶν. ἀλλ' ἤρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις; Αθ. ὡς δὴ τὸ τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Ε. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὖν, ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν οὐκ ἐξαπίνης ἤρετό με. Αθ. τί δὲ ἄγαμός ἐσιν; Ε. ἐ δοκῶ. Αθ. τί δ', τῶν πολυμιχθῶν

μικῶν ἐστιν αὐτοῦ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος: E. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν. ἐκάθισα δὲ χθὲς, νέον ὄντα καὶ τούτων ὀργιαδὸν τυχόν, καὶ βουλευθεὶς ἂν αὐτὸν πρῶτον εἰ κατὰ τὰς μάχας. ΑΦ. ὁρᾶς: οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσέχειν λῶ βι, τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλῶν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. E. καὶ αὖθις σχεδὸν τὰ αὐτά με ἔρχεσθε μὴ χαλεπῶς ἔχειν, μήθ' οἷον μενονεκτεῖν, ἃ ἐγὼ καὶ ταύτην κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἔδοξεν πολὺν περιόντες, ἀπεπαυσάμεθα τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμεν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἰδίαν ὁρᾷ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς. ἀ δὲ μὴ ἐξαπατῶ, μία, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν Δημαλίωνα τὸν Γάλλον. H. ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καλοί φαίνεται. E. ταύτην ὦ Ηρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν. οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. H. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. E. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδιόν τι κατὰ τὸν ἴουν οὕτω σκληρὸν, ἐκ μίσους τῶν πετρῶν προσχόν; ἆρα ἐκ τοῦ σκηπίλου κατατείνοντα, καλαύροπα ἔχοντα, καὶ οὐάρ γοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην; H. ὁρῶ νῦν, ἔγωγε ἱκανῶς ἐστιν.

E. ἀλλ' uellet hoc, neq; ex cõposito interrogasset me. MI. Quid ergo, caret ne uxore adhuc? Me. Nõ uidet. MI. Quid aũt Bellicę ne rei studio aliquo tenetur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud q̃ bubulcus est? Me. Verũ quidẽ non possum dicere. Coniecturã aũt facere licet, iuuenisculũ sit, etiã has res cõseq illũ cupere, ac uelle prę cipuũ in prẽsis esse se. V. Vi desse nihil ego nũc cõqueror, neq; crimini uerto tibi, q̃ cũ hac seorsim nũc loq̃ris. Quę rulorũ enim hoc, nõ Veneris. Me. Etiã hæc ferme eadẽ interrogauit me: quã ob rẽ grauiter ne feras, ne ue putes eo minus consecuturã esse te, q̃ huic quoq; simpliciter & absque dolo respondi. Verũ interea dũ sermones cedimus, iã multũ progressi, reliquimus post nos stellas, & prope modũ Phrygiã cõtingimus. Ego uero etiã Idã uideo, adeoque totũ Gargarũ exacte: et, si nõ fallor, ipsum quoq; iudicem uestrũ Paridem. IV. Vbi aũs is est, neq; enim ipsa etiam uideo illũ. ME. Hac uersum, Iuno, ad siniſtrã respice, non ad summum montem, sed secundum latus, ubi antrũ illud, & armentum uides. IV. An non uideo armentum? ME. Quid aias? an non uides buculas secundum meũ hunc digitũ, ex medijs rupibus progredientẽ, & quendam a scopulo deorsum currentem, pedum manu tenentem, & prohibentẽ, ne longius dispergatur armẽtum. IVN. Video nunc tandem, si modo ille est. MER.

Ille uero. Sed quia prope iam sumus, in terrã, si uidetur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illũ, superne ex improuiso deuolando. IVN. Recte dicis, atq; ita faciamus. Cæterum posteaquã descendimus, tuum iam est Venus, ut præeas, ac uiam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneũ est, locorũ perita es: quippequæ sæpius, ut fertur fama. huc ad Anchisem descenderis. VE. Non admodũ, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. MER. At igitur ego uos ducam, nã & ipse frequenter in Ida uersatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum istum Phrygium: ac sæpius huc ueni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem. & cum iam in aquilam conuersus esset, una quoq; cum ipso aderam, & una formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rupe illũ in sublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fistula canebat ad ouile, Iupiter autem a tergo ipsi deuolans, leniter admodum unguibus circumiectis, & ore in tiaram, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbatum, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam pręt timore. At enim arbiter hic quoq; est, quare compellemus ipsum: Salue bubulce. PERIS. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad

Ε. ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ καταστάντες, βαδίζωμεν, ἵνα μὴ σχαταράξωμεν αὐτὸν, ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Η. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, εἶρα σοι ὦ Ἀφροδίτη προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὡς τὸ εἰκός, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις ὡς λόγος κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. Α. οὐ σφόδρα ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν. Ε. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ὑπ' ἐκείνου κατα πεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τοῦ ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν, καὶ εἴγε μέμνημαι, ἀπὸ ταύτησι τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον. καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τοῦ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον: ἀπέβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὑτοσὶ, πλησίον. ἄρτε προσείπειμεν αὐτὸν. χαῖρε ὦ βουκόλε.

κόλε. Π. νὴ καὶ σύγε ὦ νεάνισκε. τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπὶ τήδειαι ὁρεοπολεῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί. Ε. ἀλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἥραν δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν. κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γὰρ φησι καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, οἷ τῆς γνῶσιν ἐπιτρέπω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴσῃ, ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Πα. φέρ' ἴδω τί καὶ βούλεται. ἡ καλή (φησι) λαβέτω. πῶς ἂν οὖν ὦ δέσποτα Ἑρμῆ δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκόλους τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αὐγὸς ὁ ποτέρα ἦ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκοῖδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀτερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ, κἂν ἐπ' ἄλλῳ μεταβῇ κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίων παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως περι-

huc ad nos adueneris: aut quas nam has adducis mulieres? Non enim eiusmodi apparent, quæ in montibus uersari commode quæant, formosæ adeo cum sint. MER. At non sunt mulieres, Iunonem uero, Pari, & Mineruam, & Venerem uides, & me Mercurium uidelicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te Iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerum amatoriarum, cognitionem hanc tibi commendo: certaminis autem præmium scies, lecto hoc pomo. PA. Cedo, ut uideam, quid sibi etiam uelit: Pulchra, inqt, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cũ sim ipse ac rusticus, iudex esse tã inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi caussas disceptare, delicatorũ atq; urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, utra capella formosior altera sit, & iuuencarum alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim, Hæ uero & formosæ pariter omnes sunt, & non uideo, quo pacto aliquis ab uno ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Nõ enim facile absistere uult, sed primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est, laudat. Inde si ad aliud transierit, etiam illud formosum uidet, & immoratur, et semper ab ijs, quę propiora sunt, ceu per succes-

sionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totū me complexa tenet. Ac doleo, quod nō & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autē mihi, bene tum iudicasse, si omnium hoc reddidero. Nam & rursum illud quoq; accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est: illæ uero filiæ. Quomodo igitur nō periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? Me. Nescio, nisi q̄ non licet derecta re Iouis imperiū. PA. Vnum igitur hoc, Mercuri, persuade ipsis, ne succenseant mihi duę illæ reliquæ, quæcunq; uictæ fuerint: sed quicquid peccatū uidebitur, id solis oculis imputent. Me. Ita facturas se aiunt. Tēpus aūt iam tibi est, ut feras iudiciū. PA. Faciamus periculū. Quid em̄ agat quispiā? Cæterū illud primū scire uolo, utrū fatiserit spectare ipsas, ut nūc sunt uestitas: an uero etiā exuere sese necesse erit, ut diligentius inspici atq; examinari eo possint. ME. Hoc tuū officiū erit, uidere, ut pote Iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunq; etiā uoles. P. Quomodocūq; etiā uolo? Nudas igitur uidere uolo. ME. R. Exuite, heus, uos. Tu uero iubice eas. Ego interim auertā me. Ve. Rectē o Paris. Atq; prima certe exuā me, ut noris, q̄ non solū lacertos habeā cādidos, neq; etiā magnos & augustos oculos præ me ferēdo, superbiā, Aequaliter uero fum rota, & uniformiter pulchra. MI. Ne prius ipse

πτερικίχυτά μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλην πτερείληφέ με, καὶ ἀχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Αργος ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄρα μοι κακῶς δικάσαι, πάσας ἀποδὺς τὸ μᾶλλον. καὶ γὰρ οὐδὲ μὴ τόδε, τοῦτο τῶν μὲν ἐν συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφῇ καὶ γυναικὶ, ταύτας δ' θυγατέρας. πῶς οὖν ἡ χαλεπὴ καὶ σύντονος κρίσις; Ε. ὀκνοῦμεν, πλὴν οὐχ οἷός τε ἀναδύναι πρὸς τὸν Διὸς κεκελευσμένον. Α. ἴθι τοῦτο ὦ Ερμῆ πᾶσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόναις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡζημιῶσθαι τῆς δίκης. Ε. οὕτω φασὶ ποιήσειν, ὥρα δ' σοι ἤδη πραίνειν τὴν κρίσιν. Γ. πειρασόμεθα· ἡ γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ἐκεῖνο δ' πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σοι σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δίκαιον ἐστὶ σὲ ἀκριβεστέρᾳ ἐξετάσεως; Ε. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη, τὸ δικάσαι καὶ προστεῖναι ὅπῃ καὶ θέλεις. Γ. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς δ' ἐν βούλομαι. Ε. ἀπόδυτε ὦ αὗται. σὺ δ' ἐπισκόπει. ἐγὼ δ' ἀποστραφήσω. Η. καλῶς ὦ Ράδαμάνθυ γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὀλίσθους λεβηκάς, μηδ' ἐν ᾖ μέγα φρονῶ, ἐπίσης δ' ἐμοὶ πᾶσαι καὶ ὁμοίως καλαί. Γ. ἀπόδυθι καὶ σύ ὦ Αφροδίτη. Αθ. μὴ πρότερον αὐτῆ ἀποδύσῃς ἢ Ράδα-

Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται· φαρμακὶς γὰρ ἐστι, μήσε κατὰ γοητεύσῃ αὐτοῦ· καί τοι γε ἐχρῆν μήδ' οὕτω κε καλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμένην χρώματα, καθάτερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τοῦ καλλέλος ἐπιδεικνύειν. Π. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου. Α. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Αθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα ψιλὴν τῆς κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸ λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς· ἢ δέδιας, μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, ἄνευ τοῦ φοβεροῦ, βλεπόμενον· Αθ. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὐτὴ ἀφῄρηται. Α. ἰδοὺ σοι καὶ ἡ κεστός. Η. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα. Π. ὦ Ζεῦ τεράστιε, τῆς θέας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς· οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν αὐτῇ κα[illegible] ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον [illegible]ος· ὡς δὲ ὁρᾷ ἡδέως, καὶ γλαφυρόν τι, καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας, εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος. Α. οὕτω ποιῶμεν. Π. ἄπιτε οὖν αἰδύο σὺ δὲ ὦ Ηρα περίμενε. Η. περιμένω· κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοὶ καὶ τἆλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἀπά-

us ipsam exueris, o Paris, q̃ Cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigijs circunueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neq; etiã studiose ita exoruanatam hic adesse, neq; tot coloribus fucatam esse, perinde ac uere meretricem aliquam, sed ipsam forma nudam exhibere spectandã. P. Recte sane admouent illud de cesto, atq; etiã depone illũ. V. Cur non igitur & tu Minerua, galea deposita nudũ caput spectandũ exhibes: sed cõcutis conũ, & perterres iudicẽ. An uereris, ne tibi obijciat & reprehendat cœruleũ istũ oculorum, si dempto terribili isto aspiciatur? MI. Ecce tibi galea hæc ablata. VE. Ecce tibi & Cestus hic. IV. Sed exuamur tãdem. PA. O Iupiter monstrifice, quod spectaculum? quæ pulchritudo? quæ uoluptas? qualis uirgo hæc? ut uero regalis illa & venerabilis effulget, adeoq; uere digna Ioue. Tuetur autem suaue quiddã & iucundum, ac blandum & illecebrosum etiã arrisit. Sed iam satis habeo felicitatis huius. Si uidetur autem, etiam seorsim unam quamq; inspicere uolo: quoniam nunc certẽ diguus sum, neq; satis scio ad quid etiã me referam, uisu in omnes partes distracto. VE. Ita faciamus. P. Abscedite igitur uos duæ. Tu uero Iuno hic mane. I. Mãeo. Ac postea quã me diligenter inspexeris tempus tibi erit & cætera iã spectare, num pulchra uictoriæ meę dona proposita tibi. Nam si me, Pari, formosiorẽ esse

esse iudicaueris, uniuersæ eris Asiæ dominus. P. At non domus nostra hæc geruntur. Sed tamē abi, Mox enim agetur, quicquid æquum uisum erit. Tu uero accede Minerua.

MI. Adsum tibi. Quod si igitur me o Pari, formosam esse, iudicio declaraueris, haud una quā expugna uictus abibis: bellatorem enim te, & uictoriarū compotē efficiā. P. Nihil, Minerua, opus mihi est bello, et pugnis. Pax enim, ut uides, in præsentia tenet Phrygiā ac Lydiā, & ab hostibus quietum est patris imperium. Sed tamē cōfide, neq; eā communes feres, tamersi ob munus nequaq; iudiciū feramus. Sed induc te tādē et impone galeā, faris eā te inspexi. At nunc venerē adesse tēpus est Ve. Eccam meipsam tibi. Ac contemplare singillatim unūquodq; diligēter, nihil cursu præteruehendo, sed immorā do singulis etiam membris. Quod si uero placet, o formose, etiam hæc mea dicta accipe. Ego enim iamdudū aspiciens te iuuenem adeo & formosum, qualē nescio an nullū alium nutriat Phrygia, beatū quidem te puto ob pulchritudinem: reprehendo autem, q̄ non relictis hisce rupibus & saxis, in urbe alicubi uitā degis, sed corrumpi pulchritudinem istam sinis in solitudine. Quid enim te montes isti iuuant? aut quid proficiunt pulchritudine ista tua boues? Decebat autem te iam & uxorē duxisse, non tamen rusticam aliquam & indigenam, quales per Idam passim mulieres sunt,

ἀπάσης ἴσην τῆς Ασίας δεσπότης. Π. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὴν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἀπὸ βραδυκῆ. σὺ δ' πρόσιθι Αθηνᾶ. Α. παρίεμαι καὶ σε κάτω ἦν με ὦ Πάρι δικάσῃς καλλίω, οὔ ποτε ἥττων ἄπιμι ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀποδείξαμι. Π. ὑδὲν αθλιῶς δῆτ μοι πολέμου καὶ μάχης ἐρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τὰ νῦν ἐπίσχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμως ἡμῖν ὁ τοῦ πατρὸς ἀρχὴ θαρρεῖται δέ. ὅμως οἰκτίσας γε, κἂν μή ἐπὶ δώροις δικάζωμεν. ἀλλ' ἴνδυθι ἤδη καὶ ἐπίθυ τῶν κόρυθ, ἵνα ὡς γάρ εἶδον τὸν Αφροδίτην παρεῖναι καιρός. Α. αὐτὴ δὲ ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καλῶν ἀκριβῶς, μηδὲν παρα[illegible] ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. δέ θέλεις ὦ καλέ, καὶ τάδε μου ἄκουε. ἐγὼ γάρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὄπαῖον, οὐκ οἶδα ὅ τινα ἕτερον ἢ Φρυγίαν τρέφει, μακαρίζω μὲν τὸν κάλλους, οἰκτίρω μου δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκηπτούχους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄκρας ζῶν, ἀλλὰ διαφθείρεσθαι τὸ κάλλος ἐν ὀρημίᾳ. τί μὲν γάρ σὺ ἀπολαύσεσαι τ' ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο σῶν κάλλους αἱ βόβες; ἔπρεπεν ὑμῖν ὑδέ βιγαμικέναι, μὴ μέντοι ἀγροικότερόν τινα, καὶ χωρίτην, οἵαν κατὰ τὴν Ιδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῶν Ελλάδος ἢ Αργεῖ-

ἢ Ἀργοῦθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵαπερ ἡ Ἑλένη ἐστί, νέα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον ὄψεται· καὶ ἐκείνη γὰρ οὐ καὶ μόνον φιάσατό σε οἶδ' ἐγώ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παραχώσασα ἑαυτὴν ἑκάστοτε, ἕψεται καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. Π. ὄδιν ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ὕδιως ἂν ἀκηκοὼς μὴ σῦ, τὰ πάντα δὴ μεμνημένος. Α. αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη, κύκνος γενόμενος. ποία δέ τις τῶν ὄψιν, λόγους μὴν, οἷόν ἐκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένου, ἀπαλὴ ὄν ὡς ἐν ᾠῷ τραφῆναι, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ πειστοῦ δυσὶ, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τὸν Θησέως δυκ ἐῦ ἀρπάσαντα· ἐμὲ μὲν γὰρ ἐπεδήσας ἐς ἀκμὴν κατέσχε, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸν μνηστείαν ἀπέπλευσαν, πρὸν χρόνῳ δὲ Μενέλαος τὸν Πηλεϊδῶν γόνον, ἐμὲ δὲ θέλοις, ἐγὼ βίᾳ καταπράξομαι τὸν γάμον. Π. πῶς φῄς τὸν τῆς γαμουμένης; Α. νέ, ὦ σὺ, καὶ ὄλεθρικος. ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα φράζειν. Π. πῶς; θέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Α. σὺ μὲν ἀποδημήσεις ἐπὶ θύραν δὴ τῆς Ἑλλάδος, κἄπειδ' ἂν ἀφίκῃ ἐς τὰς Λακεδαίμονα, ζήτησις ἡ Ἑλένη. τὴν δὲ ὁδὸν δὲ ἐμὲν ἂν ἐν τῷ ἔργῳ, ὅπως ἀκριβῶς

sunt, sed ex Græcia aliquam, uel Argiuam, uel Corinthiã, uel Lacænam, cuiusmodi Helena illa est, adolescentula & formosa, et nullis parte me ipsa inferior, &, quod maximũ est, amori quoq; dedita. Nã illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio, relictis omnibus, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iã aliquando de ipsa. P. Nihil etiã, o Venus. Nunc aũt lubẽs audiero, omne quicquid est, de illa, te narrante. Ve. Est hæc filia quidẽ Ledæ, formosæ illius, ad quã lupiter e cœlo deuolauit, in cygnũ conuersus. P. Qualis autem aspectu est? V. Cãdida quidẽ, quale consentaneũ est esse, e Cygno prognatã: tenera aũt, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerumq; exercens sese, et palæstricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellũ ipsius causſa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Postea uero cũ iam ad florẽtem ætatis peruenisset, optimi quique Achiuorũ, ad petendas illius nuptias sese obtulerũt. Antepositus aũt reliquis tũ Menelaus fuit, ex genere Pelopidarũ natus. Quod si aũt uoles, ego tibi conficiam has nuptias. PA. Quid narras? eiusne quæ iam nupsit alteri? Ve. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego vero noui, quo pacto talia perficere conueniat. PA. Quomodo, cupio enim & ipse scire. VE. Tu quidẽ proficiscere ad perlustrãdũ Græciam,

tã, utcp ubi Lacedemona p/ ueneris, videbit te Helena. Post illa uero, meũ iam opus erit, efficere, q illa amore tui capiatur, tecp fecteturP. Hoc ipsum etiã incredibile mihi ui detur, ut illa relicto coniuge. homine barbaro atcp hospite e patria nauigare, in animũ inducat. Ve. Bono animo e/sto. Nã huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulchros, Amabilitatẽ & Cupidinẽ uidelicet, quos tibi trad̃a, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidẽ, totus subingrediẽs illã ui coget amare mulierem. Amabilitas aũt tibi ipsi circũtusa, id cp ipsa est, & expetibilẽ te reddet et amabilẽ. Deinde aũt et ego una praesens, rogabo Gratias, quo & illae comites se preheant, atque ita oẽs ipsam, ad hoc cp uolumus, impellemus. P. Quomodo fortassis hoc p cedet, incertũ adhuc, Venus est. Verũtamen amo iã Helenã, et nescio quo pacto etiam uidere ipsam mihi uideor, & nauigo recta uersus Greciã, et in Sparta peregre absum, & redeo una cũ uxore, et doleo cp non oia hęc iã nunc facio. V. Neprius amaueris Pari, q̃ pronubã me & spõsæ cõcilia tricẽ, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet eñ et me uictorię cõpotẽ factã adesse uobis, & celebritatem peragere nuptiarũ pariter & uictoriæ. Oia enim licẽt tibi hæc, & amorẽ, et formã, et nuptias pomo isto mercari. P. Ar metuo ne me post latũ iudiciũ negligas et contemnas. V. Vis igitur, ut iurẽ tibi. P. Nequaquã sed

ὁρᾶθήσεταί σε, καὶ ἀκλεᾶ θήσει. Ρ. τοῦτο αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀποδραμεῖσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. Α. θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι εἰσὶν δύο καλώ, Ἵμερός τε καὶ Ἔρως, τούτω δὴ παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως ἐπιλήθων ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τῷ γυναῖκα ὡᾶν. ὁ δ' Ἵμερός, αὐ δεῖ θαι συνεκπλεύσῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐσὶν ἐπιθήσει ὁρᾶσθαι. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα, λήσεται καὶ τῶν Χαρίτων ἀκλεὴς ἀποσταῦσα αὐτῷ ἀναπλεύσεται. Ρ. ὅ, πως μὲν ταῦτα χαρήσει, ἄδηλον ὦ Ἀφροδίτη, πλὴν ὁρῶ γε δὴ τῆς Ἑλένης. καὶ δὴ εἶδ' ὅπως καὶ δρᾶν αὐτὴν οἶος μαι. καὶ πλέω ἐνθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ ἀπάρτῃ ἐπισήμῃ, καὶ ἐπανειμὶ ἔχων τὸν γυναῖκα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη πεποίηκα. Α. μὴ πρότερον ὁρᾶθῆς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὸν προμνήστριον, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ χρίσει. πρέπει γὰρ καμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρῆναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰς ἐπινικίας. πάντα γὰρ ἔνεσί σοι τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον, τοῦτον τὸν μίσθον πρίασθαι. Ρ. δικαίοικα, μή μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν χρίσιν. Α. βούλει οὖν ὀμόσωμαί σοι; Ρ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. Α. ὑπισχνοῦμαι

χνῦμαι δὴ σοὶ τῷ Ελένῃ παραδώσειν γωσθῆναι, καὶ ἀχθησόμενόν γε ἐπ' οὐτῷ, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς ἐς τὸν Ιλιον, καὶ αὐτὴ παρίσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. Π. καὶ τὸν Ερωτα καὶ τὸν Ιμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; Α. θάρρει. καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Υμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι. Π. ὄκνῶν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε,

sed tamen, pmitte denuo. V. Promitto igitur, Helenā trāditurā me esse uxorē tibi, & futurā comitē proficiscenti ad ipsam: deinde & illum uenturam esse ad uos. Atq; adeo ipsa presens adero, et ad omnia opitulabor. Pa. Etiam Cupidinem & Amabilitatem, & Gratias tecum adducas? Ve. Bonum animum habe: quin & Desiderium & Hymenzeū præterea comites assumam. P. Ob hæc igitur do tibi pomum, ob hæc accipe.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Iuppiter ostentans uires: quibus eminet omnes,
Se cunctos iactat uincere posse deos.
Hoc Mars non credit, certa argumenta; proferat.
Nemo ergo fortis quin etiam metuat.

Κυσας ὦ Ερμῆ οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς ὡς ὑποροπλικὰ, καὶ ἀπιθσαι ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ ὐρανοῦ σφοδρὸν καθήσω ὑμᾶς δ' ἢν ἀποκρεμαθέντοβ, καὶ τανσῶ, βιαίσεσθαι μι, μάτην πονήσονται. ὁ μὲν γὰρ δὴ καθελκύσει, ἐ δ' ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, ὁ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας, μετεωριῶ· καὶ τἆλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας ἐγὼ δ' ὅτι μὲν καθ' ἕν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφορίαν, ὡς μὴ κατεβαρέσθαι

Vdistin Mercuri cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter? quam superba, quamq; dictu absurda? Ego, inquit, si uoluero, catenam ex æthere demittam, unde si uos suspensi me inde trahere conemini, inseritis operam: nunq; enim me deorsum traheris. Cōtra ego uos, si uelim, in altū attrahere, non uos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subuectum in sublime restulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoq; audisti. At ego, si quidē cum uno quolibet singulatim cōferatur, ita præstantiorē eū esse, ut ibusq; superiorē, haudquaquā negauerim: uerū unum tam multis pari-

σθαι

pariter in tantū antecellere, ut eū ne pondere quidē uincere queamus, etiam si terrā ac mare nobis adiunxerimus, id ne utiquam crediderim. Me. Bona uerba Mars. Neq; em̄ sat tutū est ista loq, ne quid forte mali nobis hæc petulantia cōciliet. Ma. An uero credis apud quē libet hæc dicturum me tāmo apud te solum id audeo, quē linguae continentis esse sciebā. Sed q̄ mihi maxime ridiculū uidebatur, tū quū hæc minitantē audirem, haud quea apud te reticere. Etenī meminerā, quū non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersum eū seditione, machinarentur comprehēsum illā in uincula conjicere, quantopere formidarit, utq; in omnē speciem sese uerterit, idq; cum tres dū taxat essent dij. Quod ni Thetis misericordia commota, Briareū Cētimanum illi auxiliū accersiuisset, ipse pariter cū fulmine ac tonitru uictus erat. Hęc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactātiamq;. Me. Tace, bona uerba, neq; em̄ tutū est ista uel tibi dicere, uel audire mihi.

σεν αὐτὸν, κἂν τῷ γῇ κἂν τῇ θαλάσσῃ προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείη. Ε. Εὐφήμει ὦ Ἄρες· ἐγὼ γὰρ ἀσφαλὲς λίαν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι καὶ σὺ ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Α. Οἶδά γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἐγὼ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐγκεκμυθᾶν ἡπίσταμαι· ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἐδόκει μοι, ἀκηκοὼς μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σὲ· μέμνημαι γὰρ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανεστάντος, ἐπιβουλεύσαντες ξυδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς πανοπλίᾳ ἦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ταῦτα, ᾗπερ ὄντας· καὶ ἐμὲ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἀν ἐδέδετο αὐτῷ κόσμιον, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζόμενος ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρρήμοσύνῃ αὐτοῦ. Ε. Σώπα, εὐφήμει· ἐγὼ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε θέλειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

ΓΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Mercurius natum non uult agnoscere Panā,
Et talem sese gignere posse negat.
Attamen hic causam formæ memorat cupienti,
Dixerat ut quondam Penelope Icaria.

ΧΑΙΡΕ.

Αἶρε ὦ πάτερ Ερμῆ. Ε. νὴ
Χ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς
πατήρ; Π. οὐχ ὁ Κυλλήνιος
Ερμῆς ὢν τυγχάνεις; Ε. καὶ μάλα. πῶς
οὖν ἐμὸς μόνος εἶ; Π. μοιχᾶσθαί μοι, ἐξ
ἔρωτος βιαιοτέρου. Ε. νὴ Δία πατρὸς
γε ἴσως τινός, μοιχεύσαντος ἆρα.
ἐμὸς γὰρ πῶς κόραξ ἔχων, καὶ ῥῖνα
πιώτωνος, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ
σκέλη δίχηλα, καὶ πρᾶγκα, καὶ ὄρνυ
ὑπὲρ τὰς πυγάς; Π. ὅσα ἂν ἀποσοιώ-
ψῃς εἰς ἐμέ, τὸν σαυτοῦ ἐμὸν ὦ πάτερ,
ἀποτρέπεσθαι ἀποφαίνῃ. μᾶλλον δ' σαυ-
τὸν ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς,
ἐγὼ δ' οὐδαμῶς. Ε. πόθεν δὲ καὶ φῄς σὸν
μητρός; ἢ που ἔλαθόν σ' ἆρα μοιχεύ-
σας ἐγώ γε; Π. ὄκ ἀλλὰ μοιχεύσας,
ἀλλ' ἀναμένων σαυτὸν ἔστιν ἐν Ἀρ
καδίᾳ πεῖσαι ἐλθεῖν ἐθέλοντα τὸν
κάλαμον τὸν δάκτυλον ἐκτάσαι, καὶ ἐπιστολὰς
ἀποφέρειν τῷ Ικαρίου λέγων Πηνελόπῃ.
Ε. εἶτα τὴ παθοῦσα ἐκείνη, οὐτ' ἐμοῦ πρά
γμα σὲ ὁμοῖον ἔτικτεν; Π. αὐτῆς ἐκείνης
λόγον ἐρωτᾷς. ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν
ἐπὶ τὴν Αρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν
σου ἔφη ἐγὼ ἐμί, Πηνελόπη δ' ἀσφα-
λάστατα, τὸν πατέρα δὲ γιγνώσκειν θεὸν
ἔχειν Ερμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. σὺ
κόρακοφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
πεῖσθαι δὲ ὅτι γάρ μοι σωθῆναι δοκεῖ
πάντ' ἐστὶ, πράγμα ἑαυτὸν ἀπείκασον,
ἂν

Alue, pater, Mercurl.
S M. Salue utiq; et tu.
Salue utiq; & tu. Sed
quomodo ego pater tuus sū?
P. Annō Cyllenius ille Mer
curius es tu? M. Atq; admo
dum. Quo pacto igitur filius
meus es? P. Adulterinus sum,
ex amore tibi natus. Me. Per
Iouem Hirci fortasse cuiusdā,
qui capram per adulteriū co
gnouit. Nam meus quomo
do fueris, qui et cornu habes,
& nasum talem, & barbā hir
tam, & pedes bifidos, hirci
noscq; præterea & caudā su
per natibus? P. Quæcunq; in
me conuiciando dicis, ijs tuū
ipsius filiū, pater, probrosum
ac turpem declaras. imo potī
us teipsum, q eiusmodi gene
ras, & tales liberos procreas.
Ego uero extra culpam sum.
M. Quam aūt etiam matrem
tuam ais esse? Num ignorās,
alicubi cum capra adulterium
exercui ego? P. Non cū capra
sed tibi ipsi in memoriā reuo
ca, nū in Arcadia quādoq; pu
ellā liberā per uim stupraris.
Quid mordendo digitū, quæ
ris, ac diu dubitas? Icarij filiā
dico Penelopen. ME. Quid
igitur illi accidit, q̄p pro me,
hirco simile te peperit? P. Di
cam tibi, quæ ex illa ipsa audi
ui. Quādo eī me in Arcadiā
ablegabat: O puer, inqt, Ma
ter quidē tua ego sum, Pene
lope, ex Sparta nata. Cæterū
patrem noris habere te deū,
Mercurium illū Maiæ ac Io
uis filium. Quod si igitur cor
nutus ipse es, ac pedes hircī
nos habes, ne id ægre feras.
Quando enim mecum rē ha
bebat pater tuus, hirco seip-

sum assimilauerat, q̃ facilius la
teret: & ob id similis hirco tu
quoq; euasisti. Me. Per Iouẽ,
memini me tale quiddam fa
cere. Ego igitur formosus il
le, qui ob formã ac pulchritu
dinem animũ elatum præ me
fero, qui adhuc imberbis ipse
sum, pater tuus uocabor? &
ab omnibus risu accipiar ob
præclarã liberorũ procreatio
nẽ? P. At vero dedecori tibi
pater, non sum. Nã & Musi
cus sum, et fistula cano, admo
dũ pleno spiritu. Et Bacchus
ille, nihil abs q̃ me facere qc
quã potest, sed & sociũ, & cõ
sulatorẽ fecit me, & duco ipsi
chorũ. Iã & ouilia mea si uide
as, quod & per Tegeã et per
Partheniũ habebo, admodũ
delectabit te. Impero autẽ &
Arcadiæ tori. Nuper uero eti
am Athenien sibus auxilium
ferens, ita præclare rẽ gessi in
Marathone, ut ceu donũ mili
tare quoddã, retulerim, an
trũ illud, q̃ est sub arce. quod
si igitur Athenas ueneris, co
gnosces quantũ ibi sit nomen
Panos. Me. At dic mihi, dux
isti ne uxorẽ iã? Hoc eñ opi
nor, dicitãt te. P. Nequaquã
pater, amator eñ sum, nec̃
cũnua aliqua rẽ habere contẽ
tus forẽ. M. Capras uidelicet
conscendis. P. Tu quidem ir
rides me, at ego tamen & cũ
Echone, & cum Pity rem ha
beo: præterea & cum omni
bus Bacchi Menadibus, arq̃
admodũ studiose ab illis ob
seruor. M. Scis igitur, quid te
gratificari mihi, fili, omniũ ue
lim? P. Impera pater, nos au
tem uidebimus, hæc uti fiant.

ΜΕ

ὡς λάθοι. καὶ σχᾷ τοῦτο ὅμοιος ἀπίθανος
ζῷῃ ἠ ἀγῳ. Ε. μὴ Δία μέμνημαι τοιέ
σας ἃ τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ κάλλ μέ
γα φρονῶν. ἔπ ἀγίνεσθ αὐτὸς ὤν,
σὸς πατὴρ κεκλῆσθμαι; καὶ γέλωτα
ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ.
Π. καὶ μὴν ἅ καλαχωῶ σε ὦ πάτερ.
μουσικὸς γὰρ εἰμι, καὶ συρίσω πάνυ
καπυρὸν, καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἡμοῦ
ἄνδρ τοιῆν δύναται, ἀλλὰ ἐπᾶρον μ̃
θιασώτῶν πεποίηκέ με, μ̃ ἡγεῖσθαι αὐτ
τῷ τοῦ χοροῦ καὶ τὰ ποίμνια δ᾽ ἃ θεὰ
σαί μ ἔπόσα περὶ Τέγεαν καὶ αὖθ
Παρθένιον ἔχω. πάνυ ἡδήσῃ. ἄρχο
δ᾽ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρῶῶν
δ᾽ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὗ
τως ἠρίσθυσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς τ καὶ
ἀειδὸν ἠρίθμοι, ἃ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλ
σωήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς,
ἔσῃ εἰδὼν ἐκεῖ τὸν Πανὸς ὄνομα. Ε. ἐπεὶ
δ᾽ μοι, γαγάμη καὶ ὦ Ῥὼν ἤδη τοῦτο
γὰρ οἶμαι καλοῦσί σε. Π. ἤδιμᾶλλ ὦ
πάτερ. ὀρχηκὸς γὰρ εἰμι, καὶ ἥδιστ
ἀγαπήσαμι σωθῆν μιᾶς. Ε. ταῖς ἦν σὺ
ξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Π. σὺ μὴν σκώπ
τ̃ς. ἐγὼ δ᾽ ἐς τὴν τι Ἠχοῖ, καὶ τὴν Πίτυν
σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
Μαινάσι. καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς
αὐτῶν. Ε. οἶδα οὖν ὃ π χαρίσῃ ὦ τέκ
νον τὰ πρῶτα αὐτῇ μοι; Π. πρό
σατταὦ πάτερ, ἡμεῖς δ᾽ ἐσόμεθα τοῦ
τω. Ε.

τε. Ε. ἢ πρόσθί μοι, ἢ φιλοφρονῆ, πατερα δ' ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε ἐμοῦ.

ME. Et accedas ad me, & prehenses licet: patrem autē vide ne me appellaris, quoquā audiente.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

Munus Atlantiades queritur magnosque labores:
Et quæ sint etiam munia tanta probat:
Pareat ut summo, sedes cui lucidus æther,
Hortatur gnatum sedulo Maia suum.

Σπ γάρ πς ὦ μῆτερ ἦν οὗ, Ε ρωμὴ θεὸς ἀθλιώτερ ὢ ἐμοῦ;

Μ. μὴ λέγε ὦ Ερμῆ τοιοῦτο μηδέν. Ζ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσούτοις ὑπερισίας σχολῆ μὲν ἐξανίστασθαι, σκίρδν τὸ συμπόσιον δέ. καὶ σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἐκκλησίαν, εἶτα διθυραμβοῦντα ἅπασι, παρεσάναι δεῖ Διὶ, ἢ σχολάζειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμέρας ὅλας μοῦντα. καὶ ἐποπιλθόντα τὰ κεκινημένον, παραπθέναι τῷ ἀμβροσίαν, πρὶν δ' τὸν πώγωνα τοῦτον οἰνοχόον ἦκαν, ἢ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δυσκολώτατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε δεῦρο Πλούτωνι ψυχαγωγῆσαι, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεσάναι δεῦρο δικαστήριον. ὃ γὰρ ἐκόσμησέ μοι τὰ τ' ἡμέρας ἔργα, ἦν παλάσραις εἶναι,

ΕΣ T vero, mater, deus quisquam in cœlo me miserior? MAI. Cane ne quid istiusmodi dixeris Mercuri. MER. Quid non dicam? qui quidem tantā negociorum solus sustineam, quibus delassor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane protinus surgendū est mihi, starimq; vertendum cœnaculum, ubi dij compotant. Tum ubi curiam in qua consultant, vndiq; strauero, ac singula ita, ut oportet, composuero, Ioui necessum est assistere, ac perferendis illius mandatis toto die sursum ac deorsum curritare, insuper quū redeo, pulueruleētus adhuc, Ambrosiā apponere cogor. Porro priusquā nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodq; est omnium indignissimum, soli omnium ne noctu quidē agere quietem licet, uerum id quoq; temporis necesse habeo defunctorum animas ad Plutonē deducere, manūq; gregi me ducem præbere, tū autem & tribunalibus assiste

re. Neq; eſſe mihi ſufficiebant ſcilicet diurna negocia dū uerſor in palæſtris, dum in conciliabulis præconis vices ago, dum oratores inſtruo, ni hæc quoq; prouincia accedat, ut ſimul etiā vmbrarum res diſponā. Atqui Ledæ filij alternis inter ipſos uicibus apud ſuperos atq; inferos agitant. Mihi neceſſe eſt quotidie tū hoc, tum illud pariter agere: deinde duo illi, Alcmena ac Semele miſeris prognati mulieribus, ocioſi in cōmunis accumbunt, at ego Maia Atlantis progenitus illis miniſtro ſcilicet. Qui nunc quum recēs Sidone a Cadmi filia reuerſus eſſem: nam ad hanc me legarat, utſum quid ageret puella: priuſquam reſpirarem, & adhuc anhelū de via, rurſum ad Argos emandauit uiſurū, quid eū Danae ageretur. Rurſum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antiopā viſito: adeo ut plane iam pariturū me negarim. Quod ſi mi hi licuiſſet, lubens profecto ſe eiſſem, id quod ſolent, qui in terris durā ſeruiunt ſeruitutē. MA. Miſſa fac iſta gnate: decet enim per omnia morē gerere patri, quum iis iuuenis: ac nunc quo iuſſus es, Argos cōtende, de inde in Bœotiā, ne ſi ceſſaris, fueriſq; lentior, plagas etiam auferas: nam ira cundi ſunt qui amant.

εἶναι, καὶ τοῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, μὴ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἐπὶ μὴ νεφρικὰ σωθῆναι πράττειν μεμελετημένον. καί τοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν ἅδου καὶ ἐν ἄνω ἐστίν· ἐμοὶ δὲ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν μὴ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον μὴ δ' ὑπὸ Ἀλκμήνης μὴ Σεμέλης ὠὸς ἐκγεγενῆσθαι δυσμήχανον μοι δοκοῦντες αἱ ἀφορμαὶ εἶναι. ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντίδος, διακονοῦμαι αὐτοῖς μὴ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἧν πέμπομαι, μεθ' ὑφ' ἑνὸς ὄνου, ἵνα πρᾶγμα παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα πέμψαι αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάλην. εἶτ' ἐκεῖθεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλθών, ἐν παρόδῳ τῷ Ἀντιόπῃ ἰδεῖν, καὶ ὅλως ἀπηχθάνετό μοι ἤδη εἰ μοῦν μοι δοῦναι τὸν νῦν, ἡδέως ἂν ἐξέπεμψα πτερωτόν, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. M. ἓν ταῦτα ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίσκον ὄντα. καὶ νῦν ὅπως ἐπίμφθης, σύθες ἐς Ἄργος. εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ μὴ πλαγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

ARGV.

ARGVMENTVM IN Dialogos Marinos.

NEque horum Dialogorum diuersa aut alia ratio est quod ad occasiones & argumenta pertinet, superiorum. Nam & ipsi ex Homericis ac Tragicis fabulis desumpti sunt, & eadem elegantia ac festiuitate nitent. Nisi quod omnes (quod idem tamen & in superioribus prope fit) de rebus amatorijs tractant. Vnde illud quoq; ueri simile est, Lucianum ostendere uoluisse, quod quæcunq; sub hac tota mundi machina mouentur & uiuunt, inter cæteros affectus præcipue amori obnoxia sint, ac uoluptatem appetant. Illumq; adeo generalem quendam omnium tam deorum quàm hominum domitorem esse. Quòd autem Deos maxime ex amore desipere atq; insanire: deinde & uoluptatibus deditos esse fingit, ex professione sua facere uidetur. Fuit enim quanquam omnibus Philosophorum factionibus ex æquo prope infestus, ad Epicuream tamen magis quam cæteras, inclinatus, qui & uoluptatem finem bonorum asserebant, & Deorum prouidentiam negabant. Id quod cũ alibi passim, tum in Demonacte, & in Concilio Deorũ animaduertere licet.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

Deformem ridet Polyphemũ Doris amabat,
Cæca tamen ſupra quem Galatea modum.
Mutuo ſic ſolitæ ſeſe exagitare puellæ,
Quæq; ſuum prefert ſit licet ille nihil.

F Ormoſum amantem Galatea, nempe Siculum iſtum paſtorẽ aiunt amore tui deperire. GA. Ne ridie Doris: etenim qualis qualis eſt, Neptuno patre prognatus eſt. DO. Quid tũ poſtea, ſi uel Ioue ipſo ſit progenitus, quum uſqueadeo agreſtis atq; hiſpidus appareat, quodq; eſt omnium deformiſſimum, vnoculus? An uero credis genus illi quicquam profuturum ad formam? Ga. Ne iſthuc quidẽ ipſum, quod hiſpidus eſt atq; agreſtis, ut tu uocas, illũ deformat, quin uirile magis eſt. Porro oculus media in fronte decet etiam, quo quidẽ nihilo ſegnius cernit, quã ſi duo forent. D. Videris Galatea non amantem habere Polyphemum, ſed illũ potius adamare, ſic eũ prædicas. G. Eqdẽ haud adamo, ſed tamẽ inſignẽ iſtam ueſtrã inſultandi opprobrandiq; petulantiam ferre nõ queo, Ac mihi nimirũ inuidentia quadã iſtud facere uidemini, propterea quod ille quũ forte altequã do gregẽ paſceret ſuũ, noſq; e littorali ſpecula in littore ludẽtes cerneret in prominẽtibus Aetnæ pedibus, qua uidelicet

Κ Αλὸν ὁρᾶσθε Γαλάτεια φαίνεται τὸν σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι θεῖ. Γ. μὴ σκῶπτε. Δωρί. Ποσοῦτος γὰρ ἦν ὁποῖος ἐστίν, ὁ ποσειδᾶν ἦ. Δ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὤν, ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἰφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἄμορφότατον, μονόφθαλμος; οἶδ τὸ γένος ἐλῶσα ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; Γ. ἐγὼ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ ὡς φῂς ἄγριον, ἄμορφός ἐστιν, οὐδαμῶς γάρ. ὅ, τι ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει θαυμαστῶς πω, ἐγὼ μὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν ἢ ἐγὼ ἤσθην. Δ. ἔοικας ὦ Γαλάτεια ἐκ ὁρᾶσθαι, ἀλλ' ὁρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γ. ἐκ ὁρώμενον, ἀλλὰ τὸ πάνυ φυσικὸν τοῦτο ὑφορῶ ὑμῶν. καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παίζουσας ὑμᾶς ἐθεᾶτο ἐπὶ τῆς ἠιόνος, ἐν τοῖς πρόσθεν τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀποκινεῖται, ὑμᾶς μὲν ἐθέα

θῦσι προσίσλιψον, ἐγὼ δ' ἐξ ἀπαστῶν ἡδοξε, ἢ καὶ μονη ἐμοὶ ἐπᾶχε τὸν ὀφθαλμὸν. ταῦτα ὑμᾶς οἶδα. δῆγμα γὰρ ὡς ἀμέινων ἐμί, καὶ ἀξιρας. ὑμᾶς δ' παρώφθητε. Δ. ἐ σοιμίνι καὶ ἐνδὲ καλὴ τῶν ὄψιν ἡδοξας. ἐπίφθονον οἰ ἐγγονίνας καί τοι τί ἄλλο ἦν σοι ἐπαινέσαι ἔχων, ἢ τὸ λδυκὸν; καὶ τῦτο οἶμαι, ὅτι ξυνέβθης ἐσὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα δ' τὰ ὅμοια τούτοις ἡγῆται καλά. ἐπὶ τάτε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν οἷα τυγχάνες ὄντα τῶν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας ἄνω σε τοῦ γαλήνη ἄν, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδι σεαυτῶν, ὥδερ ἄλλη ἡ χρόαν λδυκὴν ἀκειβῶς. ὦν ἐπαινῆται δ' ἐ τῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρίπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ὀρθόημα. Γ. καὶ μὰν ἐγὼ μᾶν δ' ἀκράτως λδυκὴ, ὅμως ὀρᾶσιν καὶ τῦτον ἔχω. ὑμῶν δ' ἐ ἓν ἔσιν ὃν ἴδοιμι, ἢ σοιμίνη, ἢ ναύτης, ἢ σορθμεύς ἐπαινῆ. ὅ δ' ἐ Πολύφημος τά τε ἄλλα καὶ μουσικός ἐσι Δ. σώπα ὦ Γαλάτεια, ἀκούσομαι αὐτοῦ ᾄδοντος, ὃν πότε ἐκώμασεν πρώϊον ἐπὶ σὲ. Δφοδί τη φίλη, ὄνομ' ἂν τις ὀνκαδαι ἡδοξε. κἀ αὐτὴ δ' ἐ ἡ ἡκκτὶς, οἷα κραύιον ἐλάφε, γομιὸν τῶν σαρκῶν καὶ τὰ μὰν κόδκυτα, πάχεα ὅσσα ἦσσα, ξυγώσας δ' ἐ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νδῦρα ὥδ' ἐ κόλλοπι πειρσίας, ἐμελόδε ἄμυσόν τι, καὶ ἀπρδόν, ἄλλα μᾶν αὐτὸς βοῶν, ἄλλα δὲ

cet inter montẽ & mare litꝰ ſeſe in longũ porrigit, uos ne aſpexerit quidẽ: at ego omniũ una uita ſim formoſiſſima coqꝫ in unã me coniecerit oculũ. Ea res uos male habet, nã argumentũ eſt, me formæ præſtantiorẽ eſſe ac digniorẽ quę amer: uos cõtra fatiditas eſſe. D. An iſtud tibi putas in uidendũ uideri, ſi primũ paſtori, deinde luſco formoſa uiſa ſis? quãquã qd aliud ille potuit in te probare. præter candorẽ? Is illi placet opinor, q̃ caſeo & lacti aſſueuerit: proinde quicqd his ſit ſimile, id ꝓtinus pulchrũ iudicat. Alio qui ubi libebit ſcire, qua ſis facie, de ſcopulo quopiã in aq̃ſi quãdo trãquilla ſteterit, de ſpectans, te meteipſam contẽplare, uidebis aliud nihil niſi perpetuũ candorẽ, uetꝰ is q̃dẽ non probatur, niſi rubor admixtus illi, decus illi iunxerit. G. Atq ego illa immodice cãdida, tamẽ etiſmodi habeo amantẽ, quũ interim e uobis nulla ſit, q̃ uel paſtor, uel portitor aliqs miretur: cęterũ Polyphemus (ut alia dicã) etiam canendi peritus eſt. DO. Tace o Galatea, audiamus illum canentem, quum nuper pruriret in te, ſed o ſanctã Venus aſinũ rudere dixiſſes: nã lyræ corpus ſimillimum erat ceruino capiti oſſibus renudato: dum comua per inde quaſi cubiti prominebant, ijs innctis, induſtisq; fidibus, quas ne colloqe quidẽ circumtorquebat, agreſte quiddam & abſonum cantillabat, quũ aliud interim ipſe uoce caneret, aliud lyra ſuccineret, ita ut tẽ-

perare nobis nequiuerimus, quin rideremus amatoriam illam cantionem. Nã Echone respondere quidem illi uoluit balanti, quum sit adeo garrula: imo pudutisset, si visa fuisset stridulum illius, & ridiculum cantum imitari. Ad hæc gestabat in vlnis amasius iste deliciasſuas, ursi catulum pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem non iuuineat tibi amicum istum Galateæ? GAL. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commonstra, qui meo sit formosior, quique doctius ac melius uel uoce canat, uel citharæ? DOR. Mihi quidem oullus est amator, neque me hoc nomine iacta, quasi sim uehementer amabilis, uerumtamen istiusmodi amicũ, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tum crudis uiscitans carnibus, & hospites, si qui appulerint deuorans, tibi habeas, eumque tu mutuum ames.

λῳ δ'ἐ ἡ λύρα ὑπόχαλ, ὥσθ' ἅδ' ἐστί χαρὴ τὸν γ-ίλωτα ἰδ-ωὰμεθα, ἐπὶ ἴσῳ ὁρῶντι ἐκείνῳ ᾄσμαῖν. ἡ μὲν γὰρ ἀχώ, ἅδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ θέλουσα, οὐτω λάλος ἔστι βρυχομένῳ. ἀλλ' ἦν ἄρα τοῦτο, ἐ φανείη μιμεῖσθαι τραχέως ᾧ ἅδ'ει, καὶ καταγ-ίλασον, ἔφρδε δ'ἐ ὁ ἱπόδρασος ἐν ταῖς ἀγ-κάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτε σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσοικότα. τὴν οὐκ ἂν φθονέσαι Θι ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτο ὁρᾶσθαι. Γ. οὐκοῦν σὺ Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δ'ηλαγόλ ὄντα, καὶ ᾄδ'ικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπισάμενον. Δ. ἀλλ' ὁρᾶσθε μὲν οὐδ'εἰς ἔστ μοι, οὐδ'ἐ σεμνύνομαι ἐπὶ τοῖς ἔχειν. τοιοῦτος δ'ἐ, οἷ ὁ κύκλωψ ἐστί, κινάβρας ἀποβοῶν ὥσπερ ὁ πάγ-ος, ὠμοφάγος ὡς φασι, καὶ σποῦδμῶν τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, Θί γένοιτο, καὶ σὺ οὕτως ὠμὸς εἶς.

ΚΥΚΛΩΨΩΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Commemorat Cyclops se oculo ut spoliarit Vlysses,
Is mario porxit dum cyathum ille mero.
Non potuit durare diu, polypheme, Tyrannis,
Cogeris en pœnas soluere promeritas.

O PAter, qualia passus sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excæcauit, somno grauatum aggressus. NEP. Quis uero est, qui isthæc facere

Ω πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. Π. τίς δ'ἐ ὁ ταῦτα βλαβὼν

σαι ὦ Πολύφημε. Κ. τὸ μὲν πρῶτον Οὖτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσεὺς ὄνομά μοι ἐστὶν ἔφη. Π. οἷόν γε λέγεις, τὸν ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' οὐκ ἐπλει, ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, οὐδὲ πάνυ σύθαρσής ὤν; Κ. κατέλαβον ἐν ἄντρῳ ὑπὸ τῶν νομέων ἀναπεφυκότας, πολλούς τινας ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις ἐπὶ δὲ τοῖς ἰδίοις ἐπὶ δὲ ἴθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἦν μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνακαυσας, ἐναυσάμην· ἔφερον δὲ ἔνδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς παρεμοί. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὡς πυρ ἐκὸς ἦν, κατέφαγον λησὰς ὄντας· ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνων ἔλεγε Οὖτις, ἔλεγε Ὀδυσεύς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὐοσμον, ἐπιβουλεύτατον δὲ, καὶ παραχρῆμα ἐκτεῖνον. ἅπαντα γὰρ σύθυς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πίονα, καὶ τὸ ἀσήλεον αὐτὸ οὐκ ἐφέρετο, καὶ οὐκ ἔπ' ὄλεθρον ἐμαυτῷ ἤμελον· τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατεκάθευδον. ὁ δὲ ἀποξύσας ἐν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, προσέπεσε τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμι ὦ Πόσειδον. Π. ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον. ὅς γε ἐξεθορὼν μεταξὺ τυφλούμενον. ὁ δ' οὖν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγες; ἢ γὰρ ἂν ἐν οἷς ὅπ ἐδωκήθη ἂν

ωδκηθ

cere ausus fuit, Polypheme? C. Principio quidem seipsum Neminē uocabat, postquam autem effugit, atq; extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssem nomi nari se aiebat. N. Noui, quem dicis, Ithacensem illū, ex Ilio autem nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui nō ita audax atq; animosus sit? C. Deprehendi in antro, e pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiātes videlicet pecuariis. Postea quam autem apposui foribus operculum, (saxum aūt quoddam mihi erat, perquam magnum) atq; ignem resuscitaui, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, nisi sunt, abscondere sese parare. Ego uero comprehensis ipsorum quibusdam, ut par erat, deuorani, ut qui prædones essent. Hic igitur uersutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam ueneno, dulci illo quidem, & fragranti, cęterum ad insidias struendas præsentissimo & maxime turbulento. Nam statim omnia uidebantur mihi, posteaquā bibissem, circumagitari, & antrum ipsum inuertebatur, & prorsum, apud me amplius ipse non erā. Postremo aūt sommo correptus iacui. Ille uero excæcato uectę, eo demęq; igne succenso, insuper etiam excæcauit me, dormientem. Et ex eo iam tempore cæcus tibi sum Neptune. Ne. Vt tale nimis dormisti, fili, qui nō interea exiliueris, cū excæcare ris. Vlysses igitur ille, quo pacto effugit? Nō enim, sat scio,

potuit dimouere saxum a foribus. CY. At ego amoui ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. Ac collocato me ipso ad fores, extentis manibus uenabar, solis dumtaxat in pascuis ouibus, & arieti negocio daro, quae nam ipsum agere pro me oporteret. Ne. Intelligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At cæteros certe Cyclopas conueniebat te inuocare cõtra ipsum. CY. Conuocaui illos, pater, atq; etiam uenerunt. Sed post quam me interrogassent insidiatoris nomen, atq; ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis ille, nomine. Et quod omnium maxime mihi ægre fuit, contumelioſe obiecta mihi clade hac: Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEP. Confide fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiamsi coeritatem oculorum mederi non queam, nauigantes certe tamẽ seruare uel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

ΠΟΚΙΝΗΣΑΙ τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφέλαβον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα, μὴ καθίστας παρὰ τὰς θύρας, ἰθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνε παρὰ τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν ἐκβαλάμενος & τῷ κελῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. Π. μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὁπηνίκα ἔλαθον ὑπεξελθών σε, ἀλλὰ τοὺς γε ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπικοῦσασθαι ἐπ' αὐτόν. Κ. συνεκάλεσα ὦ πάτερ, μὴ ἥκειν. ἐπεὶ δ' ἤροντο τὸ τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὔτις εἰσί, μεμεγχολᾶν οἰηθέντες μαίνεσθαι τὸν ἀπίοντες. οὕτω κατεφρόνησέ μου καὶ ὀνόματος καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ἀνάλγητόν μοι τὸν συμφορᾶς, ἔφη ὁ πατὴρ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. Π. θάρσει ὦ τέκνον. ἀμωσῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι οὐ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον. τὰ γοῦν τῶν πλεόντων τὸ σώζειν αὐτοὺς, καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ προσκεῖται.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Alpheus nulla inficitur salsugine ponti,
Naturam retinet semper ubiq; suam.
Neptuno quoslam simul hisce fatetur amores,
Arcas tnit thalamum sæpe syracusiæ.

Τ Τοῦτο ὦ Ἀλφειὲ μόνος τῶν ἄλλων ἐμπίσσῳ εἰς τὸ πέλαγος, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἁλμῇ, ὡς ἔθος τοῖς ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύῃ σαυτὸν ἀφ' ὑδρίας, ἀλλὰ ἀφ' ἧς θαλάττης ξωυτῷ, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῦμα, ἀμιγὴς ἐπὶ πολὺ καθαρὸς ἐπέγῃ. οὐκ οἶδ' ὅστις βύθιός σοι, καθάπερ οἱ λάροι πολὺ ὁρῶλιοί, καὶ ἴσως ἀνακύψαντι, μὴ αὖθις ἀναφάνῃ σαυτόν. Α. ὁρᾷκοῦς ἃ τὸ πρᾶγμά ἐστιν ὦ Ποσειδον, ὅτι μέλιγχε. ἡράθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. Π. γυναικὸς ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ὁρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; Α. οὐκ, ἀλλὰ πηγῆς ὦ Ποσειδον. Π. ἡ ὁ, πῶ θίγῃς αὕτη ῥᾳ; Α. νησιώτης ἐστὶ σικελικὴ. Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν. Π. οἶδα ὑκ ἄμορφον ὦ Ἀλφειὲ τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ σχυγρὸς ἴσως, καὶ σὺ καθαροῦ ὀλισθαίνεις, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπηγίπεται τοῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὸ λίθων φαινόμενον ἀργυροειδές. Α. ὡς ἀληθῶς οἶδα τὴν πηγὴν ὦ Ποσειδον, παρ' ἐκείνην ἦρ' ἀπόρχομαι. Π. ἀλλ' ἄπιθι μέν, καὶ σὺτύχοι ἐν τῷ ἁλὶ ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐπὶ, πῶ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες; ἀλλ' ὁς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἢ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν. Α. ἐπιζόμενον με κατέχεις ὦ Ποσειδον, προβόρια ῥᾳδίως. Π. οὐ λίγεις. χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. καὶ σὺ δὲ

VID hoc, Alphee, q tu solus aliorū, in mare delapsus, nec cum salsugine misceris, perinde ut solent cætera flumina omnia: nec cohibes teipsum, aquis diffusis, sed per mare, uelut cō cretus, ac dulci custodito fluore, incorruptus etiam & purus cursu laberis? Nescio quo locorum in profundum teipso, quemadmodū gauiæ atq ardeæ faciunt, submiso. Ac uideris rursum emergere quoque alibi, & te ipsum iterum spectandum exhibere. AL. Amatoria quædā res hęc est, Neptune, quamobrē, ne mihi vicio uertas. Amasti autē & ipse sæpenumero. NEP. Mulierē ne, Alphee, an nympham amas, an etiam Nereidum ipsarum vnam aliquam? A. Non, verum fontem Neptune quendam. N. Vbi igitur terrarum ille manat? AL. Insularis est, in Sicilia, Arethusam ipsum vocant. NE. Scio. Non deformem sane. Alphee, Arethusam amas? sed et liquidus fons ille est, & perpurum scaturiendo ebullit, atque ipsi aquæ etiā calculi gratiam addunt, supra quos tota ea uelut argentea apparet. A. Vt uere nosti fontē hunc. Neptune, ad illum igitur abeo nunc. N. Sed abi quidem, & feliciter utere amore. illud autem mihi dic, ubi tu Arethusam conspicatus es, Arcas ipse cum sis, fons autem ille, in Syracusis manet? A. Properantem me moraris Neptune curiose nimis interrogando. N. Probe dicis. Abi igitur ad amatum. Ac emergens iterū

e mari,

meri, eodem alueo cum fonte illo misceari, & in unam aquam redigamini.

δύς ἀπὸ τ θαλάττης, ξωσαὶ λίαν μίγνω, ⊙ τῇ πηγῇ, μὴ ἓν ὕδωρ γένωδε.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

Proteus se in uarias gaudet conuertere formas,
Inpelagi qui se continet usq; specu.
Fit lignũ, fit aqua, & fulua ceruice leæna,
Flammæ etiam formam suscipere est solitus.

A T in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo nõ est, marinus utiq; cum sis: etiam arborem fieri, tolerabile et in Leonem aliquando muteris licet, tamen neq; hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cũ in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor ut credam. P. Ne mireris Menelae, Fieri enim soleo. M. Vidi equidẽ ipse: veruntamen uideris mihi (dicetur enim hic apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere: cum interim ipse nihil tale fias. PR. Et quæ nam adeo deceptio, in rebus sic manifestis fieri queat? An nõ apertis oculis uidisti in quam multa ipse me transformauerim? Quod si uero nõ credis, & res hæc tibi falsa videtur, nempe apparentia quædam tibi ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus genero se tu, manum. Nunquam senties, uidear ne tantum ignis, an & urendi uim habeam. ΜΕΝ. Periculosum est experiri

Λλὰ ὕδωρ μέν σε γένωδαι ὦ

Α Πρωτεῦ, ἓκ ἀπίδανον, ἐναλίῳ γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φέρειν. καὶ εἰς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως, εἰ δὲ καὶ πῦρ γένοιο δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Π. μὴ θαυμάσῃς ὦ μενέλαε· γίγνεσθαι γάρ. Μ. εἶδον καὶ αὐτὸς. ἀλλά μοι φράσον πρὸς σὲ, γοητεύων ἴσως πρός σε τοὺς πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, οὕτως ὄν, δὲν τοιοῦτο γιγνόμενον; Π. καὶ πῶς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐν ἀργῶν γίγνοιτο; ἓκ ἀνωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅ,τι μετεποιήσαίμαι τὸν ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, μὴ τὸ πρᾶγμα ψεύδεις εἶναι δοκεῖ, φαντασία ὡς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκε μοι ὦ γενναιότατε τὴν χεῖρα. ἤδη γὰρ ἐρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι προσέσται. Μ. ἓκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα

πέρα ὦ Πρωτεῦ. Π. σὺ δέ μοι μενέλαε δοκεῖς, εἰδέναι πολύπου ἰωρακίνα πώποτε οὐδ' ὁπόσα οἶχθυς ἴσοι; εἰδέναι. M. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύποδα εἶδον ἃ πάλαι δέ, εἰδέναι ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. Π. ὁπόταν ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ καὶ τὰ τῶν πλησιάζοντα, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τῷ χρόᾳ, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ σφᾶς λάττων, μηδὲ φανερὸς ᾖ σφᾶς τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. M. φασὶ ταῦτα τὸν δεύτερον τοῦ πρωτέως παραδοξότερον εἶναι Πρωτεῦ. Π. ἴσως εἶδες ὦ Μενέλαε· ἴσως ἂν ἄλλῳ πιστεύσας, τοῖς σαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν. M. εἶδον ἐγὼ· εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

perimentum hoc Proteu. P. At tu Menelae videris mihi neq; Polypū vidisse vnquā, neq; etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. M. Verū Polypum ipsum quidem uidi: quæ uero accidant illi, libēter ex te cognouerim. P. Cui cumq; saxo accedens, aceta bula sua applicuerit, atq; affixus inhæserit cirramentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorē, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neq; ob hoc manifeste apparent, sed omnino facem referens. ME. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. PR. Nescio Menelae, cui nā alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. M. Videnseq uidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

ΓΑΝΟΨΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

Hic narrat Panopes Eridis pomumq; dolumq;.
Vt lites illo mouerit atq; graues.
Priamides legitur iudex malumq; reportat.
Blanda Venus: tantum cæca libido potest.

Ἴδες ὦ Γαλήνη χθὲς οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ. ἔξωμοσά μὲν ὑμῖν ἐγὼ· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με ὦ Ψανόπη, ἀκύμαντον ἐν τῷ

V Idistine, Galena, heri, qualia fecit Eris ad cœnam in Thessalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? GA. Haud conniuara equidē vobiscum tum fuit. Nam me Neptunus iusserat, tranquillū interea, Panope, seruare pelagus.

gus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non adesset? PAN. Theris ac Peleus concesserãt intro in thalamum. deducenti bus ipsos Amphitrite ac Neptuno. Interea antem Eris, etã cæteris omnibus (id quod facile illi tum fuit, alijs bibentibus, quibusdam autem applaudentibus, vel Apollini cytharam personanti, vel Musis ore modulantibus ad hibendo animum.) proiecit in conuiuium, pomum quod dam admodum pulchrũ, atq; aureum, Galene, totũ. Inscriptum autẽ erat his verbis: Formosa accipiat. Dum igitur uolutatur hoc, tanquam ex composito iactum, peruenit eo loci, ubi Iuno, & Venus, & Minerita accumbebant. Deinde ubi Mercurius sublato illo, legit ea, quibus illud inscriptũ erat: Nos quidẽ Nereides-cũ silentio fedebamus: quid eñ agendum erat, illis præsentibus? Ille vero inter se contendebant, ac quæ libet sũi illud esse uolebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiã ad manus uscp res hęc processisset. Verũ ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tametsi illæ ipsum iudicare vellent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discere nouit, quæ nam formosior sit, utpote elegantiæ studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. G. Quid igitur ad hęc Deę illæ, Panope? P. Hodie, arbitror, in Idã abeũt. G. Et quis uenter paulo post, qui nobis renunciet eam, quæ vicerit?

P. At

Οὕτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ὅτῳ ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παρῶσα; Γ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπιόντι λουθησαν εἰς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδωκέθη δι' ἁβολίας τῶν μὴ πονούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ ὡς Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς μούσαις ᾄδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι παγκαλὸν χρυσοῦν ὅλον ὦ Γαλήνη. ἐπιγέγραπτο δὲ, ἡ καλλιστῳ. κυλινδούμενον δὲ τὸ ἄθλον ἐξέπιπτόν ἔκαν ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ, κατειλίνοντο τὰς πλάς· ὁ Ἑρμῆς ἀναλόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἐμᾶς ἐπισταθμῷ μὴ γὰρ ἴδιόν, ἐκείνων παρασῶναι δὲ, οὐτιδιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς ἐν τὸ μῆλον ἠξίουν. κἢ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέκρινεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χαιρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸν μὲν ὑ κρινῶ φησι τε ρὶ τοῦτο, καί τοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν. ἄπιτε δ' ἐς τὸν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τε σχολὴν ἄγειν τῶν καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ ἐκ ἄρ' ἐκεῖνος κρίνει κακῶς; Γ. τί δ' οἱ αἱ θεαὶ ὦ Παυόπη; Π. τύμβον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὸν Ἴδην. Γ καί τις ὕστερ μετὰ μικρὸν ἀπαγγελλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν.

Γ. ἴδε

Π. ἤδη θι φημὶ ὑκ ἄλλη κρατήσειν, ὃ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ ἐρασπὴς τοῦ ἀμελυώτερος.

P. Atiam nunc tibi affirmo, quod nulla alia uincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino egeatur.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Filiam Amymonen Triton consſpexit & illam,
Deperiens uoluit protinus esſe suam.
Iccirco auxilio Neptuni uirgo pudica,
Abrepta est, Lernas quando petebat aquas.

Π. τί τὼ Λερναίω ὦ Πόσειδον παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρηφορήσουσα παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐγὼ γοῦν καλλίω πώποτε ἰδών. Π. ἐλθυδρεῖν λέγεις, ἢ θεράπαινάν τινα ὑδροφορεῖν ἐσίν. Τ. ἐ μὲν οὖν ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτή, Ἀμυμώνη τοὔνομα. ἐπυθόμην γὰρ ἔγωγε καλεῖτο, καὶ τὸ γένος ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργὰν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυομένας, καὶ πρὸς τἄλλα παιδεύει ἀσκήσεις ἐν αὐταῖς. Π. μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τοῦ ὕδατος ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν; Τ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀπὸ ὑδροφορεῖν. Π. ὦ Τρίτων, ἦ μετρίως με διατάραξας, ἐπεὶ πῶς τὰ περὶ τὸν παῖδα, ὃν ἔτι ἐμοῦ ἐπ' αὐτῷ,

P. Atiam nunc tibi affirmo, quod nulla alia uincet, ueniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino egeatur.

D Lernam, Neptune, quotidie venit aquatũ virgo, pulchra omnino specie. Haud equidem scio, formosiorem illam puellam vidisse me. N Liberam ne dicis, Triton, an vero seruã quæpiam est, quæ aquã ferre solet. TRI. Minime uero, sed Danai illius filia, vna ex quinquaginta istis, etiam ipsa est, Amymone nomine. Interrogaui enim, & quæ uocaretur, & genus ipsius. Danaus autem duriter admodũ educat filias, & opus manu facere ipsas docet, & ad aquã hauriendam mittit, & ad alias res agendas instituit, impigræ ipsæ ut sint. NEPT. Sola ne autem venire solet longam adeo viam, ex Argis ad Lernam vsque? TRIT. Sola, nam siticulosum ipsum Argos est, ut nosti. Quare ne cesse est, semper aquatum venire illam. NE. Non mediocriter affecisti me animo, o Triton, qui mihi hæc de puella narras. Quare eamus ad ipsam.

tem: TR. Eamus, iam enim tempus quoq; est, cum aquatum ire solet. Ac prope medi am circa viam alicubi est, pretendo Lernam. NE. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram inij ciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinem mihi ali quem, ex uelocibus illis, huc fiste, inequitando eñ illi quã celerrime prouehar. TR. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. N. Probe sanẽ. prouehamur igitur. Tu uero iuxta natando cõsequere me, Triton. Ac posteaquã ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidijs ero: tu autem speculando observa, quando illam accedentẽ sentias. T. Ecce tibi, prope est. N. Formosa, Triton et in ipso ætatis flore, puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A. Heus homo, quo me hinc correptã abducis? plagiarius quispiã es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, allegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T. Tace Amymone, Neptunus hic est. A. Quid Neptunũ mihi narras? Cur mihi o homo, vim facis, atq; hinc in mare abstrahis? Ego vero suffocabor misera, subm erſa aquis. NEP. Bono animo sis. Nihil graue patiries, faciam: sed & fontẽ cognominem tibi emanare hic linam, percusso tridente saxo, hoc iuxta æstuarium, et tu ipsa felix atque beata eris, ac sola sororum obita morte aquam non gestabis.

αὐτοῦ. Τ. Ἰὼ ἰώ. ὕβρις γὰρ καὶ τοῦτο φορεῖας. καὶ ἀκόντιον κατὰ μέσον τὸν δόλον ἐστὶ, ἵνα σε εἰς τὸν Λέρνην. Π. Ὄκνῶν ζεύξον τὸ ἅρμα, ἢ τοῦτο μὲν πολλοῦ ἔχεται τῶν ἀγαθῶν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἑτοιμάσαι; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι ἄγαγε τῶν ὠκέων παράσχου. ἡδέως γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τ. ἰδοὺ σοὶ οὗτος ὁ δελφὶν ὠκύτατος. Π. εἶεν ἀπιλαύνωμεν. σὺ δὲ παρανήχου ὦ Τρίτων. καὶ ἐπειδὴ πάρισμεν εἰς τὸν Λέρνην, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἔσομαι ἀσφαλὴς ὅσον ἂν ἀδύνῃ προσιοῦσαν αὐτόν. Τ. αὕτη σοι πλησίον. Π. καλὴ ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος. ἀλλὰ συλλαμβάνειν ἡμῖν χρή. Α. ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; οὐ φαυλισθήσῃ. καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιμφθῶναι. ὅσι βοήσομαι τὸν πατέρα. Τ. σώπησον ὦ Ἀμυμόνη. Ποσειδῶν ἐστι. Α. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με ὦ ἄνθρωπε, καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία κατασθεῖσα. Π. θάρρει, εὐθὺς δεινὸν πάθῃς, ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐν πώγωνί σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὸν πέτρον, πλησίον τοῦ κλύσματος, καὶ σὺ δι' ἅλμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν ὕδωρ φορήσεις ἀποθανοῦσα.

NOTOY

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

Duxerat Inachiden Aegyptũ per mare uastum.
Mercurius, placido præcipiente Ioue.
Quæ quoniam mala multa tulit, saturnius illi,
Vnà cum forma pristina dona dedit.

Αὐτὼ ὦ Ζέφυρε τὴν δαμα-
Τ λιν, ἣν ὅτε τὸν πελάγους ἐς
Αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς
διεκόρησεν, ἀλσὺς ἔρωτι. Ζ. ναὶ ὦ Νό-
τε, οὐ δάμαλις δέ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν
τὸν ὦστε μὴ ἐναλγεῖν νῦν ὑπ' Ηρᾳ θείᾳ
τῶν ἐπιτίμησιν χάριν βιαστυπήσασαι,
ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ὁρῶντα τὸν Δία.
Ν. νῦν οὖν ἔτι ὁρᾷ τὸν βοῦν; Ζ. καὶ μά-
λα. καὶ ὅτε τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὼ
ἔπεμψε, καὶ ἡμῖν προσέταξε, μὴ κυμά-
νειν τῷ θαλάσσαν ἵστ' ἂν διαπλεύσηται,
ὡς ἀσφαλεστάτῃ ἐκεῖ, κἀκεῖ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γέ-
νοιτο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθέν. Ν. ἡ δάμα-
λις θεός; Ζ. καὶ μάλα ὦ Νότε, ἄρξει
τε, ὁ Ερμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν
ἔσται δέσποινα, ὅτι ἡνίκ' ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ
ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. Ν. θαρ-
ρεῖτε τοίγαρ ὦ Ζέφυρε. ἤδη δὲν
σωτηρίαν ἔσται, νὴ Δία. σύνεσμεν γὰρ
οὕτω γίνοιτο. Ζ. ἀλλ' ἤδη γὰρ δίε-
περασε, καὶ ἐξενδύσεται ἐς τὴν γῆν· ὁ-
ρᾷς ὅπως ἐκεῖ μὲν τετραποδίσει βαδί
ζει; ὀρθώσας δ' αὐτὸ ὁ Ερμῆς, γυ-
ναῖκα παγκάλλη αὖθις ἐποίησε. Ν.
παράγ-

VM hanc, Zephyre, N iuuencam, quam per mare in Aegyptum Mercurius ducit, Iupiter, amore captus, violauit? ZEP. Hanc ipsam, Note, sed iuuenca tũ non erat, sed puella, Inachi fluuij filia. Nunc autem iuno talẽ ipsam effigiauit, æmulatione amoris cõmota: propterea quod uidebat Iouem illam prorsus deperire. NO. Proinde etiam nunc bouem illum amat? ZE. Atq; admodum & propterea ut Aegyptum ipsam misit, nobisq; edixit, ne conturbaremus mare, donec illa trãsmarasset, ut quæ illic paritura sit: fieret autem verum modo, Deusq; fiet, cũ ipsa, tum quod ex ea partum erit. N. An iuuenca Deus. Z. atq; admodum, Note, imperabitq;, inquit Mercurius, nauigantibus, ac nostra erit dominatu: ut quemcunq; nostrum uolet, emittat, uel prohibeat spirare. N. Colenda igitur ob seruãdaq; nobis erit, Zephyre, iã domina certe cũ sit. Nã per Iouem, benuolentior eo pacto nobis erit. Z. Sed eam iã traiecit, & in terram enatauit. Videtur, ut non amplius quadrupes incedat, sed erecta ipsam, Mercurius demo mulierẽ, formosam prorsum reddidit. N. Mira nimirũ hęc Ze-

phyre, nusquã amplius neq; cornua illius, neq; cauda, neque tibię bifidę, sed amabilis puella est. Cęterũ Mercurio quidũ accidit, q seipsum mutauit, et ex adolescẽte factus est quispiã, caninã faciẽ pręse ferẽs. Z. Ne curiosius persequamur ista, quãdo quidẽ melius ille, quæ faciẽda sint, nouit.

παράδοξα γοῦν ταῦτα ὦ Ζέφυρε, οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη· ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μέν τοι Ερμῆς τι παθὼν, μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ αὐτὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγέται. Ζ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτι ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Mira est delphinum uerè natura, quod omnes
Sic redamant homines, haudq; perire sinunt.
Euadit mortem cithara submersus Arion:
Musica nam curas, pectora mæsta leuat.

LAVDO, recte facitis Delphines, quod semper amantes hominũ estis. Nam & olim Inonis filium in Isthmum portastis, exceptũ a Scironijs scopulis: vnde cũ matre præcipitatus fuerat. Et nũc tu Citharœdo isto Methymnensi, cũ ipso ornatu & cithara recepto, in Tenarũ enatasti, neq; passus es indigne a nautis perire illum. DELPH. Ne mireris Neptune, si hominibus benefacimus: nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. NE. Atq; equidem ob id reprehendo Bacchum, quod uos nauali prælio superatos ita transformauit, cum deberet captiuos solum in deditionem accipere: quemadmodum & cæteros in potestatem redegit. Sed quo pacto cum

Ὑγε ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποι ἔστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν ἠκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ οὐδὲ περιεῖδες, κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Π. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον. ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο, ὅπως γοῦν

γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίωνα τοῦτον ἐγένετο ὦ δελφίνες. Δ. ὁ Περίανδρος οἶμαι ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου, ἐπεθύμησε πλεῦσαι οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα, παρανέων τοῦ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. Π. ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? DEL. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sępe illum ad se accersebat, artis gratia. Ille autē diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traijciendum naui, hominum quorundam sceleratorū, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre: vbi ad medium ferme Aegeum peruentum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille uero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniā hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volētem sinite præcipitare meipsum. Concesserunt nautę. Tū ille assumpsit ornatum, & cecinit admodum lene ac blandum quiddā, atq; ita in mare præcipitauit sese, tāquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atq; imposito illo, enataui vna cum ipso in Tenarum. N. Laudo studiū erga Musicam tuum, dignam enim mercedem rettulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Hellen cum uexit, Phrixumq; per helle spontum,
Olim aries, dorso decidit illa metu.
Ast huius frater Colchos est uectus adusq́:
Sola soror liquit nobile nomen aquæ.

Retum hoc quidē an
F guſtum, in quod pu-
ella delapſa, ſubmer-
ſa eſt, Heileſpōtus ab ipſa vo
cetur, Cadauer autem ipſum,
vos Nereides acceptum, in
Troadē auferte, vt ibi ab in-
colis ſepeliatur. NE. Nequa
quam, Neptune, ſed hic in co
gnomini pelago ſepeliatur.
Miſeremur eīn ipſius, ut quæ
miſerabilia maxime a nouer-
ca paſſa fuerit. NEP. At hoc
quidem, Amphitrite, fas non
eſt, neque etiam alias hone-
ſtum, hic illam alicubi ſub are
na iacere. Sed quod dixi, in
Troade, in Cherſoneſo mox
ſepelietur. Illud autem pro ſo
lario ei erit, quod paulo poſt
eadem, ipſe quoq; Ino patie-
tur, & præcipitabitur, perſe-
quente illam Athamante, in
pelagus, ex ſummo Cithero-
ne, qua in mare porrigitur, v-
na cum filio, quem in vlnis ge
ſtabit, NER. Sed & illam ſer
uare conuenit, gratiam hanc
Baccho faciendo. Educauit
enim illum Ino, eademq; nu-
trix illius fuit. NEP. Non de
cebat, adeo prauam. Sed ta-
men Baccho non gratificari,
autem eius, Phryxus, tuto ve
hitur? NEP. Merito, adole-
ſcens enim eſt, & contra im-
petum obſiſtere poteſt. Illa
vero, eo quod inſueta eius rei
erat, conſenſo videlicet vehi
culo nouo & inopinato, &
deſpiciendo in profundum
immenſum, perculſa animo,
& pauore pariter attonita,
præte-

Ο μὲν σεσὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ πόλις
Τ κατώικηται, ἀλλὰ σωτὴρ ἀπ'
αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νε-
κρὸν, ὑμᾶς ὦ Νηρηίδες παραλαβοῦσαι,
τῇ Τρῳάδι προσοικίσατε, ὡς ταφείη
ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. Ν. μηδαμῶς ὦ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ
πελάγει τεθάφθω. ἐλεεῖσθαι γὰρ αὐτόν,
οἰκτρὰ ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθότα.
Π. τοῦτο μὲν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐθὲ θέμις, οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ
γαμετῇ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπερ φθῆναι ἐν τῇ
Τρῳάδι, ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάφθαι.
ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ,
ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πέ-
σεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαν-
τος ἐκ διωκομένη ἐς τὸ πέλαγος, ἀπ'
ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος καθάπερ καθήκει
ἐς τὸν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν
ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Ν. ἀλλὰ καθείλωμεν σῶ-
σαι δεῖσα χαλεπάνῃ ὁ Διονύ-
σῳ. τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ πάθοι ἂν Ἰνώ.
Π. οὐκ ἐχρῆν οὕτω σπουδῇ θεῶν. ἀλλὰ
Διονύσῳ ἀχαριστέον ὦ Ἀμφιτρίτη,
οὐκ ἄξιον. Ν. αὕτη δ' ἆρα τὴ παθοῦσα κα-
τέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ, ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ
Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Π. ἐκότως,
νεωτέρας γὰρ, καὶ δύναται οὐτέχειν
πρὸς τὴν φοράν, ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας ἐπι-
βᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἅπα-
δεῖσα εἰς βάθος ἀχανοῦς, ἐκπλαγεῖσα,
καὶ

καὶ τῷ θάμβει ἅμα καὶ ἐθέᾳ, καὶ ἰλιγιάᾳ ἐᾷ πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρα τῆς ἐγκύρσο τ κράτων τ κριῶ, ὥστε ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν εἰς τὸ πέλαγος. Ν. ἦκουν ἐχρῶ τῶν μητρὸς τῆς Νεφέλης βοηθῶν πεπόυσῃς Π. ἐχρῶ. ἀλλὰ ἡ μοίρα ἰσχυροτέρα τῆς Νεφέλης ἐγένετο.

præterea & vertigine correpta, quare uehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius nō potuit, qui bus se eo usq; sustentauerat, atq; ita in mare decidit. Ner. An non igitur matrem iplius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sane, sed Parca quam Nephele multo potentior est.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Vt fluitans delus consistat, nunciat Iris:
Ortygia, Asteriecq; ante uocata fuit.
Hospitium tandem Latonæ præbuit istic,
Cum Pytho usque adeo persequeretur eam.

Η ΝΗΣΟΝ τὴν πλαγομένην ὦ Ποσειδον, ἀσφαλισαι τῆς Σικελίας, ὑφαλον ἐπινήχεσθαι συμβιβάκι. τοῦτο, φησὶν ὁ Ζεὺς, σήθι ὕδη. καὶ οὐκ ἄφρονον, καὶ ποίησον ὕδη ἐλθοῦσαν ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν. στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς. ἵνα ταῦτα γὰρ ἡ αὐτῆς. Π. πεπράξεται τοῦτο ὦ Ἶρι. πῶς δ' ὅμως παρίξει αὐτῶ τὴν χρείαν ἀναφανῆσαι; καὶ μηκέτι πλέειν; Ι. τῇ Λητοῖ ἐν αὐτῇ δεῖ ἀποκυῆσαι. ὕδη γὰρ ὠδίνουσα ὑπὸ τοῦ ὠδίνων ἔχει. Π. τί δ' ὑπερβίκαιος ὁ ὄρφανὸς ἐντεκάμηνος δὲ μὴ ἔτος, ἀλλὰ δὲ πᾶσα ἡ γῆ ἔκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς ὠδῖνας; Ι. ἐκ ὦ Ποσειδον, ἢ Ηρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ

Nisulam istam errantem Neptune, quæ a Sicilia reuulsa atq; undis submersa, mari innatat. Eam, ita iubet Iupiter, consistere facias iam atq; apparere & ut tantundē manifesta atq; conspicua in medio Aegæo inconcusse maneat, fundata firmiter admodū illa. Opus enim illa nonnihil habet. Ne. Fiet hoc, Iri, sed tamen quem vsum illi præbebit, manifesta apparens, & non amplius fluctuans? IRIS. Latonem in ipsa oportet parere, iam enim male habet a doloribus. NEPT. Quid igitur? an non sufficit illi cœlum, ut in eo pariat? Quod si minus autem illud, at certe nec tota terra partus illius recipere poterat? IRIS. Non, Neptune. Nam Iuno obstrinxit iure iurando

megno Tellurem, ne præberet Latonæ parturienti vllũ receptaculum. Hæc igitur insula, iuramento non tenetur. Abscondita enim tum fuit. NE. Intelligo rem. Igitur sub siste Insula, atq; emerge iterũ ex profundo, & non amplius fluctues aut titubes, sed immota maneas. Ac suscipe, o felicissima, fratris mei liberos duos, deorum omnium pulcherrimos. Et vos, Tritones traijcite Latonem in ipsam, omniaq; tranquilla sint. Serpentem autem istum, qui nũc uelut astro exagitat illam, per terrefaciẽdo, ipsi infantes, postea quã in lucẽ editi fuerint, aggredientur, ac matrẽ vindicabũt. Tu vero vade, renũcia Ioui, omnia bene habere. Stabilita est Insula. Veniat Latona ac pariat.

μεγάλῳ κατέλαβε τὴν Γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τὴν ὠδῖνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος οὐτὴ σεσάλευται καὶ φοιτᾷ κ' Γῆν. Ποσειδῶν. σωφρονεῖς ὦ νῆσε, καὶ ἀναδῦσθαι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφρίσσον, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι ὡς εὐδαιμονεστάτη τὰ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ τρίτωνες, σχολαιοτερομοῦσατε τὴν Λητὼ ἐς αὐτὴν, καὶ γαλήνια ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιστρᾷ αὐτὴν φοβῶν τὰ νεογνά, ἐπεὶ δ' ἂν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεσι, καὶ ἀμωρήσουσι τῇ μητρί. σὺ δ' ἀπάγγελλε τῷ Διΐ, πάντα εἶναι ἐυτρεπῆ. ἔνευσε δὲ Δῆλος, ἐκίτω δὲ Λητὼ, καὶ τέκοι.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ignipotens rapidis incenderat omnia flammis,
Vnà etiam exustus forte scamander erat.
Præsidium ponti quærens nihil impetrat ille,
Audax obstiterit quod semel Aeacidi.

Vscipe me, o Mare, Sgratia enim passus sum, extingue mihi vulnera. MA. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? XA. Vulcanus, sed igne candesco prorsus, miser, & effervesco. MA. Cur autem iniecit tibi ignem? XAN. Propter filium Theridis. Postquã enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum. Ille

Δ Ἔξαι με ὦ θάλασσα, δεινά πεπονθότα, κατάσβεσόν μου τὰ τράυματα. Θ. Τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπολωφάκωμαι ὅλως ὁ ἀθλιώτατος. Θ. τί γάρ; Ξ. ὅτι ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Θ. τίνος δὲ ἕνεκα; Ξ. ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τοῦ Θερίδου. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα.

ὃ δ' ὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τ νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν. ἐλεήσας τὸς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀποχοιρ τῶν οὐδ ἅψ. ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστ, ἐπεὶ χειμαῤῥοῦς πλησίον πυ ὤν, πᾶν ὅσον εἶμα πῦρ ἔχει, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, κ ἄσπετα ἄλλα, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἐκαυσε μὲν τὰς πελίας, κ μετέῤῥιψε. ὥπησε δ' κ τοὺς κανθαρίμονας ἰχθῦς, κ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δ' ἐμὲ ὑπερεχλάσαι ποιήσας, μικρὸν δεῖν ὅλον ξηρὸν ἀργαστ. ὀρᾷς δ' ὦν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκείνου μάτ; Θ. θολερὸς ὦ Ξάνθε, κ θερμός, ὡς ἔικὸς, τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν. ὑ θερμὴ δ', ὡς φής, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ ἔικότας ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν μὲν ἡρν ὥρμησας, οὐκ αἰδεῖ ὅτι Νηρηίδος ἱὸς ἦν. Ξ. ὐκ ἔδει ὦν ἐλεῆσαι γέτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; Θ. τὸν Ηφαιστον δ' ὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδι γαμετὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inundarem atque inuoluerem illum, quo eo periculo absterritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (nam tū forte quadam prope aderat) vniuerso igne, quantum, opinor, vsquam habebat, quantumque & in Aetna, & ī quibus alijs locis, illius est, allato, combussit quidē vimos, & myricas, assauit autē & infelices pisces et anguillas. Me vero, cū efferuescere fecisset, parū ab fuit quin torrū aridū ac siccū redderit. Vides nimirum q̄ pacto exustiōibus istis deformatus sim. M. Turbidus es, o Xanthe, et calidus, ut consentaneū est, cruore, a cadaueribus: calore aūt, ut ais, ab igne veniēte. Ac merito, Xanthe, vt qui cōtra filiū meū impetū feceris nō veritus, q̄ Nereidis filius ille esset. x. An nō igitur decebat misereri me Phrygū, vicinorū adeo meorū? M. Vulcanū vero, an nō cōtra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij?

ΔΩΔΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Notum est quod Danaen clausam deluserit imber,
Aureus: ut ponto post dederitq; pater.
Heu nil tam firmum quicq; sanctęq; pudicum,
Quin etiam maculet pernicios⁹ amor.

Q. vid lachrymaris Theti? T. Pulcherimam Dori, puellam vidi in arcam a patre coniectam, tũ ipsam, in fantem ab ea paulo autem genitum. Iussit autem pater nautas, arcam illã acceptam, postquã in altum a terra prouecti essent, in mare abijcere, ut ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. Do. Quamobrẽ, autẽ, o soror hoc quadoquidẽ comperta habes exacte omnia. THE. Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in æreum quendam thalamum inclusam, perpetuæ virginitati destinarat. Deinde, verum quidem dicere non possum, Iouem autem aiunt, conuersum in aurum, delapsum per impluuium ad ipsam esse. Accipiente autem illa in sinum demanantem deum, grauidam ex eo factam fuisse. Quod cum pater animaduertisset, vt pote durus quidam & zelotypus senex, grauiter indignatus est. Et quia ab aliquo stupratam fuisse illam arbitratus est, conijcit in arcam hanc, cum paulo ante peperisset. DO. Cæterum illa quid agebat Theti, quando abripiebatur? TH. Pro se quidem nihil dicebat, Dori, sed tacite ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymando, atque illum auo ostendendo pulcherrimum sane puerum, Dori. Ille autem præ ignorantia malorum, etiã arridebat matri, Oppleor rursum lechrymis, cũ in mentẽ illius venit. DO. Et

Τι δακρύεις ὦ Θέτι; Θ. καλλίστην ὦ Δωρὶ κόρην εἶδον, εἰς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δ. τίνος δ' ἕνεκα ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθεν ἀκριβῶς ἅπαντα; Θ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν. φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι σχὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν. δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταῤῥέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε. καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν, ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυίαν. Δ. ἡ δὲ, τί ἔπραττεν ὦ Θέτι, ὁπότε καθίκετο; Θ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην. τὸ βρέφος δὲ παρῃτεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ τοῦ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν, καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τῆς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν. Δ. βᾶμὲ

Δ. κἀμὲ διακρῦσαι ἐποίησας. ἀλλ' ὕδη τεθνᾶσιν; Θ. ὐδαμῶς. νήχυτ' γὰρ ἴλι ἡ κύβοτος αμφὶ τὴν Σειφορ, ἵνα πας αὐτὸς φυλάττησα. Δ. τί δῆν ὐχὶ σώζομεν αὐτοὺς, ἵνα ἁλιεῦσι ζωγρίοις ἐμβαλόντα ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σειφίοις; οἱ δ' ἀναπάσαντες, σώζουσι δηλονότι. Θ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν· μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

DO. Et me flere feciſti. Sed nunquid iam mortui ſunt? T. Haud quaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, vi uis illis cuſtoditis. DO. Cur igitur non conſeruamus ipſam, piſcatoribus iſtis Seriphijs, in retia immittendo? Qui ex tractos illos, incolumes præſtabunt ſcilicet? TH. Recte dicis, atque ita faciamus. Non enim perire decet, neq; ipſam, neq; infantem adeo cum ſit formoſus.

ΡΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

De ſtupro accuſat Neptunum tardus Enipeus,
Inſcia quod nuper ſit uiciata Tyro.
Tænarius factum purgat: ſed dicere turpe eſt,
Noſtra ſit exemplis uita probata pijs.

Υ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσειδον.

Ο ἁρπάσας γε τὴν θαλήτεα, ὑπελθὼν μου τῷ ὁρωμένῳ, ἐκκαθεὶς ἐμοὶ, δηλονότι ἁρπάσας τὸν παῖδα. ἡ δὲ ὥσπερ ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ ὀλίγου παρῆν ἀπολιποῦσα. Γ. σὺ γὰρ ὦ Ενιπεῦ, ὑπερηφανικὸς ἦσθα βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης δι' ἡμέρας παρὰ σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν. ἢ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπιμαίνουσα, καὶ λιμαίνη, ἐνίοτε ἐνύχτο θι ἐντὸς ἁλός, σὺ δ' ἐφύλαττε πρὸς αὐτήν. Ε. τί δῆν. διατοῦτο ἐχθρῶν σε προσαρπάσαι

Inime vero præclara hæc. Neptune (dicetur enim verũ) qui circumuenta amica mea, aſſimilatus in formam meam, vitiaſti puellam. Putabat enim illa mecum rem eſſe ſibi, & ob id exhibebat ſeſe. NEPT. Tu enim, Enipeu faſtuoſus es & tardus, qui puella adeo formoſa quotidie ad te nante, ac præ amore pereunte, deſpexeris illam, & gauiſus ſis, ſi poſſes illi ægre facere. Illa vero iuxta ripas mœrore affecta, atq; ibi inambulans, ſeſeq; lauans, non ſemel optabat in conſpectum ſibi venire te. At tu faſtuoſus deludebas illam. EN. Quid igitur? an propte-

rea oportebat te præripere amorem mihi, & velut histrionem aliquem pro Neptuno Enipeum te gerere, atque ita decipere Tyron istam, puellã adeo simplicem? NEP. Sero nunc vero zelotypus es, Enipeu, cum prius superbũ & cõtemptorẽ te gesseris. Ipsa aũt Tyro nihil graue passa est, quando se putauit a te vicia tam esse. E. Nihil aũt? Dixisti eñ abiẽs Neptunũ esse te, qp vel maxime dolore affecit ipsam: atqꝫ ipse eo abs te iniuria affectus sum, qp et quę mea esse debuerat, eã voluptatem percepisti tu, et prꝫterea compositorũ ea vos fluctu purpureo, sub quo absconditi iacuistis cũ puella, p me tute rẽ habuisti. N. Tu eñ nõ volebas Enipeu.

σαρπάσαι ἐμὴν ἐρωτα, καὶ πεθυποκρίνηδὴ Ενιπέα αὐτὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καταφρίσαδαι τὴν Τυρὼ ἀφιλήκοον ὄσαν; Π. ὀψὲ ἐμηλοτυπὴς Ενιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ, ἣ δὴν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑποσοῦ σχεκεναι. Ε. βλαβερὰς ἔφης γὰρ ἀπιέναι, ὅτι Ποσειδῶν ἦδα, ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὴν, καὶ ἐγὼ τοῦδ' ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἐυφραίνει τότε, καὶ πείσασα πορφύρεον ἕλκυμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε, ἅμα συνῆδα τῇ παιδὶ αὐτ' ἐμέ. Π. σὺ γὰρ ἦκ ἐθέλεις ὦ Ενιπεῦ.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Iusserat Andromedam conuinci nexibus Ammon:
Pro matre id Veneris ultio certa fuit.
Liberat hanc Perseus, qua conditione uolebat,
Belua nil potuis, factus & ipsa gener.

Alæna ista vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedã emisistis: neqꝫ puellam ipsam iniuria aliqua affecit, perinde vt vos putatis, & ipsa iã mortua est. N. A quo Triton? Num Cepheus, tanquã illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidijs cum multa ui adortus? TR. Non. Sed nostis, arbitror, Iphianassa, Perseum illum, Danaes puerum illum

Ο κῆδος ὑμῶν ὦ Νηρηΐδες ἦ τ ὃ τον Κηφέως θυγατέρα τὴν οὐδὲν ἠδικήσαν ἐπέμψατε, οὐ τε τὴν παῖδα ἀπέκτεινεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐδὲ ἤδη τέθνηκε. Ν. ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λαθὼν μετὰ πολλῆς δυνάμεως; Τ. οὐκ ἀλλ' ὅτι ὁ ἵππος, ὦ Ἰφιάνασσα, ἐν Πόσ-

σέως,

σία. Σ τῆς Δανάης παῖδιον, ἅ μετὰ τ μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὸν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορ ἐσώσατε, οἰκτείρασα αὐτούς. I ΦΙ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἦν νεανίσκον εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τι καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τ. ἔστ ἀπέκτανε Σ κῆτος. I ΜΑΙ. ὦ Τριτοπατὸς ἡμῖν διαπεπραγμένα ἐκπέπλευκεν ἄρα σαφῶς. Τ. ἐγὼ ὑμῖν φράσω Σ πᾶν ὡς ἐγένετο. ἐλάλη μὲν ἔστ ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλον τινὰ τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὸν Λιβύην. I. πῶς ὦ Τρίτων; μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἔχων; ἄλλος δὲ οὐδεὶς ἦν ὁδοῦ. Τ. σχεδὸν τοῦ ἀφ' ἑσπέρας ὑπόπλουν γὰρ αὖρα ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦλθεν ὅσον διηκόντιον, αἰσθόμενος ἐκάθευδον οἶμαι. ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλήν, ᾧ χρῆτ' ἀποπτάμενος. I. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γὰρ ἦσαν, ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, ἐκτέτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι; Τ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα, διαύτα γὰρ ἔκρυπτε δὴ μενομένη αὐτὸν πρὸς τὴν Περσέως, καὶ πρὸς ἐν Κηφέα ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐν τῆς ἀσπίδος ὑποφαλκούσης, δεσπόζ ἐπὶ κατόπτρου παρίσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν αὐτὸ γενέσθαι illum paruũ, quem vna cum matre in arca abiectum in mare ab auo materno, conseruastis, misertæ illorum videlicet. IPHI. Noui quem dicis. Consentaneum vero, illum iam adolescentem factum esse atq; admodum generosum, & pulchrum aspectu. T. Hic occidit Balænam. IP. Quam obrem Triton? Necq; eũ huiusmodi conseruationis præmia persoluere nobis debebat. T. Ego vobis exponam omnẽ rẽ, ita vt gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, vt hoc quasi quoddã certamen regi perageret. Postquam autem peruenit in Libyam. IP. Quomodo Triton, solus ne, an & alios secum socios abduxit. nã alioqui difficile hoc iter. T. Per aerem profectus est. alatũ enim ipsum Minerua reddidit: postquam autem eo loci venit, vbi ille agebãt, illæ quidem dormiebant, opinor. At hic amputato Medusæ capite, iterum auolauit. I. Quo pacto autem aspexit illas? Aspici enim nequeunt, uel quisquis illas aspexerit, non amplius quicquam post hac aspicit. T R. Minerua illi clypeo velut face aliqua, prælato. (Talia eñ audiui ipsum narrantẽ apud Andromedã, postea & apud Cepheũ.) Minerua igitur, inquã, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectãdam Medusæ imaginem. Postea sinistra, arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, abscidit caput ipsius: atq; ita priusquam sorores reliquæ expergi-

pergiscerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ iam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam, expositam, in rupe quadam prominente palo affixã pulcherrimam, o Dij, promissa coma, & seminudam, longe vsque infra vbera. Ac primũ quidẽm misertus fortunæ illius, interrogat caussam dãnationis huius. Paulo autem post, amore captus, (oportebat enim incolumem seruari puellam) opem ferre illi statuit. Atq; vbi iam Balæna accessisset, terribilis admodum, & quasi mox absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulũ admoto, harpam tenens, altera quidem ferit, altera autem Gorgona spectandam proferens, in lapidem illam conuertit. Illa igitur mortua est, & diriguere ipsius membra omnia, quæcunque Medusam aspexerunt: at hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaq; manu, suscepit illam, summis pedum digitis descendentẽ e rupe, ardua illa quidem atq; procliui: & nũc cũ eadem nuptias peragit in ædibus Cephei, abducetq; illam secum Argos. Quare pro morte, nuptias neq; eas vulgares illa inuenit. N. Eqdẽ non ita valde ægrefero factũ hoc. Quid emadeo nobis iniurię fecit puella, si mater ipsius superbe extulit sese tunc, ac pulchrior nobis esse voluit? T. Quod hoc pacto magnũ dolorẽ perceptura fuisset ob filiã, mater certe illius cũ sit. N. Ne meminerimus Do-

ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς, ἀνέπτατο. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ανδρομέδαν προκειμένην, ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος προσπεπατταλευμένην, καλλίστην ὦ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθὲ τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης. κατὰ μικρὸν δὲ ἁλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ ἐκῆτος ἐπῄει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ανδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται. τῇ δὲ προδεικνὺς τὴν γοργόνα, λίθον ἐποίει αὐτό. ἐκ δὲ, τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Αργος. ὥστε αὐτὶ θανάτου, γάμον οὐ τόν τυχόντα εὕρετο. N. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τοῦ γεγονότι ἄχθομαι τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι; Γ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησαν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, μήτηρ γε οὖσα. N. μηκέτι μεμνήμεθα ὦ Δωρὶ ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος

ρ@ γωνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν. ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ἀμαρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα μὴ τῇ παιδὶ. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

ri istorũ amplius, si qd barbara mulier, supra quam decebat, loquax fuit. Satis em̃ supplicij tulit, quæ tanto in metu filiæ causa constituta fuit, Gratulemur igitur nuptijs.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Indutus faciem tauri, deus ille coruscus,
Auexit pulchram, de grege Mercurij.
Hæc fuerat Cadmi soror, alto & Agenore nata,
Efficiunt fœdum uina Venus q; pecus.

Υ πώποτε τοιαυτὶ ἐγὼ μεγαλοπρεπέσδραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ ἐμί, κἀπνέω. σὺ δὲ ὦκ εἶδες ὦ Νότε; N. τίνα τοῦτον λέγεις ὦ Ζέφυρε τὴν τοιαυτὶ ἐπίδειξιν; τί ἦν οἱ πέμποντες ἥσαν; Z. ἡδίστου θεάματος ἀπολειφθῆς, οἷον ὦκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. N. παρὰ τῶν Ερυθρᾶν γὰρ θάλασσαν ἐργαζόμην, ἐπέπυσμαι δὲ κἀκεῖ μέρος τῆς ἐνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας. ἔδειν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. Z. ἀλλὰ ἆρα σιδώνιον Αγήνορα οἶδας; N. ναὶ. ἆρ' τὴν Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; Z. περὶ οὗτος ἐκείνης διηγήσομαι σοι. N. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ τοιαύτης παιδὸς; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. Z. ἀκοῦν ἂν μοι ἕρωτα οἶδε. τὰ μὲν τοίνυν ταῦτα δὴ ἔδη ἄκουσον. ἡ μὲν εὐρώπη καὶ τελευτήσασα ἐπὶ τὴν ἡλίου παίζουσα, τὰς

Vnquam equidẽ pompam magnificentiorẽ vidi in mari, ex quo ego sum, et spiro. Tu vero an non vidisti Note? NO. Quã nam hanc dicis Zephyre pompã? aut qui nam fuit qui illam duxerunt? ZEP. Suauissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud vnquã videris. NOT. Iuxta rubrũ mare occupatus fui, afflatui autem & partem Indiæ non nullam, quantum videlicet eius tertæ mari adiacet. Proin de nihil eorum nouj, quæ tu dicis: ZE. Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? N. Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tum? ZE. De illa ipsa narrabo tibi. NO. Nũquod Iupiter iam olim amare puellam cœpit? Nam hoc etiam pridem sciui. ZEPH. Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quæ vero postea consecuta sunt, ea nunc audi. Descenderat Europa ad litus

tus, ludendi gratia, assumptis secum æqualibus suis. Iupiter autem in formam tauri assimilatus, ludebat vna cum ipsis, pulcherrimus tum apparens. Nam & candidus erat, ut nihil supra, & cornua habebat reflexa pulchre, vultumque præ se ferebat admodum mansuetum ac placidũ. Saltabat igitur & ipse in littore, & mugiebat suauissime, ita ut europa etiã conscendere ipsum iã sustineret. Cæterũ vbi hoc factũ est, citato cursu Iupiter quidẽ vna cũ illa in mare prorupit, atq; ibi, vti inciderat, natabat. Illa vero admodum perculsa animo ex hac re, sinistra apprehendit ac tenuit cornua, ut ne delaberetur: altera autem manu, diffluentem vento vestẽ continebat. N. Dulce hoc spectaculũ, Zephyre, vidisti, & amatorium, natantẽ videlicet Iouem & ferentẽ secũ amores suos. Z. At vero quæ consecuta sunt, suauiora multo, Note. Nã et mare statim cõpositis fluctibus quietũ fuit, & tranquillitate vltro attacta, placidũ ac planũ se ipsum prębuit. Nos aũt oẽs silẽtiũ agentes: nihil aliud q̃ spectatores stantes, eorũ quæ fiebãt, quasi quidã comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulũ supra mare, ita vt interim sum̃is pedibus cõtingerent aquã, accẽsas ferẽtes faces Hymenęũ cãtabant. Nereides aũt emersæ vndis, delphinũ tergis insidẽtes obequitabant. applaudentes, seminudæ pleræq;. Præterea et Tritonũ genus, et si qd aliud marinorũ, aspectu metuen-

ἑλικιώτιδας παραλαβοῦσα, ὁ Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς κάλλιστος φαινόμενος. λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ ἐ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα ἦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἠνήχετο ἐμπεσὼν ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τοῦ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι τῇ ἑτέρᾳ δὲ, ἠνεμωμένον ἐν πέπλον ξυνεῖχε. N. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. Z. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω παραπολύ, ὦ Νότε. ἥτε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη, λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο θεαταὶ μόνον τῶν γεγνομένων παρηκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον ἅμα ἐν ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι, παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαὶ. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ

ἔτι

ἔτι ἄλλο μὴ φοβερὸς ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τε, καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ χόγχης καπακειμένην, ἄνθη πάντοῖα ἐπιτάττουσαν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐκ φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκέτι ἐφαίνετο. ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν. ἠπίστατο γὰρ ἤδη ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. N. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

tuendum non est, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus cōscenso curru, & quasi pronubus incedens, vna cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens natanti fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehebant in cōcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc a Phœnicia vsq; in Cretam fiebāt. Postquam autem in Insulam ascendit, ipse quidem taurus non amplius adparebat. Iupiter autem apprehensam manu Europam, in antrum Dictæum abduxit, erubescentem, atq; oculos demittentem. Intelligebat enim iam, ob quam rem ita duceretur. Nos autem incumbentes mari, alius aliam illius partem fluctibus agitabamus. NO. O beatum Zephyre, te, qui isthæc videris. Ego vero interea Gryphas & Elephātos, & nigros homines aspiciebam.

ARGVMENTVM IN Dialogos Inferorum.

Quanquam ex eadem occasione & hi Dialogi, quibus inferorũ querelæ, iudicia, pœnæ, & id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorũ argumenta de suis temporibus sumpsisse Lucianus uidetur, cũ superioribus prognati sint: aliũ tamẽ atq; diuersum ab illis finem habent, aliudq; monẽt ac docent. Suprà enim amores & affectus deorum tractantur, at hic illud indicatur, atq; etiam oculis penè subijcitur, quod apud Inferos, & eos Iudices, quorũ sententiæ post hanc uitam subijciendi omnes sumus, nulla personarum ratio, nulla potentiæ, diuitiarum, honorum, famæ, aut cuiuscunq; fortunæ æstimatio futura est: sed quòd omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quisq; in hac uita sẽ gerit & meretur, supplicium aut præmiũ accepturi sumus. Tametsi illud quoq; non ignorem, Lucianum ex ironia magis pleraque hæc quàm quòd ita animo sensérit, dixisse uideri posse, ut potè Epicureum, &, ut ab alijs uocatur, ἄθεον, qui neq; de dijs, neque de immortalitate animarũ rectè quicquam sénserit. Veruntamen etiã aliàs cũ de ueteris moribus philosophorum scribit, ut in Nigrino, Demonacte, & cæteris quibusdam, eiusmodi de præsentis uitæ rebus, & actionibus præcipit, & tradit, quæ illũ haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione ac sensu præcepisse confirmare possint. Vtut aũt hæc se habẽt, digni tamen dialogi isti sunt, qui legãtur, et ob oculos q̃ sæpissimè reuocẽtur: uel ob hoc solũ, ut à cupiditatib. ac rerũ externarũ desiderio mentẽ auocemus, & ad illud respiciamus, quod poëta dixit: Puluis et umbra sumus quodq; post hãc uitã, neq; opes, neq; potentia nequllæ aliæ fortunæ defunctos sequẽtur, aut iuuabũt.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Mittitur aduiuas Pollux, mandata Menippo,
Vt referat pulchris, diuitibusq; simul.
Ad miseros etiam, ne demirentur auaros.
Fabula post uitam cuncta perire monet.

Πολυδεύκης, ἐντέλλομαί σοι, ὦ ἐπιφανέστατε ἀνθρώπων (σὺν γὰρ ἀληθείᾳ εἶμαι τὸ δικαιώνα εἶδεναι) ἴθι που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα, ὅστις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ὀρθοντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπὲ πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοὶ Μένιππε κελεύει ὁ Διογένης, ἵνα σοὶ πρῶτον τὰ ὑπὲρ γῆς καταγελάσαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλέω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοὶ τὸ γελᾶν ἦν, καὶ πολὺ τὸ, πῆς γὰρ ὅλως οἷόν τε τὰ μετὰ τὸν βίον ἐντεῦθεν δῆτα, οὐ πάνυ βαθείως γελῶν, καθάπερ νῦν· μᾶλλον δὲ ἐπισοβῶν ὁρᾷς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὐ πάνυ τι πολλοὺς καὶ ἀσθμοὺς, ἐκμοῦνοι οἱ μάγοις διαγινωσκόμενοι, καὶ ὅτι μάλα θανεῖ καὶ ἀγενεῖς ἐσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω· ταῦτα λέγε αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τῶν κρεῶν ἥκειν θοἰμάτ-

τι

Ommendo tibi, Pollux, quam primū ad C superos ascēderis (tutum enim est, ni fallor, eras reuiuiscere) vt, sicubi videris Menippum, canem illum, (inuenies autē ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes istos inter se Philosophos, dicas illi. Menippe, inquiens, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ab inferos descendas, vbi multo plura, quę rideas, habiturus es; Illic em in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit: Quis em omnino scit quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atq; perpetuo ridere, quemādmodum ego quoq; nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloq; eiulatu ab alijs dignōsci. Tū q; & molles & ignaui sunt, reminiscentes eorum quæ in vita gerūntur. Hęc illi quæso vt dicas, & vt præterea etiam pera veniat impleta & multo

F

supino. & sicubi in trivio positam inuenitat, Hecates coenã aut ouum ex lustratione relictũ, aut simile quippiã. P. At renunciabo hæc illi, Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queã, cuiusmodi facie est? DI. Senex est, caluastet, pallio indutus lacero, & vento cuiuis peruio: præterea & diuersorum pannorũ assumẽtis variegato. Ridet autẽ semper, ac plerumq; arrogãtes ipsos philosophos acerbe per stringit. PO. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis: DIO. Vis ne ut ad ipsos quoq; philosophos illos aliquid tibi mandem? POLL. Mandes licet, non enim graue neque hoc mihi fuerit. D. In vniuersum, exhortare illos vt desistant a fugis suis, neq; de toto contendant, neq; cornua sibi mutuo affingant, neque crocodilos faciãt, neq; huiusce modi sterilia atq; ieiuna interrogare, animum instituant. PO. At indoctum me & ineruditum esse dicet, qui doctrinam illorũ reprehendam. DIO. Tu vero plorare illos meo nomine iube. P. Et hæc nunciabo illis: D. Diuitibus autem, o lepidissimum caput, hæc nostro nomine annuncia quæso: Quid: o vani, inquiens, aurum tantopere custoditis? quid autem excruciatis vos ipsos? supputantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes: quos nõ plus quam vnum obolum habẽtes, venire huc paulo post oportet? P. Dicentur & hæc ab illos.

τι πολλᾶρ, καὶ ἐ που ἐροι ἂν τῇ πρόσθ Ἑκάτης δεῖπνον κέμμορον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο. Ρ. ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα ᾧ Διόγενες. Δ. ὅπως δ' ἐδήσῃ μάλιστα, ὁ σοφὸς ὅτις ἐστὶ τὴν ὄψιν: Δ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων σοι λύθυρον, ἀποσυλῆ μὲν ἀναπεπαμένον, καὶ τῶν ἐπιπεπλεγμένων τὴν ῥακίων ποικίλον. γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τῶν ἀλαζόνων τούτων φιλοσόφων ἐπισκώπτει. Ρ. ῥᾴδιον οὖν ἀπόγνωσιν τούτων. Δ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντάλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους. Ρ. λέγε. οὐ βαρὺ γὰρ ὄτι ἐστὶ τοῦτο. Δ. τὸ μὲν ὅλον πείθεσθαι αὐτοῖς παραγγέλλουσι, καὶ πιεῖν τῶν ὅλων ἰρίζουσι, καὶ κόρακα φύειν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι. καὶ τοιαῦτα ἄνδρας ὡραίους διδάσκουσι τὸν νοῦν. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγορεῖν τε τῆς σοφίας αὐτῶν. Δ. σὺ δ' οἰμώξῃ αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. Ρ. καὶ ταῦτα ᾧ Διόγενες ἀπαγγελῶ. Δ. τοῖς πλουσίοις δὲ ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν. ἡ ὦ μάταιοι τόρ χρυσὸν φυλάττετε: ἢ δι' ἀμφορέως ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους: καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συμβάλλετε, οὐχ ἵνα ὀβολὸν ἔχοντες, ὅταν μετ' ὀλίγον Ρ. ἐρέσθαι καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ἐκείνους. Δ. ἀλλὰ καὶ ὅτις πλησίος γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλῳ τε τῷ κεκαυθιῶ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὃν παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξουθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ὀρθὸν μα ἐπὶ τῶ προσώπω ἔπι εἶδε. ἢ νόθρα ὑπτονε, ἢ ὦμοι καρτεροὶ· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις φησὶ, κραυία μυελὸς τε κάλλος. Π. ἢ χαλεπὸν δὲ ταῦτα ἅπαξ πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. Δ. καὶ ὅτις πένησιν ἐλάκων, πολλοί δ' ἐσι, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν, λέγε μὴ τε διακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, ἐπιγνόντε γὰρ τὴν ἐνταῦθα ἰδιωτείαν, καὶ ὅτι ὀλίγοι τῶν ἐκεῖ πλουσίων οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν, μὴ Λακεδαιμονίοις δὲ ὅτις ὅτις, ταῦτα ἐμοὶ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. Π. μηδὲν δῆτα Διόγνητος περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ οἶδ' ἐξομαίγε. ἃ δὲ πρὸς ὑμᾶς ἄλλως εἴρηδα, ἀπαγγελῶ. Δ. ἀσφαλῶς οὕτως, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ δ' οἷς προῆκον, ἀπίθι γε καὶ παρ' ἐμοῦ τοῖς λογεῖοις.

ad illos. GI. Sed & formosis istis, & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, quod apud nos neq; flaua coma, neccoerulei nigrue oculi, neq; rubor faciei, amplius vllus est: neq; præterea nerui intenti & robusti, neq; humeri laborii tolerantes. Sed omnia vnus puluis, vt aiunt, nobis, caluaria forma mudata scilicet. POL. Non molestum erit, neq; hæc ad formosos & robustos illos dicere. DIO. Etiam pauperibus o Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & eares perquam molesta est, & inopiam lugent) vt neq; lachrymentur, neq; plorent, ex posita illis æquanimitate hac, quę hic est: et quod videbunt, eos qui illic diuites sunt, nihilo meliores, quam sese hic esse. Lacedæmonijs autem tuis, hæc si videtur, nomine meo obijcias, molles & eneruatos ipsos esse dicturas. P. Ne de Lacedæmonijs, Diogenes quicquam dicas, non enim feram: Sed quæ ad cæteros mādasti, ea illis renunciabo. D. Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu vero qbus antea dixi, ad eos sermones hos meos deferas.

ΡΛΟΥΤΩΝ, ΗΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Diuitias Cræsi ridebat sæpe Menippus,
Ornatus uarios delitiasq; Leues.
Non fert spretorem Cræsus, iam mortuus olim,
Auri tantus amor præteritiq; boni.

On poterimus ferre, Pluto, Menippum hunc, canem, cohabitantem nobiscum. Quin propter aurilium hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLV. Quid autē vobis mali adeo facit, quando eodem modo mortuus est, ac vos? C. Postquā nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscētes, quæ apud superos habuimus, vt pote: Midas hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, Ego vero thesaurorū irrideo, & cū conuicijs exprobrat ea nobis, fiancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, conibat ploratus nostros & in summa, valde nobis molestus est. P. Quid hęc audio de te, Menippe. M. Vera Pluto. Odi eū ipsos, ignaui ac pditi adeo cū sint, quibus non satis fuit, vixisse male, sed etiā mortui, insuper cogitatione atq; animo illis, quæ apud superos sunt, inhærēt. Delector itaq; ægre ipsis faciendo. P. Sed non decet. Dolent enim, nō excipit rebus priuati. M. Et ridiculi sunt. Pluto, qui gemmatorum tuo quoq; calceo approbas? P. Haud quia ita, verū nolim vos discordes ac fedituros sim. M. At vero, o pessimi Lydorū, Phrygū, & Assyriorū, ita de me cognoscite, vt qui neq; vnquā desituros sim. Nā quocunq; abierit is hinc, eodē sequar, ægre faciendo, cantādo atq; irridendo vos. C. An nō hęc cōtumelia est? M. Nō. sed illa contumelia erāt, quę vos facere

Υ φοβόμην ὦ Πλούτων, Μὴ ὀνίπορ τοῦτ' ἐγκύνα παροικοῦντα, ὅτι ἐκφέρει σοι καὶ τάσιζον, ἢ ὑμᾶς μετοικήσομεν ἐς ἕτερον τόπον. Π. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ὀργάζεται, δ μονερῶν ὢν; Κροῖσος. ἐπεὶ δ' ὰν ὑμᾶς οἰμώζοντα καὶ σίνομαι, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω Μίδας μὲν οὖ θησαυροῦ, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς τρυφῆς, ἐγὼ δ' ἐπ' αὐτῶν θησαυρῶν, ἐπιγελῶ, καὶ ἐξονειδίζω, ἀνδραποδώδεις καὶ κατάρατα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ἐπιπαίττω ὑμῶν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως, λυπηρός εἰμι. Π. ἃ ταῦτα φασὶν ὦ Μένιππε; Μ. ἀληθῆ ὦ Πλούτων, μισῶ γὰρ οὗτος ἀγνώτας μὴ ὀλιθρίως ὄντας, οἳς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐπιμένωσι, καὶ πρὸς ἔχοντα τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ὀνιῶν αὐτούς. Π. ἀλλ' οὐ χρὴ λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν πρόσωπον. Μ. ἦ σὺ μωραίνεις ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων σφαγμοῖς; Π. οὐδαμῶς. ἀλλ' ἂν ἀπέλθησαι μὴ στασιάζων ὑμᾶς. Μ. καὶ μάλ' ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς ἐμὲ παυσόμενον μὲν. ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀνιηλεθήσω ὀνιῶν, καὶ κατάρων, καὶ κατηγελῶν. Κ. ταῦτα οὐχ ὕβρεις; Μ. οὐκ. ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρεις ἦν, ἃ ὑμῖς ἐποιεῖτε, προσκινδυνεύοντες ἀξίως.

ἀξιῶντος, καὶ ἱλασθρόοις ἀφάσιν, τυφῶντος, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν ἀμνημονοῦντος. τοιγαροῦν οἱμώζητε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. Κ. πολλῶν γὰρ ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. Μι. ὅσα μοῦ ἐγὼ χύσας. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τυφῆς μέ. ἴσως οὕτω ποιήσετε δύρεσθε μ' ὑμᾶς. ἐγὼ δὲ, σχολὴ σώσω τὸν πολλάκις σωθέρα, ἐπὰν θάμα ὑμῖν πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδεῖν μόνον.

facere solebatis: quando & adorari vos volebatis, & hominibus libidine abutebamini: neq; ū mortis quicquam memores e atis. Proinde plorare nūc, omnibus illis deiecti. CR. Multis certe, o Dī, et magnis possessionibus. M. Quanto equidem ipse auro! S. Quanta vero ego voluptate! Nisi. Recte sane, ita facietis lugere vos q̄dē, ego vero nō tū illud: Nolce te ipsum, idem fidem cōnectendo, vobis occinā, decet eīm huiusmodi prorsus, si crebro illis accinatur.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

Amphilocho uati fanum positum. atq; Triphoni
Quidam miratur. stultitiā amq; hominum.
Fatidicos ridet quosdam. & responsa Menippus.
Idq; putat uere solius esse Dei.

Φῶ μὲν δὴ ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οἷσ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε. καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπολάβουσιν εἶναι. Τ. τί δ' ἂν ὑμᾶς ἄλλοι, ἃ ὑπ' αὐτοῖς ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μ. ἀλλ' ἐκ ἂν ἐδόξαζον, ἃ μὴ ἐαυτοὺς καὶ ὑμᾶς διαύτα ἐπορατεύεσθαι, ὡς τὰ μέλλοντα προσδόκα, καὶ προαπὸν δυνάμενοι ἑτοῖς ἀνθρώποις Τ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὐτος ἂν ἀδύνατον, ὃ, τι αὐτῷ

O Sinimirū Tropho V ni atq; Amphiloche, quū nunc mortui, tamē haud scio quonā modo pharnis estis donati, vatesq; creditimini, ac stulti mortales deos esse vos arbitrantur. TR. Quidnam nobis igitur imputandum, si per infelicitatem illi de mortuis huiusmodi opinantur? M. Atqui nō ista fuissent opinati, ni vos, tum quum vi ueretis, eiusmodi quædā portenta ostentassetis, tanquam futurorū fuissetis præsciī, qua fiq; prædicere potuissetis si qui percontarentur. T. Menippe, nouerit Amphilochus

hic, ipsi pro sese respondendū esse. Cæterū ego Heros sum. vaticinorq; si quis ad me descenderit. At ni videre nunc̄ omnino Lebadiam adijsse, neq; enim alioqui ista nō crederes. ME. Quid ais? equidē nisi Lebadiam fuissem profectus, ac interea amictus, offam ridicule manu gestans, per anguitum aditum in specum irrepsissem, nequaquā fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem, perinde atq; nos, solaq; præstigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tādem est Heros? neq; enim intelligo. T. Est quiddam partim ex homine, partim ex deo compositum. ME. Nempe quod neq; sit homo, quemad modū audio: neq; deus: verū pariter vtrumq;. Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars quo nunc recessit? T. Reddis oracula Menippe, in Bœotia. M. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi q; illud plane video, te totū esse mortuum.

αὐτῷ ἀποκείσεσθον ὑπὲρ σοῦ. ἐγὼ δέ, ἥρως ὢν μὴ, καὶ μαντεύομαι ἤν τι καὶ θεοῖ παρ' ἐμοῦ, σύ δ' ἔοικας οὐκ ἐπίστασθαι Λεβαδέᾳ τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἂν ἐπίστευες σὺ τοῦτο. Μ. τί φήσεις μή σε Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσκαμμένον τοῦτο θάτερον, γελοίως μάλα ἐμπεσόντα εἰς τὸν χοιρεῖον ἔχων, ἐσδραπέσω δῆθεν τεθνεῶτα ὄντα εἰς ἀσέβειαν, οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἐξευρεῖν ὅτῳ τρόπῳ ὑμᾶς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ ἐκφέρων, ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δή ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τ. ἐξ ἀνθρώπου τινὸς καὶ θεοῦ σύνθετος. Μ. ἦ μήτε ἄνθρωπος ἐστὶν ὡς φῄς, μήτε θεός, καὶ σωαμφότερόν ἐστιν ἓν πῶς σὺ ἃ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίμοιρον ἀπελήλυθε; Τ. χρᾷ ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Μ. οὐκ οἶδ' ὦ Τροφώνιε ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μὲν θνῄσκων ὦ νεκρὸς, ἀκεραῶς δῆλον.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Eucratis exoptant mortem Damonq; Charinusq;
Vt citius capiant munera magna senis
Quīs iubet illudi, stygijs qui præsidet oris,
Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

RAtionē supputemus portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuo aliquando de eo inter nos cōtendamus. CH. Supputemus Mercuri, Srtius

ΑΟγισώμεθα ὦ πορθμεῦ, ἃ ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μή ἄυθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. Χ. λογισώμεθα ὦ Ἑρμῆ. ἄμεινον

ἄμεινον γὰρ ὥρισαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ε. ἄγκυραν ἐντέλλομαί σοι ἑκόμισαι πέντε δραχμῶν. Χ. πολλοῦ λέγεις. Ε. νῦν δὲ Διόσκοροι τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ προσετήρουν δύο ὀβολῶν. Χ. πόσου πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ε. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χ. καὶ τούτους προστίθει. Ε. καὶ κηρὸν, ὡς μὴ πλάσαι τοὺς σκαφίδιά τὰ ἀνοιχθέντα, μηδὲ λίνους δὲ, καὶ καλῴδιον, ἀφ' οὗ νῦν ὑπέρον ἐποίησας δύο δραχμῶν ἄπαντα. Χ. εἶ γε ἄξια ταῦτα ὀβόλου. Ε. ταῦτά ἐστιν ἃ μὲν ἐγὼ ἄλλο ὑμᾶς δὲ λελάθοι ἐν τῷ λογισμῷ. πότερα δ' ἂν ταῦτ' ἀποδῷσεις φῄς; Χ. νῦν μὲν ὁ Ἑρμῆ ἀδύνατόν. ἂν δὲ λῃστὰς λιμὸς ἢ πόλεμος κατακεμφθῇ ἀφθόνους λυδὰς, ἴσως τότε ἀποκορδάνεται ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Ε. νῦν ἂν ἐγὼ καθοδιάσαιμι τὰ κάκιστα δύσχολος καὶ γενέσθαι, ὡς ἂν ἀποστῶν τῶν ἀποδιδόντων. Χ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ὑμῖν. ἀρύπνη γὰρ. Ε. ἄμεινον οὕτως, ἵνα καὶ ὑμῖν παρατείνοιθ' ὑπὸ σῦ ἔφλημα. πολὺ ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεγίνοντο, ὠχροὶ ἅπαντες, αἱματοῦντες καὶ ἀπλυτοι, καὶ πολλαὶ μετίαι οἱ πολλοὶ. νῦν δὲ ἡ φαρμακὴ ἢ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα,

Satius enim est, mature id agere, deinde et minoris negocij. ME. Anchoram vt mandaras, cõparaui tibi quinq; drachmis. C. Caro, dicis. M. At per Plutonem, quinq; emi illam: & præterea lorũ, quo remũ alligares, obulis duobus. Ch. Pone quinq; drachmas, & obulos duos. Me. Et pro refarciendo velo, quinq; obulos, ego exolui, C. Etiam hos appone. ME. Et ceram, ad oblinendas nauigij rimas tibi emi: & clauos præterea, et funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hęc duabus drachmis. CHA. Recte, laudo, hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, quæ tibi expositi: nisi si quid reliquũ est, quod me fugit inter computandum. Quãdo autem hæc redditurum te promittis? C. Nunc quidem, Mercuri, non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellũ, cõfertos & frequentes huc demiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subtracto clam nonnihil ex portorio. M. Proinde ego nũc sedebo, pessima quæq; vt eueniant, precando. vt inde fructũ aliquem capiã? C. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nã pauci nunc, vides, ad nos descendũt. Pax em̃ est. M. Satius est ita esse, etiã si ob hoc abs te, prorogatur nobis debiti istius solutio. Verũ enim uero prisci illi, Charon, nosti quales ad venire solebant, q̃ fortes atq; animosi omnes, cruore madidi, et vulneribus pleni plærique? Nunc aũt, aut veneno aliqs a filio interfectus, aut ab vxore: aut præ tumta voluptate,

tate, tumefacto uentre & cruribus aduenit. Pallidi enim omnes, & ignaui, neq; similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum caussa veniunt, factis, vt videtur, metuo sibi insidijs. C. Omnino enim expetibiles illę sunt. M. Proinde neq; ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigã, ea quæ mihi debes.

γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. Χ. πάνυ γὰρ περιπόθητά ταῦτα. Ε. οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Nauta petit quòd debebat Talariger ales,
Vera subducta sed ratione prius.
Mercurius queritur technas, hominumq; furores:
Semper quod peior sit quoq; posteritas.

SEnem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidẽ nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quam quinquaginta millia. M. Noui. Sicyoniũ illum dicis. Sed quid postea? PL. Viuere illum quidẽ, Mercuri sine, vltra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atq; etiam pluribus. Adulatores autem ipsius, Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M. Atqui absurdum hoc videri queat. PL. Haud quaquã, imo iustissimũ. Quã enim ob caussam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem

Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν. οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριον; Ε. ναὶ, τὸν σικυώνιον φῄς τί οὖν; Π. ἐκεῖνον μὲν ὦ Ἑρμῆ τὴν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δαμῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. Ε. ἄτοπον ἂν δόξειε τοιοῦτον. Π. οὐμενοῦν ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ, ἐκεῖνοι παθόντες, εὔχονται ἀποθανεῖν; ἢ τῶν χρημάτων ἀνεπποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες. ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτα-

βιαρώταθε, ὅτι καὶ θιαῦτα ἐυχόμθνοι ἅμως θρηνοῦνται ἐν γε τῷ φανερῷ, καὶ νοσοῦντες, ἃ μὲν βαλοῦνται, πᾶσι προδήλα. θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἂν φαίσῃ. καὶ ὅλως, τοιαύτη ἡ κολακεία τῶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ ταῦτα δὲ μὴ ἔσω ἀθυμῶμεν, οἱ δὲ προσπίπτουσιν αὐτῷ μάτην ἐπιχαίοντες. Ε. γελοῖα πείθεις, πανοῦργοι ὄντες. πολλὰ κἀκεῖνος ἂν μάλα διαβήσεται αὐτούς, καὶ ἐπιλήσεται. καὶ ὅλως, ἀεὶ θανούμῃ ἐοικώς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νεανικῶν δὲ, ἤδη ἔμπληρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ἑαυτῷ μακρίους πρὸς ἑαυτοὺς πιθόντες. Π. ἔκαν ὁ μὲν ἀποθυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνθήσατο, οἱδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ἐν διαφορῳ λυθέντα πλοῦν ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη καὶ κακῶς ἀποθανόντες. Ε. ἀμέλειν ὦ Πλοῦτον. μιτιλοῦμαι γὰρ ἤδη αὐτοὺς καθ' ἡλικίας. ἐπὰν δ' οἶμαι ἐσπ κατάπαλαι, δὲ παρατίμησαν, ἀντὶ γόνυτος αὖθις πρεσβύτης γενόμενος.

autem omniū sceleratiſſimus eſt, interea cū talia precantur, tamen obſeruāt & colunt manifeſte vtrique illum. Ac quę egrotante illo, apud ſe conſultent, nemo ignorat: attamen ſacrificaturos ſeſe promittunt ſi cōualeſcat denuo: & in ſumma, varia quædam adulandi ratio illorum hominum eſt. Quamobrem ipſe quidē immortalis ſit, illi autem prę ipſo abeant, fruſtra hiantes. Mi. Ridicula patiētur, ſceleratī cū ſint. Sed tamen & ille admodum ſerte circumducet illos, et ſpe paſcet inani, & in ſumma, ſemper morituro ſimilis, multo validus magis eſt, quā quiſ quam iuuenis. Illi autem hæreditate inter ſe diuiſa, paſcuntur, vitam quandam beatam ſecum ipſi animo præcipientes. Pl. Proinde ipſe exuta ſenectute, quemadmodum Iolaus ille, in iuuenē redeat. Illi autem in ipſa media ſpe, diuitijs illis, quaſi per ſomnū ſpectatis, deſtituti, abeant iā huc, mali male mortui. Me. Alias res cura, Pluto, iā enim accerſā tibi illos, altū ſuper aliū ordine, ſeptē aūt, opinor, ſunt. P. Deducas licet. Ille aūt mittat ſingulos preſe, ex ſene iterū in adoleſcentē conuerſus.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Accuſat Parcas iuuenis, quod mortuus ante
Sit, quam gibboſus Tucritus ille ſenex.
Huius opum cupido præcidit ſtamina Clotho:
Poſſibilē eſt iuuenes ergo perire breui.

Vstum ne hoc o Pluto, me quidem e vita obijsse, triginta cum sim annorum: Tucritũ vero senem septuagenarium, & vltra, adhuc viuere? Pl. Iustissimum quidem o Terpsio. Nã & si ipse viuit, certe ad nullius tamẽ mortem affectus est: tu vero omni tempore illius hæreditatem expectans, eum mori auidissime cupiebas. T. Nõne opus fuerat, quũ senex sit, nequeatque decætero suis vti diuitijs, locum dare iuuenibus? PL. Nouas o Terpsio statuis leges: quum ad voluptatem diuitijs vti nequeat, ipsum e vita decedere. Aliter autem & Parca & natura statuisse videtur. TER. Proinde hanc ob huiuscemodi accuso ordinem, decebat enim has res successione graduque fieri, senem primo, deinde qui in ea ætate sequeretur mori. Haud quaquam autem exerceri, aut viuere, qui senectute decrepitus esset, qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deseruiunt oculi, qui curuatus a quatuor famulis deducitur, deguttantes nares, lippos q; oculos habens, nihil denique voluptatis degustans, haud aliter [illegible]ens, quam animatũ quoddam sepulchrũ, ab ipsa iuuentute derisum. Et contra mori optimos atq; robustissimos idolescentet. Nã hoc perinde esse videtur, ac si flumina sursum deferantur. Aut saltem scire necesse foret. quando & senum qui libet obiturus esset, ne quos, prout eis mos est, fallerent. Nunc vero

Οὗτο ὦ Πλούτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, ἐν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γεγόντα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Π. δικαιότατον μὲν οὖν ὦ Τερψίων, ἢ γε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων. Τ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γεγόντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τοῦ πλούτου αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Π. καινὰ ὦ Τερψίων νομοθετεῖς, ἐν μηκέτι τοῦ πλούτου χρήσασθαι δυνάμενον. [illegible] ἡδονὴν ἀποθνήσκειν. ἐν δὲ, ἄλλως ὁ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τ. οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τοὺς ἐπιτάξεως. ἐχρῆν γὰρ ἐν πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, ἐν προσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδὲ μῶς, μηδὲ ζῆν μὲν ἐν ὑπεργήρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων κατα γελώμενον. ἀποθνήσκειν δὲ καλλίσους, καὶ ἐῤῥωμενεστάτους νεανίσκους. ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε, ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γεγόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην

ωὐδὲν ἐνίους ἰθοξάπδουρ. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα ἔρχεται βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. Τ. ταῦτα μὲν ὦ Τερψίων πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ὑποβολιμαῖο καὶ ὑμᾶς δὲ ἡ παθόντας, ἀληθῶς ἐπιχαίρειν, ἢ ὅτις ἀτέκνους τῶν γονέων ἀποίητε, φθονοῦντας ὠδῖσι, γαροῦν γέλωτα ὀφλισάντων, πρὸς ἐκείνων καθορυτόμενοι. καὶ ὃ πρᾶγμα ὅτις πολλοῖς ἔδοξεν γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμᾶς ἐκείνοι ἀποθανεῖν εὔχεσθαι, θᾶττον ἄπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὸν γὰρ τινα τάφον τοῖς ἐπιγινομένοις γράδιν ἢ γέρον ἐᾶν ὁρᾶν τοῦτο καὶ μάλιστα, ἃ ἄτεκνοι ἐσμεν δὲ ἐντεκνοι, ὑμῖν οὐ φασι. καίτοι ἐμοὶ ὄφελε ὁρωμένῳ σωίζεσθε ὑμᾶς τῶν παιγνίων τῶν ἐρώτων, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντος, μισεῖν αὐτοὺς πλάττον ται, ὃς καὶ αὐτοὶ ὁρᾶσθε ἔχοντες. ἃ τα ἐν ταῖς ὀργήκεις, ἀπεκλείσθησαν μὴ οἱ πάλαι διαφυφορήσαντος, ὁ δὲ πατὴρ, καὶ ἡ φύσις, ὅσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ ὑποπίνοντες τὸς ὀδόντας, ἀπασμυχόντος. Τ. ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμὲ γοῦν Θούκειτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τιθηνέεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπόταν ἐσέλθοιμι, ὑποσείειν, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ὠδῖν νιοττὸς ἀτελῆς ὑποφωνοῦντα, ὅτι ἐγὼ ὅτε αὐτὸν οἰόμενος ἐπιδήσειν αὐτῷ τῆς θύρας, ἐπεμπόμην τε πολλὰ, vero illud accidit, quod prouerbio dici solet: Quadriga bonè sæpissime ducit. P. Hæc quidem o Terpsio, prudentiores fiunt, quam tibi profecto videntur. Verum et vos quid passi estis? quod rebus alienis gaudetis, & senibus, filijs orbatis, vosmet tantopere in adoptionem tradatis: quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimis fit pernicūdum. Nā quanto vos magis mori illos per optatis, tanto plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouum quandam in medium adducitis artem, aniculas atq; decrepitos cum animatis: præsertim quidem, si liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur: at illi tristicia affecti, suaq; spe delusi, dentibus fremunt. TERP. Omnia hæc vera sunt quæ de me & Tucrito autumas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quum semper eum mori putarem. Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendo, & internum quiddam, perinde ac ex ouo pullus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem simulabat. Vnde quanto citius eum ad sepulchrum duci existimabam, tanto plus

illi donorum mittebam, vt ne ij, qui antiore concurrebant, muneribus me præclaris uinc erent. Plerumq; etiam præ nimia sollicitudine insomnis iacebam, singula enumerans, vnumquicq; disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, curæ videlicet & vigiliæ. Ille autem deglutito hoc illecta mento meo tanto, adsti tit mihi, quando sepelie bar paulo ante, arridēs. Pl. Euge o Tucrite, diutissime viuas, vna et diut ijs abundās, et hu iuscemodi homines ueridēs: neque prius moriaris, q̄ hos blādidores cūctos præmittas. T. Hoc qdē o Pluto periucūdū mihi foret, si ante Tucritū Charides vita decederet. P. Bono animo sis o Terpsio, et Phido etiam, & Melantius, et oēs penitus ipsum precedent: suis ipsorū curis cofecti. Hæc ego summopere laudo, o Tucrite diutissime viuas.

πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό μι οἱ ἄλλοι πράσαι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, μὴ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος & ἐκείμην. ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τὸν ὑπνοδοτῆν ἄμπωτα ποιήσαντα, ἀγρυπνίαν, μὴ φροντίδες. ὁ δ' ἔοικεν τῷ μοι δελεάρ καταπιὼν, ἁφεῖκέ με πομίνῳ πρώην ἐπιγελῶν. Γ. ἴθι δὴ θούκειτε, ἵνα σε ἐπιμένισον, πλὴν ἅμα, καὶ τὸ βιοῦτον καταγελῶν. μὴ δ' πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψαι πάντας ἕνα κόλακας. Τ. τοῦτό μοι Πλοῦτων καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἔσται, ἀ καὶ Χαρικλῆς πρωτοθνήξειε Θουκρίτε. Γ. θαρρεῖ δὲ Τερψίων, καὶ Φάδων τῶν καὶ Μέλαντος ἐπελεύσεται αὐτοῖς ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς φροντίσιν. Τ. ἐπαινῶ ταῦτα. ἵνα σε ἐπιμένισον ὦ Θουκρίτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ,

Annosi cupiens quidam diteſcere rebus,
Viuere ne poſſit dira uenena dedit.
Inſidians alij iuuenis, perit ipſe bibendo.
Auctori citius quare aconita nocent.

T tu Callidemides, quo pacto interiſti? Nā ipſe quemadmodum Diniæ paralitus quum eſſem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, noſti aderas enim morienti. C A. Aderam Zenophantes. Portio mihi

Υ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Σ ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παρὰ σιδ. ὧν Δεινίᾳ, πλέον τὸ ἱμάτιον ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα παρὼν γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Κ. παρὼν δὲ

Ζηνόφαν-

Ζωφοντός. Ὦ δ' ἐμόν, παράδοξόν τι γέγονε· οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πρόδορον τὸν γέροντα. Ζ. Ἔν' ἄτεκνον, ἆρ' πλούσιον; ὡς τὰ πολλὰ ἦσθα συνόντα; Κ. ἐκεῖνον αὐτὸν λέγεις τὸν θεράποδορον, ὃν ἐθηχνούμην ἐγὼ ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμον τεθῆναι; ἐπὶ δὲ πρᾶγμα εἰς μῆκος ἐπεγένετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔμελλε, ἐπίθμον τινὰ ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεύρον. πρὶν γὰρ φάρμακον, αἰσθόμενος τὸν οἰνοχόον, ἐπιθεῖναι τάχιστα ὁ Πρόδορος αἰτήσει πίνειν δ' ἐπιθυμῶν, ὡρόσπορον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχων αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. ἐγὼ δὲ τοῦτο ποιήσας, ἐλεύθερον ἐποιησάμην ἀφῆσαν αὐτόν. Ζ. ἦ δ' ἐγγὺς ἐπάνω γὰρ ἦν παράδοξον ὄντως ἔοικας. Κ. ἐπεὶ δεῖπνον λουσάμενοι ἤνθομεν, δύο ἦσαν ὁ μὲν ἀκίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τοῦ Προδώρου, τὴν δ' ἐχρῶσαν φαρμάκῳ, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεὶς δ' οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Προδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτὶ ἐκείνου νεκρός. ἢ που γλαῦκας εἰς Ζωφοντίδας; καὶ μάλ' ἂν ἔδει γε ἑταίρᾳ οὐδαμοῦ ἐπιγελᾶν. Ζ. ἀσέβεια γάρ, ὦ Καλλιδημίδη πίθωνθας. ὁ γέρων δέ, τί πρὸς ταῦτας Κ. πάνυ μὲν ὑπερήχθη πρὸς τὸ εὐφυέστερον.

ro mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Nã tibi quoq; notus est Prœodorus ille senex. ZE. Orbum illum dicis, ac diuitẽ, apud quẽ te assidue versari conspiciebam? CA. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens fore, vt meo bono quam primũ moreretur. Verum quum ea res in longum proferretur, senè videlicet, vel vltra Tithonios annos viuẽte, compendiariam quandam excogitaui viam, qua ad hæreditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaseram, vt simulatque Prœodorus potum posceret, bibebat autem prolixius, præsentius in calicem inijceret, haberetq; in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabã, me illũ manumissurum. ZE. Quid igitur accidit? nam mopinatũ quiddã narraturus mihi videris. C. Vbi iam lotiue nissemus, puer duobus paratis poculis, altero Prœodoro cui venenum erat additum, altero mihi, nescio quomodo errãs, mihi venenũ, Prœodoro porrexit innoxiũ. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim stratus sum, suppositicium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atq nõ cõuenit amici malis illudere. Z. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde

Deinde simul æque intellexit, id quod acciderat, puta pectillatoris errore factum, risit & ipse. ZE. Recte sane. Tametsi non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidē venisset tibi populari, vulgataq; via, tutius certiusq;, etiam si paulo serius.

ἀφρίδιον. ἔστα σωτὶς οἴμαι ζημιωμένου, ἰγέλα κὴ ὠδε, οἷάγε δ δινοχόος ἐργασεν. Ζ. πλὴν ἀλλ' ἔδει σὲ πᾶν ἐπίδικον ἐχρῶν ψαπίζῃ. ἔκτοι ἂν θᾶττον ἀναφέρειν ἀσφαλίσασθαι, ἢ κατὰ βλίγο βραδύτερον ἴσως.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

Externum Cnemon hæredem scripsit Auarus,
Fecerat id certa condicione tamen.
Scilicet Hermoleos quo se quoq; scribere uellet.
Ereptus Cnemon sed fuit ante senem.

HOC illud est q; vulgo dici cōsueuit: Hinnulus leonē. D. Quid istuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C. Quid stomachor rogas? Equidē hæredē reliqui quendā præter animi sententiam, videlicet asthmaticum delusus miser, ijs quos maxime mea cupiebā habere, præteritis. D. Sed isthuc quinam euenit? C. Hermolaum nobilem quendam diuitem, quum orbus esset, immanente morte captabā, assidens atq; inseruiens. Neq; ille grauatim officium meū admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consultum, vt testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum hæredem instituerā, nimirum vt ille viciſſim idē faceret, meo prouocatus exēplo. D. At quid tandē ille? C. Quid ille suo in testamen-

Οὗτος ἐκεῖνος ὁ τῆς παροιμίας, ὄνειρός ἐστι λέοντα. Δ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; Κ. πῶς θαυμὴ δ', ὃν ἀγανακτεῖς κληρονόμον ἀκεσάσιος κατελίποντα, κατὰ φιδίαν δ' ἔθλιος, οὓς ἐβουλόμην μάλιστα ἔχειν ἐμὲ, παραλιπών. Δ. πῶς φὴς ἐκεῖνος; Κ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἐδόκει δέ μοι καὶ βουλὴν τινὰ ἐν ἐμοὶ θεῖναι συμβήκας εἰς τὸ φανερόν, ἵν' αὖ ἐκεῖνος καταλείποι πάντα, ὧν κἀκεῖνος ἐκλώσατο, καὶ τὰ αὐτὰ πράξας. Δ. τί δῆτ' οὖν δὴ ἐκεῖνος; Κ. ὅ, τι μὴν ἔμ' οὐκ ἐνέγραψε τοῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἔπρασσον ἀπὸ θατέρου, τὸν γέροντα

τέγουμοι ἐπιπεσόντος, καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰμά. ὥσπερ ὑς λάβρακ καὶ ὁ ἄγκυρον τῷ ἁλιεῖ συναπασάμενος. Δ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. ὃς σόφισμα κατὰ σαυτὸ σωτὸν σωτεθεικας. Κ. ἔοικα, εἰ μὴ ἐγὼ δι' ἀγρῦμι.

stimēto scripserit, id qdē ignoro. Ceterū ego repēte atq; insperato e vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nūc Hermolaus mea possidet, lupi cuiusp̄i am in morē ipso hamo cū esca pariter auulso. d. Imo nō escā modo cū hamo, qn etiā te q̄que piscatorē simul abstulit. Itaq; technā istā, in tuū ipsius caput struxeras. C. Sic apparet, id q̄ adeo deploro.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟ[illegible]ΤΡΑΤΟΥ.

Conciliat multos regina pecunia nobis:
Aurum homini semper fraus q̄ dolusq; fuit.
Hic etiam plures uiuens numerabat annos,
Illusi sed sunt a sene, quotquot erant.

Καὶ σοτὶ ὦ Πολύστρατε καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. Π. ὀκτὼ δεῖ ἐννενήκοντα ὦ Σίμυλε. Σ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσ τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντ' ἀπέθανον. Π. ὑπερῆδεται, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. Σ. παράδοξον, ὦ γέρον τε, καὶ ἀδύνατος, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδιστα τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνατο. Π. ἐμοὶ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἐφωράμην, ἔπειτα παῖδες ἦσαν ἐρασιμοι καὶ γυναῖκες ἁπαλώτατα, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ὁθνεῖος, καὶ τράπεζα ὑπὲρ τὴν ἐν Σικελίᾳ, Σ.

Enisti tandem & tu V Polystrate ad nos, quum annos vixeris haud multo pauciores centū opinor. Po. Nonaginta octo Simyle. S. Sed quinam triginta istos annos egisti, quibus mihi fueras. Nam ipse prīj te ferme septuagenario. POL. Quam suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. SIM. Mirum vero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiā oibo quicquam poterat esse in vita suaue? P. Principio nihil erat quod nō possem, preterea pueri formosi complures aderant, tum mulieres nitidissimæ, vinguenta, vinū mire fragrans, postremo mensæ vel Siculis illis lautiores. S. I.

Nous

LVCIANI

φιλοψυχία. Σ. τίνος δ' ἦν, πῶς ἐβελτίω σω περὶ κτημάτων; Π. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἔφασκον αὐτῶν κληρονόμοις ἀπολιπεῖν· ἔδοξε δέ τι, μὴ καὶ κολακώτερον παρασκεύασον αὐτόν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς σχεθεῖν καὶ ἐνίας ἔχων, κατέλιπεν, οἶμαι, ἅπερ φρέαρ. Σ. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι ἦσαν κληρονόμοι ἔχουσι τὸ πᾶν πρὸς τῶν ἐπιτυγόντων; Π. ἐμὲ μὲν δή, ἀλλὰ νεώτατον πάντων μειρακίων ὄντων ὁραίων φεύγα. Σ. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὦ Πολύστρατε; Π. ἓξ καὶ δέκα ἐμοὶ τὰ ἄνθη. Σ. ἔδη μανθάνω, ἀλλά σοι ἱκανῶς ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πολὺ ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιάτερος κληρονομῶν, ἃ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ἄλλας ἦν, ἐν ἔδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀφιστὶ διαφανοῦσιν. ἐκεῖνος δίκην ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν ζῇς δυπεῖσθαι ἀσεβεῖται, ὑπεξερημένος μὲν ἐμοῦ τὸ γένος, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρον δὲ ἐγκωμιοῦσθε, καὶ Νιρέως καλλίονα, καὶ Θερσίτου ὡς σωφρονέστερον λοιδοροῦντα ἕλλ'. Σ. σοὶ μέλει· καὶ σφαγιάσατω τῆς Ἑλλάδος ἑκατόν δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

debam, excludis interdum nonnullos eorum inter quos heres erat. Sed in multis quidem amicis quos habebas, quibus ea relinquere potuisti, quos tu existimabas? P. Ad ostentationem quidem, quibus haec relicturum me dicebam: sed quibusdam, ne nimis adulatoribus, subdubitabam. Ceteras autem veras quas habebam, retinui, quasi puteum, ut arbitror, illis adolescentulis, maxime natu quinque et sexaginta annos habentibus. S. Quo tempore aetatis tu Polystrate? P. Viginti et sex annos natus. S. Iam intelligo quibus obsequiis ille te devinxerit. P. Ac certe multo illis dignior erat honoribus, quam Barbarus erat ac peregrinus, quem illi quidem optimates colunt, cum ipsi sint ne primis quidem inter suos ornati. Codrum autem laudatis, Nireo formosiorem, Thersite prudentiorem et eloquentiorem. S. Nobis libero, velitores Graeciae imperator illi hecatombo donetur, non hereditate.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Nil est post uitam, quo prosit amicus amico:
AEqualis docto tum rudis esse potest.

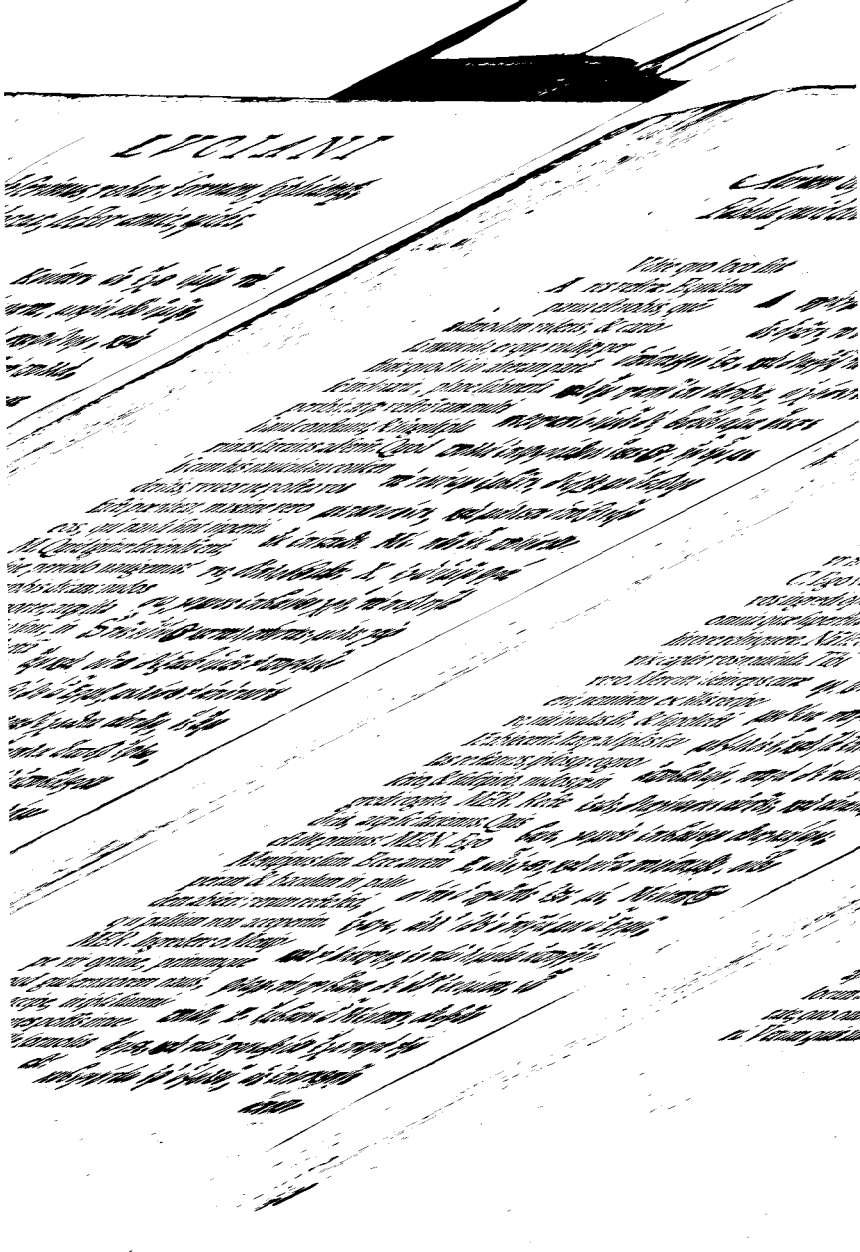

ἅπαντας. ὁ καλὸς σὺ ὅτ' ἦς, τίς ἦσθα; Χ. Χαρμόλεως ὁ μυροπώλης, ἐπιβάσας τῷ τὸ φίλημα διτάλαντον ἐμοῦ. Ε. ἀπόλοιο τοιαύτης τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῦ φιλήματος, καὶ τὸν κύριόν σου τὸν ἐκεῖνον, καὶ τὸ δῶρον τῶν παρ' αὐτοῦ χρημάτων, καὶ τὸ ἅρμα ὅλον. ἔχει καλῶς ἐμοί. νῦν δὲ ἐπίβαινε ἤδη, ὅτι τάχα πορφυρίδα ὀνήσει, καὶ ὁ διάδημα ὁ λοσσουρὸς, τίς ὦ, τυγχάνει; Λ. Λάμπιχος Τελῶν τύραννος. Ε. τί δῆτα Λάμπιχος τοσαῦτα ἔχων πάρα; Λ. τί θαυμάζεις ὦ ἑταῖρε, μωμὸν ὄντων τύραννον ὠνησάμενος; Ε. τύραννον μὲν ἐδαμῶς, μνᾶν δὲ καλὰ ἴστε ἀπόλοιτο ταῦτα. Λ. ἴδοὺ θεὸς ὁ πλοῦτος ἀπ' ἐρίτιμα. Ε. καὶ ἰὼ τύφε ἀπόβλητον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὸν ὑπερφίαλον βαρύσας γὰρ τὸ πορφύρεον, σωμηκέσουτα Λ. θεοῦ ἀλλ' ἐδίδαξάν με ἔχειν, καὶ τὸν ἱππέα δέ. Ε. ἐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφελε. Λ. εἶεν. τί δῆτα πάσχω χρήματα ὡς δρᾷς; Ε. καὶ τὸν ὠμότητα, καὶ τὸν ὕβριν, καὶ τὸν ἀργόν, καὶ ταῦτα ἄφελε. Λ. ἰδοὺ θεὸς ἐμοί. Ε. ἔμβαινε ἤδη, σὺ δ' Δημυλίδη, ὁ σοφιστὴς ἀρκῶ, τίς εἶ; Δ. Δημυλίδης ὁ ἀθλητής. Ε. ναὶ ἔοικας. εἶδόν σε γάρ ποτε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις. Δ. ναὶ ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ παρακέλευέ με χωμῳδὸν ὄντα. Ε. ὦ μωμὸν ὦ βλίψιος, ὅσων

cit. CHA. Charmolaeus fuit Megarensis de quarto, cui oleum [illegible] es reddit. MER. [illegible] fuit [illegible] [illegible] [illegible]

tanta carne circundatus: itaque exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abijcito. DA. Enplane nudus sum, vt vides, & simili cum alijs mortua statura. ME. Sic præstat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu o Crato diuitias abijce, præterea molliciem & delicias, neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam. Item ciuitatum de quibus scilicet bene meritus es, publica præconia, statuarum inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hæc grauant, si in memoriam reuocentur. CRAT. Inuitus certe, sed tamen abijciam, quid enim faciam? MERC. Papæ, Quid tibi vis armatus aut quid istud trophæum tecum circumfers? CRAT. Quia vici Mercuri, & res præclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore adfecit. MERC. Relinque trophæum in terra, apud inferos enim pax est, neque vllis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandam præ se ferens? elatus, & contractis supercilijs, propter curas, longa barba, quis est ipse? MENIPPVS. Philosophus quidam est o Mercuri, imo præstigiorum & nugarum plenus. Itaque et hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub pallio occulta esse. MERC. Deponẽ

τας σάρκας περιβεβλημένον. ὥς τι ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, οὐ μὴ ὑπόρθιος μόνος ἀλλὰ καὶ τὰς σφάνας τούτας ἀποῤῥίψον, καὶ κηρύλματα. Δ. ἰδοὺ γυμνός εἰμι ὡς ἀληθῶς ἐμὶ, καὶ ἰσόσαρκος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ε. οὕτως ἄμεινον, ἀβαρῆ ἔνδον ὄντα ἐμβαίνειν. καὶ σὺ δὲ ἤδη πλεῖν ἀποθέμενος ὦ Κράτων, μὴ τὰ μαλακίαν ἢ πρόσωπον, καὶ τὸν τυφλὸν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα. κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ ἄστη σοι ἡ πόλις σύγκρυξον, σύβρυτλον ἐπιγραφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ὦ θεοὶ ἔχωσιν λέγε. βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύομενα. Κ. ἀχθοῦμαι μὲν, ἀποῤῥίψω δὲ, τί γὰρ ἄν καὶ πάθοιμι; Ε. βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἐνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις στρε. ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἠρίσθυσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ε. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον, ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεῖται, ὁ δὲ σὺ μὸς δὲ ὅστις ἀπόγε τοῦ ἀχθήματος, καὶ βρενθύου μοῦ, ὁ τὰς ὀῤῥῦς ἐπηρκώς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ μὲν βαθὺ πώγωνα καθημένος; Μ. φιλόσοφός ἐστι ὦ Ερμῆ. μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τραπέζης μισὸς, ὅστις ἀπόδυθι καὶ τοῦτον, ὄψει δὲ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

πλόμβια. Ε. καταθρύπτημα πηῶν, ἅπα κὴ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τῶν ἀλαζονίαν κομίζει. ὅσην δ' ἀμαθίαν, καὶ ἄγριν, κὴ κενοδοξίαν, καὶ ὀργὴν, τόσης ἀπόρους. καὶ λόγους ἀκαιρολόγους, καὶ ἀνοησίας πολυπλόκους· ἀλλὰ καὶ μακαρωνίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον ἐκ ἐλίγου, καὶ ὕβλεως, καὶ μικροψυχίαν νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τοσοῦτον, καὶ ἡδονὰς, παθείαν δὲ, κὴ ἀκρασίαν, κὴ ὀργὴν καὶ πυρὸν, καὶ μαλακίαν. ἐλλήνων δὲ μὴν, ἐκ καὶ μάλα πειρησόμεθα· αὐτὰ καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόβλητον, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ ὀλέθριον ἀμείνω ἐστὶν τῶν ἄλλων, ἅς ἄγε πάντα ταῦτα ἔχων ἡμεῖς οἷοις ποιὰ πεπτηκότες ὀφλήσομεν ἂν σοι Φιλοσωτάτημα βίβλιον αὐτὰ ἐπείπερ οὕτω κελεύεις M. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθήσεται ὦ Ἑρμῆ, βαρύντερον ὄντα, κὴ λάσιον ὡς ὁρᾶς πέντε μυῶν τρίχας ἐσί τοὐλάχιστον. Ε. ἐκ ἐλίγου ἀποθήσεται καὶ τοῦτον. Φι. καὶ πῆς ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ε. Μένιππος οὗτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάδην χησάμενος. M. ἐκ ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίσει μοι αὐτὸν ἀσφαλέστερον γὰρ τοῦτο. Ε. ὁ πέλεκυς ἱκανός. M. οὐ γὰρ ἀλλ' ἐκ ἐθέλω τοῦτον· γὰρ ὧν ἀποτρίψεται, ἀκονήσεται δὲ αὖ τοῦτο τῷ κινάβρῳ βεβλημένον ἀρίλλημα καὶ τῶν ὀρρύων τὰ μακρὰ, ὥστε

pore tu hunc habitum prius? deinde hæc quoque omnia. O lepidi, quantam arrogantiam, quantum insanum, & quantum cupiditatis, & iracundiæ, quantum [illegible] num, & [illegible] multos vanos labores, & [illegible] tas inanes spes, & [illegible] cupidinem, & [illegible] tatem, & impudentiam, [illegible] cundiæ, & [illegible] cupiditatis, & [illegible] latent me, & [illegible] fe celas. Verum [illegible] cupiditatem, & [illegible] plationem illi, quæ extant te omnibus reliquis prædamnatorem esse. Nam cum tu his omnibus interesses, quæ quinquereme ista accipies? P. Deponentia, quidquid demittes nubes. Mer. N. Sed & barbam hanc deponet Mercuri, gravè equidem & himatium, ut vides, expilatum tribus minarum admodum. PH. Sed quis abrade? Mer. R. Menippus ille fecurim accipiens, quibus naves fabricantur, eam resecabit: vetum autem istis pamphus, quibus ingressi [illegible] Mer. N. Negotium [illegible] da mihi serratum [illegible] pe [illegible] tionem. Mer. N. [illegible] es [illegible] s. Ven. Fugere [illegible] ne [illegible] [illegible] [illegible]

has super frontem etiam attollit, neq; scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredere igitur. MEN. Vnum quiddam adhuc grauissimum gestat sub alis. MER. Quid Menippe? MEN. Adulationem, Mercurii, quæ illi, dum viueret, multum profuit. PHI. Igitur & tu Menippe, tuam abijce libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, animi magnitudinem, & risum. MERC. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia ponatu, & ad nauigandū profuit. Tu vero Rhetor, abijce illam tantam verborū contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atq; alia sermonis pondera. P. Ea abijcio. MB. Bene se habent res. Itaq; solite funem, attollamus scalas, retrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige, Sumus hilares. Quid ploratis o vos animares? præsertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barbā spoliatus es. PH. Quia existimabam immortalem esse animam. MEN. Mentitur, nam alia sunt, quæ videntur cum mœrore adficere. Mer. Qualia? MEN. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, neque nocturnos exiens cum omnibus circumcultus palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane deceptis adulescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet, hæc

ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτα ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατένων ἑαυτόν. ἢ τοῦδε χαὶ δεδρύφεις ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς ἐμβηθι δ' ἴθι. Μ. ἐνεῖπε μοι βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχω. Ε. τί ὦ Μένιππε; Μ. κολακείαν ὦ Ερμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φ. ἆρ' οὖν μὴ σὺ ὦ Μένιππε ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γελαστὸν, καὶ ἡδύ; Ε. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα κἄφα ἐὰν μὴ πάνυ ἐύφορα ὄντα, μὴ πρὸς κατάπλουν χρήσιμα. καὶ δρᾶτορ ὦ σὺ, ἀπόθου τὸ ῥήματορ γε ἐκεῖνο, τὴν ἀποφαντικὴν λογικὴν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρεισάσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τἆλλα βάρη τῶν λόγων. Ρ. ἤδη, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. Ε. εὖ ἔχει. ὅσε λύε τὰς ἀπόγεια. τὴν ἄγκυραν ἀνασπάσατε. πίτασσε τὸ ἱστίον. εὐθυνε ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. εὖ πάθομεν. τί οἰμώζετε ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα δὲ φιλόσοφοι σύ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδημένος; Φ. ὅτι ὦ Ερμῆ ἀθάνατον ὠμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Μ. ψεύδεται. ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτὸν. Ε. τί πολύς; Μ. ὅτι μικρὰ δεήσει τοῦ πολιτικὴ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιέναι, ἅπασιν λανθάνειν, τοῦ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατασκιάσας, περιεστῶτων κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἑωθεν ἐξαπατῶν

πατῶν τοὺς υἱεῖς ἐπὶ τῇ θρήνῳ ἐσομένῳ λήψεται. ταῦτα λυπεῖ σε, ὦ Φ. σὺ δὲ ὦ Μένιππε, ἀνέκλαυσας ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς; Μ. πῶς, ἐπειδὴ ἐπεισόδησας ὃ τὸ θάνατον, ἐκλείσας τοὺς μηλωτοὺς ἀλλὰ μετὰ τοῦ λόγου, εἰ χρὴ τῷ ἐμῷ ἀκούειν, ὅσοι πίνουσι καὶ γῆς βιῶντως. καὶ ὦ Μένιππε, ἀνέκλαυσας ἐπὶ ἐμοὶ γε χάρᾳ, ἀλλ' οἱ μὴ εἰς τοὺς ἐκλελοιπότας σωκλαύσοντες, ἄσωστοι γελῶσι πάντες ὃ ὃ ὃ Λαμπίχῳ θανάτῳ. μὴ γὰρ ἡ αὐτὴ σωίχνεται πρὸς τοὺς γυναικῶν καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κλαῦσαι ὑπὸ τῶν παίδων βέλτιον ἐφθόνουν θεῖς λίθοις. ἄλλως δὲ Διόφαντος ἐρρήθη ὑπωπιᾶσθαι ὑπὸ Σινωπέων, ἐπὶ πολλοὺς λόγους ἀνιξιόντα ὃ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ὦ Δαμασίου μήτηρ κωκύσασα, ἐξέρχεται τοῦ ἐγκύου σὺν γωκυκλίοις ἐπὶ τοῦ Δαμασίᾳ. ὁ δὲ ἀδελφὸς ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ δοῦ χλοῦν δὲ κλαῦσαι μόνον ὃ Μ. ἀδελφῷ, ἀλλ' ἀκαθύμῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγων ὠρυομένων οἰκτρὸν ἐπ' ἐμοὶ μὴ τῶν κρεάκων τυπτομένων τοῖς πέτροις, ὅπότ' ἂν σωκλαύσητε θᾶττον εἰμι. Ε. γυνὴ δὲ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπὶ καταπλεούσαμεν ἡμᾶς, ὑμᾶς μὴν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, οὐ δέχομαι. ἐκεῖ γὰρ προϊόντες, λοιδορήσω δὲ, καὶ ὀσφρήσει, ἄλλως μοι θελυσόμενοι. Μ. οὐ πλεῖστε ὦ ἑταῖροι· σὺ δὲ μὴ ἡμᾶς, τί ἔδει ἡμᾶς μὴ μέλλειν

Ἀτυχῆ

hæc sint quæ illi dolent. Ph. An fortasse ideo id est, Menippe, quod mortuus est? Me. Nec quando poterit esse mortuus magis, qui adhuc vivit? Nemo me vocat ad tenebras, nemo ad inferos. Vetant mortui clamores, quos interim dum nos ... Philum, quam ... ti quando ... tandem Me. Vere. Menippe, verum ... co etiam ... dum vitam ... mentes, cum voluptate ... dem mortuum? impudens, & ... exoremus ... cum ... quibus ... imperare ... gentium multis ... tur. Quid tam Diophantum Rhetorem laudas, a Sinopensibus ... tores orationes ... tentem, de hoc Cratone. Et per ... Damatis mater ... vitulans, ... mentum ... tor vas ... cum ... fratribus pro Damasia. Tu vero, Menippe, nemo est qui deploret, & solus taces tranquillus. Me. Neque priusquam, cum haud ita multo post, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & cornua alas concutientes, quando ad feriendum me conuenient. Me. Fortes es, Menippe. Sed quia tam transire nostis, ite vos vero per hanc viam ad forum: ... ego vero & nauta ... Me. Felices navigatio. Mercuri, nos quoque ... gredi ... Verum quid præterea de vobis fuerit

LVCIANI

Iudicium de vobis ferre oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, aquilas, & lapides, vnius cuiusq; autem vita examinabi-

λετε; δικαιθῆναι δεήσει, καὶ τὰς κατεαυ-
δίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύ-
πας, καὶ λίθους. δεικθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου
βίος.

ΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ,

...ecis natura immersa tenebris:
...antum diuitijsq; studet.
...m tamen hæc, nam cuncta caduca,
...nescia, crede, mori.

Οἰείχον ἦν πλούσιον ἐγίνωσ-
κεν ὦ Διόγενες, ἦν πάνυ
...ύσιον. ἦν ἐκ Κορίνθου, ἦν
...δὰς ἔχοντα, οὗ ἀνεψι-
...ὸς καὶ αὐτὸς ὤν; τὰ
...τιλέγειν, Ἡμ'
...κα ὦ Κρά-
...ν κλή-
...ν.

Est nimium ...
Hinc rebus ...
Non durant multa ...
Sola manet uirtus ...

Ο Erichum diuitem, noueras ne Diogenes: illum, inquam, supra modum diuitem, illũ Corintho profectum, cui rot erãt naues onustę mercibus, cuius consobrinus Aristeas quum ipse quoq; diues esset. Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confite tu, aut ego tete. D. Cuius rei gratia sese captabant inuicem Crates? C. Hęreditatis causa, quũ essent æquales, vterq; alterũ captabant. Iamq; testamenta publicauerant ambo, in qbus Mœrichus (si prior moreretur) Aristeam omnium rerum suarum dominũ relinquebat, Mœrichum vicissim Aristeas siquidem ipse prior e vita decederet. Hęc igitur quũ essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant, & alter alterũ adulationibus obsequiisq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio vtrũ ex astris id quod futurum sit coniectãtes, an somnijs, quemadmodum

Μ

πλο...
τὰς πολλὰς ὁλκα...
ὁς Δρισέας, πλούσιος...
ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐ...
ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. Δ. τίνος ἕν...
της, ἐθεράπευον ἀλλήλους; Κ. τ...
ρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντ...
καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεν...
Ε. Δρισέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προα-
ποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ
πάντων. Μοίριχον δὲ ὁ Δρισέας, εἰ προα-
πέλθοι αὐτοῦ, ταῦτα μὲν ἐγέγραπτεν, οἱ
δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμε-
νοι τῇ κολακείᾳ, καὶ οἱ μάντεις, ἔτε ἀπὸ
τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, ἔτε
ἀπὸ τῶν ὀνειράτων ὥσπερ Χαλδαίων
παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι
μὲν

μὴν Ἀσιῆ παρέχει τὸ κριθῆς, ἅρπη δὲ Μυρίχῳ καὶ πάλλαντα, ὥστε μὴ δ' τοῦτο, νῦν δ' ἐπ' ἐνίους ἐξέπτη. Δ. πῶς πείρᾳ ἐγκύψω ὦ Κράτη τὰ κάτω ὄρυγος. Κ. ἄμφω τυφλὸς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας. εἰ δὲ κληροῖ, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα πεσεῖσθον, ἄμφω συγγενῆ ὄντας, ὧδέ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. ἐξαπλίνοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρρην, καὶ τὰ μέσα ἐν πόρῳ πλαγίῳ πεπατηκότε τοῦ ζοῦ ἱκανῷ, ἀνηρτάπασαν. ἀνοῦ ἐπωποῦσαν. ἡμᾶς δὲ, ἀκόντων τοῦ βίᾳ ἕλκω, ὧδέ ποιεῖν ἐναντεῦθεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε ὀξέμην Ἀνελθεῖν ἀποθανῶν, ὡς κληρονομήσαιμι τὰ βακτηρίας οὐτοῦ ἔχων ἡ πάνυ καρτέραν ἐκκεντίνω ἐποιησάμην. οὔτε εἶμα σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις κληρονομῆν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὼ πήρα, χρίνικας δύο ἑρμῶν ἔχοντα. Κ. ὧδέν γὰρ μοι τούτων ἐστίν. ἀλλ' ὧδέ θέ ὦ Διόγνητε ἃ γαρ ἔχω οὐτε Ἀνελθόντος ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνοτέρα τοῦ Περσῶν ἀρχῆς. Δ. πεῖα ταῦτα φής; Κ. βρίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. Δ. νὴ Δία μάμμακα τοῦτον ὀλιγαρκέστατον καὶ πλούτου παῤ Ἀνελθόντος, καὶ θέ ἐπ πλέω καταλιπών. Κ. ἀλλ' εἰ ἄλλοι ἡμίλλων τῶν θεούτων

dum Chaldæi fœmina quam et Pythiæ ipse, nunc Arabica victoriam tot promittunt, nunc Meridiem, certam quidem aciem, sed ad illum propensiorem. D. Quid igitur faciemus? ne studere ei operæ pretium, Crates. C. Fouè dicis. Verùm sunt ambo cæteris hæc dirimentes ad fœmoniū ac Circe, ità denegerunt, quòd vterque quatuor illis haberet reliquis dimidium, vt tale cuipiam accideret. Etenim quòd Stygone Circe vterius nauigarent, medio in cursu obligato orto Iupiter ipse iurauit per caput. D. Recte facitis amici quòd esse mutuam hanc inimicitiam alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquàm optarim moriturum Antiphanes quo manum baculus illius ad me rediret hæredem) neque tu Crates opinor, desideribas, vt tuæ morte, in possessionē meam succedant venter, puta doliæ perexæ, in quas quidem bestiæ cremices merant duæ. C. Ne. A. Neque enim mihi quicquam illius rebus erit opus, imo ne tibi quidem Diogenes: siquidem quæ ad eum pertinebant, quæque tu Antisthenis succedens accepisti, deinde ego succedens tibi, eam rursum multo sum pertorum, multoque splendidiora, quam vel Persarum imperium. D. Quæ nam sunt ista quæ dicis? Cœsa picentiam, inquit, frugalitatem veritatē dicendi, vitendique liberè. Di. Per Iouē memini me in illius modi opū hæreditatē Antiphanem succedisse, vbi

que eas longe etiã maiores reliquisse. C. Verũ reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabantur, neq; quisquã nos ob spẽ potiundæ hæreditatis obsequijs raptabat, sed ad aurum omneis intendebãt oculos. D. Nec iniuria, neque eãm habebant, quo facultates eiusmodi a nobis traditas acciperent: quippe rimosã, vitiatiq; delicijs, non aliter quã vasa carie putria. Quo fit, vtfi quãdo qs in filios infundat vel sapientiã, vel liberratẽ, vel veritatẽ, effluat illico pertilletq; fundo quod immissum est cõtinere non valente. Cuiusmodi quiddã & Danaï filiabus arãt accidere, dũ in dolijs pertusum haustã aq; importẽt: at ijdẽ aurũ deambus & vngui-bus, omniq; vi seruabant. C. Prouide nos hic q̃q; nostras possidebimus opes: illi simulatq; huc uenerint, obulũ dum taxat secũ ferẽt, ac ne hũc quidẽ vlterius quã ad portitorẽ.

τῶν κτημάτων, καὶ ἥδιστα ἰσθιόμενοι ὑμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ ὁ χρυσίον πάντας ἴδλεπεν. Δ. ἐκότως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα δὲ ἐξαυδᾶ τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διορρυηκότα ἀπὸ τυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὅτι δ' ἄν ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτούς ἢ φρόνησιν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξεπίτηδες ἐνδύς, καὶ διήθει τὸν πυθμένα· οὐ σῴζεται οὐδὲν ἀμείνον, οἷον ἢ πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναΐδων αὗται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. ἦ δὲ χρυσίον, ὀδύσῃ, καὶ ὄνυξι, καὶ πύσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κ. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἐξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἕξειν κομίζοντες, ἢ τῶν ἄχρι τοῦ πορθμείου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Hic tres contendunt præstantes robore quondam,
Præferri nullus vult aliumue sibi.
Tristis decernit Minos, & iurgia soluit,
Certo constituens ordine quemq; loco.

O Libyce, me decet præponi. melior equidẽ sum. HA. Imo vero me. AL. Iudicet ergo Minos qui semp iustissimus iudex est habitus. M. Quis es tu? AL. Hic

Μί. δῆ πρόκειρῆδά ϑυ ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ ἀμί. Αν. ἔμεγε νῦν, ἀλλ' ἐμέ. Αλ. ἐκὼν ὁ Μίνως δικαιότατος. Μ. τίνος δ' εἶ; Αλ.

ρότ

οὗτος μὴν, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος. ἐγὼ δέ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μὴ Δία ἔνεξεστί γε ἀμφισβητεῖν· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Ἀλ. περὶ πρωτείων φησὶ γὰρ οὗτος ἐμοῦ μείζων γεγονέναι στρατηγὸς ἐκεῖνος. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴστε, οὐχ ἓν τοῦτο μόνον, ἀλλὰ πάντων ἀριστεύειν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ δίκαιος εἶναι. Μ. ἄκαιρα τὰ πολέμια Μίδᾳ ἐρωτᾷς ἐκεῖνος δ' ἀπάτω. σὺ δὲ πρὸς τοῦτον ὁ Λίβυς λέγε. Ἀ. ἐν μὲν τοῦ ὠμίσατο ὠνάμην, ὅτι ἐντεῦθεν μὴ τῶν Ἑλλήνων φονεὺς ἐξεμάθην, ὃς τὰ μὲν ἐκείνου πλείονα οὗτος ἐνίκησεν. φημὶ δὲ ἔγωγε μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅτι τὸ μὴ δι' ἐμὲ ἐξ ἀρχῆς ὄντος, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησα, εἰ ἀλλῶν δύναμίν τε πολλαπλασιασμοὶ, καὶ ὄχλοι δεξάμενοι ἀρχήν. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μικρὸν ἔμπροσθεν, ἄρτι στὰς καθεὶς, καὶ βοῦς γε Κελτιβηρικοὺς, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἐπὶ τοῦ Ἠριδανοῦ, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ Πυρηναῖα λέγω καὶ Ἄλπεις, ἅπαντας κατὰ κράτος. καὶ οὐκ ἀνδράσιν ἐπέλασα βραχέως πόλεσι, καὶ τὴν πολλὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν πρὸς ἑσπέραν ὁρίων ἐλήλυθα πόλεως οὐδεμιᾶς ἐπὶ κεφαλὴν μιᾷ ἡμέρᾳ, ἔστι βοῦς δὲ τυλίσας αὐτῶν μεδίμνους ἀσημήτῳ, καὶ τοὺς

Pleni Hannibal Carthaginē
sis ego Alexander Philippi. M
Per Iouem non facile dixerim. sed
vtrum primum te esse
Hannibal. Nam hoc ipsum
est quod inter nos quaeritur. Alex.
Hic se primum esse dicit, ego
existimo me omnium
Hannibal. Et ego quidem omnes
homines superasse me puto. non
solum qui fuerunt, sed etiam
qui futuri sunt. Mi. Quid
ad rem? Nam de bellicis
virtutibus non quaeritur. Sed
vtrum primus fuerit, propria
virtute ad magnam gloriam
euaserit: per se ipse factus, & principatum dignitatem habuit. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, quum subdolus essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque egregius iudicatus. Iuuenum Celtiberos coepi, atque Gallos ipsos subegi. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum tenuerim, nullas ciuitates excepi, & paucam Italiam subiugaui, & vbique ad barbaricam Romae gratiam Lucumonem quemque vno die Romanos cecidi, & eorum quae ad locos moenia quotquot oppugnaui & expugnaui pontes mundum recepi. Atque hoc summa peregi, nec Ammonis dubie filius, neque de vno me gloriam mutuatus formula narrationis meae homi

nem

nem fatebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenos, qui antecẽ qui fpiam fequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt: Alexander vero regni patris fuccelfor, & id fortunæ quodam impetu ampliauit. Quinquum deuicto miſero illo Dario, apud iſſum & Arbelas victoriam cepit, antecẽ ex patre conſuetudinem omittens, adorari ſeſe noluit, ſe ſeque ad Medorum delicias imitari libenter tulit. atque in conuiuijs amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit? Ego autem patriæ dominatus ſum, quæ quum me reuocaret, hoſtiũ magna claſſe aduerſus Libyam nauigante, paruiſ continuoque me hominem priuatum dedi, damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbaris cum eſſem, omnibusque Græcorum diſciplinæ expers, & neque Homerum, vt hic, ediditi, neque Ariſtotele ſophiſta magiſtro eruditus fui, ſed ſolum mea natura optima ſum vſus. Hæc ſunt quibus me meliorem Alexandro eſſe puto. Si vero ea cauſſa mihi hic præferendus eſt, quod caput diademate ornauerit, id decorum forſan apud Macedones eſt: non tamen ob id præſtantior hic videri debet generoſo duce, & viro, qui mentis ſententia magis quam fortuna eſt

τῆς βαρβάρου γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἐπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς ἀναπλάττων, ἀλλ' ἄνθρωπος ὢν καὶ ὁμολογῶν στρατηλάτης τε ὢν σωτὴρ τῶν ξυνταττομένων, καὶ φαλῶ τοὺς ὑπὲρ μαχομένους συμπολίτας. οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος, ὑπὸ φόβου λοντας πρὶν διώκειν ἰδεῖν, καὶ τοῦ ὅλμου σπασαι παραδιδύντας ἑαυτοὺ τῷ νίκῃ. Ἀλέξανδρος δὲ, πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβών, ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χησάμενος τοῦ τῆς τύχης ὁρμῆ. ἐπεὶ δ' ὧν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὅλον θρόνον ἐκτήσατο Δαρείου ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀπεδύσατο τῶν πατρώων, προσκυνεῖσθαι ἠξίου. καὶ διατοῦτο τῶν μηδικῶν μετεδίωξεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαίφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις ὃν φίλους, καὶ συναπέθανεν ᾧ θεραπεύω. ἐγὼ δ' οὐδὲν ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετὰ πέμπτον ἔτων πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλεύσαντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα. καὶ ἰδιώτης ἐμαυτὸν παρέσχον. καὶ κατασκευασθεὶς ἔναυσα μόνος ἐπὶ πρᾶγμα, μὴ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὤν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς ἑλληνικῆς. καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ἐρραψῴδουν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλους τοῦ σοφιστοῦ παιδεύθην, μόνῃ δὲ τῇ φύσει

φύσει ἀγαθὸν χρησάμενον. ταῦτ' ἐστὶν ἃ ἐγὼ Ἀλέξανδρος ἀκούσας φημί. ὁ δ' ἐπικαλῶν οὐδεμί' ἂν ἔχοι ἀπολογίαν ἀποφήνασθαι πρὸς τὴν κρίσιν. Μακεδόσι μὲν οὖν ἴσως καὶ ταῦτα συμφέρει, ὑμῖν δὲ οὐχ ἥκιστα ἂν μέτριον δόξειεν εἶναι καὶ ὁρᾶν γυναῖκα καὶ ἄνδρας, τὴν γνώμην πλέον ὑπὲρ τὴν τύχην κεχρημένους. Μ. ἐμοὶ μὲν ἤρκουν ἃ ἀκούσας τὸν λόγον, ἀλλ' ὡς λίθων ἑνὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῂς; Αλ. ἐγὼ μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρὸς οὕτω θεσπεσίου, ἵνα μὴ καὶ ἀφρόνως δόξω σε, ἃ δὲ ἐγὼ βασιλεύς, εἶπον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὖθις διήνεγκεν ὁ νέος ὡς ἐλάμπαρευθὼν τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατίδων, καὶ τὴν φρονίαν τὴν παρὸς μετῆλθον, καταφυόμενος τῷ Ελλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, φρατηρὸς ὑπ' αὐτῆς χρῆ. ἐνηθεὶς καὶ θελήσας τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν πορίσαι, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὑπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τῷ χῶ, καὶ σεισμὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἀσπάσαιτο αὐτὸν χρεῖσαι μιᾷ ἐλίγοις ἄνδρων, ἰσοβαλὼν ἐστρώ Ασίαν, καὶ ἐπί τε Γρανικῷ ἐκράτησε, μεγάλῃ μάχῃ καὶ τῶν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν: καὶ ὅλως τὰ ἐν τοσοῦτον ἀνεχαρούμενος ἦλθον ἐπ' ἀνδρ', ἔνθα Δαρεῖ ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς ἀγαγὼν, καὶ ἐκ τούτου ὦ Μίνως, ὑμᾶς ἴσε

τέθνα

pedibus. NIN. Bucerotem quidem, quem ego Alexander ab Amphicrate emi, & qui nihil omnino respondere potest, quia non habet linguam, merito damnabitis. Macedonibus quidem forsitan & hæc conducunt, vobis autem non parum decorum videri potest, mulierem & viros, fortunam animo superantes, judicare. MIN. Mihi quidem hæc ipsa unius verba sufficiebant, ut causam intelligerem. Sed tu, Alexander, quid ad hæc? ALEX. Ego quidem, o Minos, nihil ad virum tam divinum, ne imprudens videar, dixerim, quæ ego rex dixi pro me ipso. Attamen videbis an paulatim adolescens iuvenis, rebus turbatis Græciæ, post Thebarum excidium, oraculo Pythii Apollinis impulsus, imperium Macedonum affectarit, & quod patri reliquerat, id tantum se habere putarit, quod totam Asiam, Græciam, & Persas armis subegisset. Et quod ei quæ contra tendebant, ferocissimi, & ad bellum exercitatissimi, ac quos ipse ad id bellum, quod parabat, ex omnibus delegerat, ad Granicum, & Lydiam, & Ioniam, & Phrygiam, magna pugna superarit, & ita ad Darium ipsum, ingenti exercitu, & innumerabili multitudine peditum, & equitum, & curruum, & elephantorum, quos ille ex omnibus gentibus, quæ sub imperio erant, coegerat, contra se adduxerit, & ex eo tempore, o Minos, vos quidem, quos ego ad eos vivo deduxi, non fefellerunt, Deus enim Græca, tuncque Asiam in ditionem redegi. Illum autem, qui effecit ut rudibus confligeret, Mozartum pietoque & manu perforatum fecerat, hæc contulit, neque ipsum periculis opposuit, & in pugna mihi erat in primis. Et vt quæ apud Tyrum & Arbelas

Arbelas gesta sunt omittam, vsque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominũ elephantes cepi, ac Porum captiuum abduxi. Scythas vero homines certe non sperne dos, Tanaim transiens, magna equitum pugna vici, ac amicos meos remunerauī, inimicos autem vltus sum, Si vero Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, vt tale aliquid de me crederent, inducti sunt: tandem mors me regem occupauit. Hic autem Hannibal apud Prusiam Bithyniæ exulauit, vt crudelissimo et pessimo homini conueniens erat. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere: nam non virtute, sed malicia atque perfidia & dolis id peregit: nunquã autẽ alicuius claritudinis, aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiose vixerim, vituperauit, obstitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans versus Orientem me impulissem, quid nam adeo magni perfeciſſem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram vsque ad Gades, sub potestatẽ redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putaui, præsertim

ὄφις ὑμῖν πρὸς μιᾶς ἡμέρας πεπλεῦκε. φησὶ γοῦν ὁ Τερθμιώνης, μὴ σχεῖν ῥικίσασθαι αὐθις τότε σκάφει, ἀλλὰ ἐκ δίας ἀγχιπελαμίνης πολλὰς αὐτῶν, ἀγχιπλεῦσαι, καὶ ταῦτα ὑπηκτίον, εἰκὸς προκινδυνεύειν, καὶ ὑπερασπίζεσθαι ἀξίους, καὶ ἵνα θεοὶ μὴ τὰ ἐν Γύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις δικαιώσωμεν, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἔλθον, καὶ Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην ἀρχῆς, καὶ φυλὴν ἐξέφυγεν οὐτ' εἶδον, καὶ βόρον ἐχάσαμεν. καὶ Σκύθας δὲ, ὧν ἐκπεφρόντικεν ἀνθρώπων ὑπόβδας Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἵππῳ μαχίᾳ. καὶ φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ φυλὰς ἐχθρὰς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν ὀφθῆναι, συγγνωστὸν ἐκεῖνοι παρὰ μέγεθος πραγμάτων, καὶ δίκην οὐ πισθύσαντος πορίζειν. ἐπὶ δ' ἔργ τελευταῖον, ἐγὼ μὲ βασιλεύων ἀπέθανον. ὅτῳ δὲ ἐν φυγῇ ὤν, παρὰ Πρυσίᾳ τῷ βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν, πονηρὸς ἀλαζὼν καὶ ὠμόταθον ὄντα. ὡς δὲ δὲ ἐχρήσατο Ἰταλῶν, ἐᾶ λέγειν οὐκ ἐμοί, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις. νομίζων δὲ, ἢ προφανὲς ἔδειν. ἐπεὶ μοι ὠνείδισε τῷ πυρῷ, ἐκλελῆσθαι μοι δοκᾷ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἰταίρας σωρῶν, καὶ ἐς ἐπολέμει κειρὸς ὁ θαυμάσιος καὶ θηλυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐν ἀσελγείᾳ δόξασιν ἐμοὶ μᾶλλον ἄρμη, σα, ἢ ἂν μέγα ἐπράξαι. παλίωα δ' ἐμα-

μοὶ

καὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπερβὰς ὤμην. ἀλλ' ἐκ ἀξίως μαχαίρᾳ ἔδωκε μοι ἐνθένδε ὑποπλήσαντα ἔδωκε, καὶ λεανεῖν δμοίως τὰ, ἃ νῦν σὺ ὁ Μίνως δικάζεις. ἐκανὰ δὲ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σ. μὴ πρόσθες, ἢν μὴ καὶ ἀκούσῃς. Μ. τίς δὲ ὁ βλάψειν πόθεν ὢν ὁρᾷς; Σ. Ἀτταλικὸς Σκιπίων, ὁ στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μ. τί δὲν καὶ σὺ ὁρᾷς; Σ. Ἀλιξανδρον μὲν ἥττονα ὄντα, ἢ δ' Ἀννίβα ἐμέσαντα, ὃς ὑπὸ ἀλεξάνδρου κάσεσιν ἀνὴρ φυγὴ κατασχόμενος ἀπέθανεν, καὶ ἐμὲ ἀλαζόνα ὄντα ἐκάλεσας. πῶς δὲν ἀλαζὼν ἐδόκουν, ὃς ἔλεγον ἐμὲ πρὸς Ἀλιξανδρον ἀμιλλᾶσθαι, ὃν ἐκ ἂν ἐξ ἵππων ἐγὼ δ' ἡνιοχῶν αὐτὸν, παραβαλὼν ἅρμα ἀφεῖς; Μ. νὴ Δί' ἐννέμασα φησὶν ὁ Σκιπίων. ἔστι πρῶτος μὲν κεφάλαιον Ἀλιξανδρος, μετὰ δὲ τοῦτον ἐγὼ, εἶτα ὁ Θηβαῖος, τρίτος δὲ Ἀννίβας, ἔβδομος δὲ ὁ ἐκ ἀπαφρόνητος ὤν.

timauerat. His præmissis, ego dominum meum ingressus sum. Primus Persarum Alexander, cui Græcorum fuit Macedo, secundus Scipio, tertium quoque primus audias Maurus. Mi. Quis tandem ille, qui vendet SCIO. Scipio Romanus, qui Carthaginem euertit, & Afros pugnis e gentis præliis deuicit. MINOS. Quæ igitur & tu dicis. SCIO. Alexandrum minorem esse me, Annibale autem præstantiorem. Vt qui victus, perfectum me fecerim, & adhuc pugnis regam compactum. Quomodo igitur nominatus ego vanus sum, qui Alexandro me conparem? Scio quidem Scipio, comparem me esse. MINO. Per Iouem magnus, Scipio, quamobrem primus quidem Alexander, deinde post illum, inquiunt, ipse ego tertius hic Hannibal, quippe qui neque ipse contemnendus exstiti.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Magnus Alexander totum qui subdidit orbem,
Ad stygias ductus morte peremptus aquas.
Reges sternebat, diuino est cultus honore,
Nunc uita functus se uidet esse minus.

Γι τοῦ

Vid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoq; per inde atq; nos omnes? AL. Vides nimirum Diogenes: tametsi mirandum non est, si homo eā fuerim, defunctus sim. DI. Num ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an vero tu Philippo patre progna tus eras? A. Haud dubie Philippo, neq; enim obijssem, si Hāmone parēte fuissem progenitus. D. Atq de Olympia de. etiā consimilia quędā fere bantur, puta draconē quendā eū ea fuisse cōgressum, visūq; in cubiculo, ex eo grauidam peperisse te: porro Philippū errare, fallicq, q se tuū patrem esse crederet. A. Inaudierā q dē et ipse ista, quēadmodū tu at nūc video, neq; matrē, neq; Hammonios illos vates, sani quicq; aut veri dixisse. D. At tamē istud illorū mendacium, Alexander, ad res gerendas haud quaquā tibi fuit inutile, ꝓpterea q vulgus te verebatur, metuebatq; quū deū esse crederet. Sed dic mihi, cuiusmodi tā ingens illud imperiū moriens reliquisti? A. Id equidē ignoro Diogenés: celerius eīm e vita submouebar, q̄ vt esset ociū de illo quicquā statuēdi, præter id vnū, q̄ moriēs Perdiccæ anūlū tradidi. Sed age, q̄d rides Diogenes. D. Quid ni rideā? an non meministi q̄d Greci fecerint, quā nuper tibi arrepto imperio adulārēntur, principēq; ac ducē aduersus Barbaros deligerēt? nonnulli vero in duodecim deorū numerū referrēt, ac phana constitue-

Ι τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Α. δοκῶ. Δ. εἰκὸς ὦ Διόγνηθες. οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀπέθανον. Δ. ἦκουν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σὸν εἶναι παῖδα; Α. Φιλίππου δήπου ἄρα ἤδει. Α. Φιλίππου δήλαδή. εἰ γὰρ ἐτεκνώθην Ἄμμωνος ἄν. Δ. καὶ μὴν καὶ πρὶν Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέχθη, δράκοντα ὁμιλῆσαι αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἔπειτα οὕτω σε τεκνῶσαι. ἐν δὲ Φιλίππου ἐξαπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σὸν εἶναι. Α. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ, νῦν δὲ ὁρᾷς ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. Δ. ἀλλὰ ψεῦδος αὐτῶν, οὐκ ἀχρηστόν σοι ὦ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσον, θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὸ σὸν κράτος ἀρχὴν καταλέλοιπας; Α. οὐκ οἶδα ὦ Διόγνηθες. ἦ γὰρ ἐφθάσατε ὑπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς; ἢ τοῦθ' μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλοῦ ἀλλὰ τί γελᾷς ὦ Διόγνηθες; Δ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίησαν Ἕλληνες, ἅρπ σε παρελθόντα τὸν ἀρχὴν κηλακεύοντες, καὶ προσκτήσιν αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν τῶν βαρβάρων, ἔνιοι δὲ καὶ τῶν δώδεκα θεῶν προτιθέντες, καὶ νεὼς ἱδρυόμενοι, καὶ θύοντες

θίκεσθαι δε βράκωντα ἢ ἧβᾷς; ἀλλ' ἐπὶ
[illegible] Διογένους τοῦ Σινωπέως. Α-
[illegible] τοῦ Μακεδόνος τῷ
[illegible] ἀμφοῖν ὁ
[illegible] ἀμφοῖν ὁμοίως, ὡς Α-
[illegible] ὦ Ἑρμῆ, ἀνάβα, ἄνε, ἴθι
[illegible] Ἀριστίππου τοῦ Σ.
[illegible] Ἀλεξάνδρου. ὁρᾷς ἡμᾶς
σθαι καὶ μαρανθέντα, καὶ ἐκπεσόντα
Ἀνοδυρῇ τὴν ἐπὶ γενείῳ πλοκὴν καὶ
ταῦτα θᾶττον ἢ δεδότατι, μὴ λάληθες. εὖ
γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἄπαξ δια-
πλευσάντων τὸν λιμνῶν, καὶ ἐς τὸ
ἄσω τοῦ σωμείου παρελθόντων. εὖ γὰρ
ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ κορύβορος οὗ-
κατάρρωστος ἐκ δὴ ἡδέως ἂν μὰ
θοιμι παρὰ σοῦ πῶς φοβῆς ὁπότ' ἐς ἐν-
νοήσῃς ὅτι οὐδαιμονίου ὄντος, γῆς ἀ-
πολιπὼν ἀφῖξαι, σωμάτων φύλακας μὴ ὑ-
πάσασθαι, καὶ σκηπάνια, καὶ χρυσᾶν
ζώνην, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ δο-
βυλλίνας, καὶ βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-
ρία, καὶ ὠμῶν, μὴ ὄψον, καὶ ἐπίσημον ἐν
ἱλαύνοντα, σχοινοβατοῦντα καὶ
νίαν λευκὴν τῶν κεφαλῶν, πορφυρίδας
ἀμπεχόμενον. οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὄν-
πὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μά-
ταιε; ἢ δὲ ταῦτά σε ὁ Ἕρμῆς ἀπολέσει
ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαιον εἶναι τὰ
παρὰ τῆς τύχης; Α. Ἕρμῆς, ἀπάντων

ἥκιστα
[illegible]

flatu vento leniore furit. Ecce iam cum, qui modo [illegible] ut
[illegible] ut
[illegible] ut
[

um perditissimus? Sine me solũ Aristotelis facta scire, quã multa a me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quemadmodũ abusus sit mea ambitione, qua cupiebã eruditione cæteris præstare, quum mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formã, tanq̃ & ipsa summi boni pars quędam esset, nunc ob res gestas atq; opes: nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Plane prestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus o Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulo ante commemorasti. D. At scin' qd facies? ostẽdã tibi molestię istius remediũ. Quãdoquidẽ in his locis veratrũ nõ prouenit, fac vt Lethei fluminis aq̃ auidis faucibus attrahens bibas, iterũq; ac sæpius bibas: atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciari. Verũ em̃ Clitũ etiã illũ & Calisthenẽ video, cũq; his alios cõplureis raptim huc sese ferẽtes, quo te discerpant, pœnasque sumant ob ea quę quondam in illos cõmisisti. Quare fac in alterã hãc ripã te conferas et crebrius, vt dixi, bibas.

ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν, ἐμὲ μόνον ἔασεν τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν. ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θωπεύων καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον· καὶ γὰρ ἂν καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων, γόης ὦ Διόγενες ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς τοῦ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηειθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Δ. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις. ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται. σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ ἄυθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ τοῦ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο καὶ ἀμύναιντο ὧν ἔδρασας αὐτοὺς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Factus Alexander successibus ipse superbus,
Innumeris uoluit cultibus esse Deus.

Vitupe-

Vituperat cæcos sensus, præsertim Philippus
In quibus & fuerit Strenuus enumerat.

ΝΗ μὰ Δία ὦ Ἀλέξανδρε οὐκ ἄν ἐξαρνηθείην γένεσιν, μὴ οὐκ ἴσως ἐμὲ ἧδος ᾖν, οὐ γὰρ ἄν ἐτεθνήκειν, Ἀμμωνός γε ὤν. Α. οὐδ' ὣς, ἐπιτρέπω σοι ὦ πάτερ, ὡς Φίλιππος τῷ Ἀμύντᾳ υἱός εἶμι. ἀλλ' ἐξέλαυνε τὸ μέγιστον δόγμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα ὑπόληψιν ἔχον. Φ. πῶς λέγεις; ἔχθρὸν ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξεπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; Α. οὐ τοῦτ' ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀμφισβητεῖ υἱὸν μὴ θεῷ μίγνυσθαι. ἔστι δ' ὅτε ἐκράθουν αὐτῶν. Φ. πόνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ἐς δακτύλους ἀεὶ συνιόντων, ὀξέα καὶ πελτάρια καὶ γέρρα ἐπισύντα προβεβλημένους. Ἐλέφαν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τῶν Θετταλῶν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ Ὀρέστας, ἢ Ἀθυρίτας, ἢ καὶ Παίονας χαλάσαι θαι, ταῦτα μεγάλα; Μήδων δὲ, καὶ Πέρσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρῶν καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶδα ὡς πρὸ σοῦ μόνος μετὰ Ἑλλήνων ἀνθρώπων ἐκράτησας, θᾶττον ὡς ἔοικε μεμάντων ἢ ἐκείνων, ἀλλὰ πρὸς ἡμᾶς

NIhil quidem (fatebor) Alexander ex me progenitum esse filium, imo deum etiam arbitrarer, nisi mortuum me videres, neque vero mortuus essem, Philippe, Amyntæ filium me esse, quod ipse pater mihi vehementer placuerit, dicam? Quid autem? Deceptui vitium, ut videris, impostoribus fidem habere exoneresne? A. Non itaque, sed barbaros in me admirationem movebo facilius hoc prætextu nobis fabulantibus imperitos quamvis vanis variis nostris inventis reperta: quippe hoc solo operatione dignum, quod ut uerius dicebatur præstandum. P. Quos tandem tuo conatu dignos, vbi vicisti? cui timidis illis arcubis, peltulis, ac gerris vmbraculis pugnare solitis, semper congressis est? At qui Græcos armis domuit, Bœotios, Phocæos, Atheniē ses, Medos, Persas, Chaldæos, operis immensi Persarum opes magnificos, Asiaticos effeminatosque vna quasi Thessalū, Eleorum cursores, Mænalios pel tastas, Parthenios, Orestas, Athyritas, Paeonas, quorum, profecto magnum discrimen fuit, primus & Chaldæos debellasse, plus nostro consilio nos, nō finis compertū habeo, quoniā

modo ante te, duce Clearcho mille viri bello adorti expugnarint, fœde in fugã actos anteaq̃ ad manus ventũ fuisset. A. At vero Scythæ, pater, & Indici elephantes res sunt nõ vsq; adeo abiectę & contẽptibiles. Et tamẽ neq; cõcitatis inter ipsos intestinis odijs, neq; p proditionẽ mihi venũ dari passus sum uictoriã. Sed neq; deieraui vnq̃, aut per nugas a pollicito recessi, fidẽq; solui victorię gratia. Adde, q̃ & Græcos alios sine sanguine in deditionẽ accepi, Thebanos aũt, fortassis ipse audisti, q̃modo aggressus fuerim. P. Noui hęc oĩa ex Clito, q̃m tu inter epulas, eo q̃ nomen meũ celebraret, & meas res gestas cũ tuis cõferre auderet, traiecto per corpus telo, tũ iugularas. Tu vero et Macedonicã chlamydẽ abijciens, candyn, Persicũ amictũ, recepisti (vt aiunt) tiarã rectã. Vt ne interim commemorẽ, q̃ a Macedonibus, viris vtiq; liberis, adorari debere te, in animum duxeris. Et qui, q̃ maxime omniũ erat ridiculũ, hominũ abs te victorũ mores imitatus es. Tempero mihi, ne memorẽ alia, quæ turpitur admiseris, viris doctis ĩ leonũ claustra inclusis, & nuptijs talib. peractis. Quodq; Ephestionem plus q̃ esset satis, amaris. Vnũ est q̃ solũ laudo abs te gestũ, in Darij vxore videlicet, forma pręstãte, quia ab illius cõplexu abstinueris, et genitricis illius, atq; filiarũ, ne vĩ paterẽtur, curã susceperis. Regiũ certe id opus extitit, q̃ tũ factitasse te accepimus. AL.

Quo-

τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυλόντων: Α. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν. οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα: καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. Φ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα, ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασι, μετουέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμίμου τὰ τῶν νουικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπέρα γαπῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Α. τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὦ πάτερ οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ

ὅσα ταῦτα

θεσσαλικὰ λαβὼν τραύματα; Φ. δικαίως τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε. οὐχ ὅτι μὲ κακὰ λαβεῖν οἴομαι καὶ πρωσκεφάλαια ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ σοῦ, ἀλλ' ὅτι οὐ τοιοῦτο ἔκειτο συνέφερε. θεὸς γὰρ ἦσθα δοκῶν, ἃ νῦν τρωθείς, καὶ ἁλίσκεσθαι σε φοβούμενος τῇ πολλῇ ἐκκεμιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἷα μιμούμενος ἐπὶ τῶν τραυμάτων, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι, καὶ ὁ Ἄμμων, χόνι καὶ φόβδαις περιχεόμενος καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς ἡμῶν λεπτοψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν σῷ υἱῷ γὰρ ὁπότε ἔδει τεθνηκέναι, οὐκ οἶδα πολλοὺς ἔπεισε τῶν τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐρευνᾶν ἐπικρύπτεσθαι μοῦνος ὁ τοῦ Διὸς ἐκτάδην κείμενος, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα, καὶ τὸν νόμον σαμάτων ἀπαίτοντας ἄλλους τε, καὶ ὁ χρήσιμος ὁ ἰφης Ἀλέξανδρε, ὁ δεῖνα τοῦ κραταιοῦ ῥᾳδίως, πολὺ σε τῇ δόξῃ ἀφηρέθη τῶν καθ' ἡμᾶς. τὸν γὰρ ἐδόκεις ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦντα. Α. σὺ ταῦτα φρονεῖς περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐναμίλλιον τιθέμενος με; τί δὲ τῶν Ἀσσυρίων ἐκείνων οὐδὲν ἀπόντων ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχαρασάμην. Φ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς ἡδὺς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ

Quomodo autẽ tibi non probatur, pater, q̃ in Oxydractis gẽte Indica, lubẽs me in periculũ conieccrim, atq; acceptis plurimis vulnerib. muros primus omniũ trãsilierim? P. Nõ probo, Alexander. Nec id, qa pulchrũ esse negẽ, vulnerari quãdoq; imperatorẽ, & in subeundis periculis prætẽtare viã: sed qa exercitui tuæ ista erat minime. Siquidẽ, p deo habitus, ꝙs, oro, risus præbebas spectatoribus, quãdo post acceptũ vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus, mœrẽs ac eiulans sanguine fluitabas? Adde q̃ Iupiter Hãmon tanq̃ præstigiator quispiã, & vanus, pphera, reus mendacij palã tũ arguebatur. Nõ enim video qualiter risum cõtineat q̃ Iouis filiũ viderit animũ dejicere, & in desperatione rerũ efflagitare medicorũ auxilia. Denicq; quũ iã tandẽ mortem obieris, quẽ credas obsecro, q̃ cõficta illã adoptionẽ, qua Iouis dictus es filius, non carpat maledicẽtis? Potissimũ vbi dei istius cadauer porrectũ iacere, turgidũ sane, & iuxta alij corporũ motẽ contactu sino oĩa labefactãs, aspexerit. Cæterũ q̃ ais Alexãder, tibi fuisse cõducibile, q̃ facilius rerũ potueris: id profecto multũ tibi gloriæ ex bene etiã ac strẽnue gestis eripuit. Nã quã quã insignit multa, tamen diis lõge inferiora agere visus, vacillare ob hoc iudicatus es, & tota ratiõe deficere. A. Hauck quã de me istiusc̃tiũt mortales. Sed cum Hercule me & Baccho cõferũt, veluti æmulũ pariq; cũ his gloria certantẽ.

Nã et Aornũ, a neutro etiã illorũ armis subactũ, ego facile cepi. P. Etiã dũ videris ista vt Hãmonis filius dicere: quãdo nec Baccho quidẽ cedis, aut Herculi. Sed nec erubescere nosti Alexãder, solitamue de discere arrogantiã, teipsũ dein noscere, vel iã tandẽ sapere enãli senus, vbi fato occubueris.

καὶ Διονύσῳ παραβάλλει σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ὁ Ἀλέξανδρος, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ. καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ σωφρονήσεις ἤδη νεκρὸς ὤν.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ.

Ingentem quamquam Pelides Hectora vicit,
Martia cui semper prælia ludus erant:
Non tamen est melior timidis, in Ditis aduno,
Nominis est illo gloria parua loco.

Vænã sunt illa Achilles, quæ tu Vlyssi iam primũ commemorando in mortem executus es, vt minime generosa, ac Chirone atq; Phœnice, quibus tu aliquando vsus es præceptoribus, parum digna. Audiui eñ magis ex te tua futurũ tibi videri, si vilis agricolæ munus obiens, inopi, cui nec victus suppetat, loces operam, quã vt omnibus vita functis dominetis. Quæ si rudis quidã plebeius, ex media Phrygia ortus, atq; immodicus insuper etiã vitę affectator diceret, ferendũ forte id esset, atq; condonandũ nõ nihil rusticitati. Verũ ex Peleo prognatũ, & ex omni heroũ numero periculorũ contẽptorẽ acerrimũ, in tã abiectã & humilẽ de ipso descendere opinionẽ, fœdũ sane atq;

Ἀχιλλεὺς πρὸς Ἀντίοχον.

Ὁδυσσεῦ, δι' ἔριδα περὶ τοῦ θανάτου, δι' ἀγωνίαν καὶ ὁδὸν ἔξιθι διδάσκαλον ἀμφοῖν, χειρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἡμφεσβήτουν γὰρ ὁπότερος εἴη βούλοιτο ἐπιτερπεστέρως θανεῖν παρὰ σοὶ τῷ ἀκλήρῳ, ὃς μὴ βίοτος πολὺς ἐν μάλλοντι, ἢ πάντων ἀφάσασθαι τῶν νεκρῶν, ταῦτα μὲν δὴ ἀγωνιῶντα ἵνα φρύγαι δαλόν, καὶ πέρα τοῦ κακοῦ ἔχοιτο φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκίνδυνον ὑπὸ τάφῳ ἀφώνων ἀπάντων, τί πρὸς σὲ περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ ἀμαχονία, καὶ ἀνανδρότης πρὸς τὰ πεπραγμένα Βίᾳ ἐν τῷ βίῳ, ὡς ἐξὸν ἀκλεῶς ζῆν

τῇ Φθιώτιδι πολυχρύσῳ βασιλεύειν, ἐκεῖνα προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀληθοῦς δόξης θάνατον. Α. Ὦ πρὸς Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἦν τῶν ἐνταῦθα ἀγαθῶν, καὶ τὸ εἱλόμην ἐκεῖνον ὑπὸ τοῦ μὴ ἐγνωκέναι τὸ βέλτιον ἐκεῖνο δοξάσαντος προτίμασθαι τοῦ εἶναι νῦν δὲ σωφρονισθεὶς ἐκ τῆς πείρας ἂν ἀφροσύνης. ἐπεὶ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ἀφανεῖς δόξουσι. μετὰ μικρὸν δέ, ὁμοπάτριε καὶ σὺ τὸ καλὸν ἐκτήσω ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ οὔτε διὰ τὴν Τρώων γενόμενοι λίθινοί μοι, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν ἐρασταὶ σύγε. ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἢ μὴν κακὸς, ἢ δὲ καὶ ἀγαθός. ταῦτά με ὠφελεῖ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ἔτι. ΑΝ. Ὅμως τί ὑμῖν ἐλύπει πάθος ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἴδιον τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἁπάντας, ὅσε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀθυμεῖν τοῖς ἀμετακινήτοις. ἀλλά τι ὁρᾷς τῶν ἐνταῦθα ἔτι περὶ σὲ ἐσομένων; ἢ τὰ μικρὰ ταῦτα καὶ ὀλιγωνύμου ἀφίξεται πάντως, φέρε δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κατοικία τῶν πρώτων μετὰ, καὶ ἡ μὴ μόνον αὐτὴ τοῦτο θέουσα. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ ἄλλους θαυμαστούς, ἀλλ' ἐν οἷς

atq; pudendū imprimis. Deinde si quis in vita strenue gesserit, is id sibi soli commodo illa commendet. Nam si a Pluto regnare tibi adeo suauis videbatur, quia gloriosum opus esset mortuis imperare, quo potius commodo o Nestoris tibi, non suasisses facere? Sed quia ignorabas, ideo pigebat te mori. Nunc hac infelici prouisione. Antioche, etiam si tu nobilis fuisti, egregiæ formæ, nos omnes æque bene tecta celebs. Sed mortuis sed hic quid manes? non video quid ingressus opus effecerim, si bi viuus esse hoc nos oim. Sed neq; vires tibi sunt corporis Antioche, aut forma, hercle rursus oīa, pariter rursus uiuuntur oīa, nihil interest, an citius an tardius reddiderim. Adde quod nihil ex Troianorum mortuis formidabilis tibi nemini, quod vereris, prorsus oīa de mortuis sunt optime. Quæ bona habuerunt, ea habent. Hæc sunt quæ me angūt, & interpellant, & odiosum facio, ut non mihi loco operas, & tempo. An. At tu o Achilles, quæ ista quæ pri antiquato fecerunt, ea propter, quæ ex femel vitæ cursu quæq; ex quib; vitam habuimus necessario, nullo modo quæ ab his fieri oportet. Cæterū quæ tua [illegible] Nonne solus vitris in hac

male cõiectus. En tibi Herculẽ, Meleagrũ, et alios pleroſq; q nõ paru multos in admirationẽ traxere: q quidẽ (ni fallor) haud quaq; in uitã uidentur rediturí, ſi qs eos ad inopes & uictu indigos mittat, vt illis p mercede ſeruiãt. A. Sociorũ hæc qdẽ admonitio eſt, verũ haud ſcio quo pacto eorũ, quæ in uita agũtur, memoria, impẽdio me excruciat. Arbitror aũt et ueterũ vnũ quẽq; ira affici, etiã ſi nõ palã cõfiteamini? nequiores ſane in eo q tacite huiuſcemodi p quietẽ toleratis. A. Nõ eqdẽ Achilles, ſed lõge tibi præſtamus: quippe q intelligimus q̃ ſit inutile, de ijs reb. verba facere. Silere eñ et q̃ animo ſuſtinere oĩa, quæ accidũt, darũ nobis eſt. ne tibi affectu iſto ſimiles ipſi quoq; ridiculi omnibus merito videamur.

οἱ οὐκ ἂν οἶμαι δίξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τίς αὐτοὺς ἀναπέμψαι θυτοῦντας ἀκλεέσι καὶ ἀδίοις ἀνδράσιν; Α. ἴσως μὲν οὖν καὶ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως οὐ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ὅμοια λογίζεται, ταύτῃ χείρους ἐσμὲν, καθ' ὅσον χείρω ἔδη πέφυκεν. Α. οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. οὐ γὰρ ἀνοφελὲς τὸ λίγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ οὐκ ἐᾶν, δίδοται ὑμῖν, μὲ καὶ γέλωτα ὀφλισκάνειν ἔοικεν οὐ, βαιοῦται δὲ χόρτοι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Diogenes ridet celebrem præſtantibus auſis.
Amphitroniadem, quod Ioue natus erat.
Ridet: nilominus diuinos eſſe putamus,
Dotibus heroïs qui ualuere boni.

NVnquid Hercules hic eſt? Haud quiſquã me hercule alius, Arcus, claua, pellis leonina, magnitudo ipſa, totus denique Hercules eſt, ſgitur e vita deceſſit, q Iouis erat filius? Dic quæſo o victorioſe, mortuus ne es? Ego eñ quũ terrę ſupereſſem, tibi haud ſecus q̃ deo ſacrificaui. H. Recte ꝙppe ſacrificaſti. Hercules eñ ipſe in cœlo vna cum

Ὦ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; ἔστιν μὲν οὖν ἀλλ' οὐ μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ δόρπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς ὢν υἱὸς ὥς ἐσπέ μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ θύω ἔθυον ὑπὲρ γῆς, ὡς θεῷ. Η. καὶ ὀρθῶς ἔθυσας· αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρα-

εὐρωῶ ἔϛ θεοῖς σύνεσι, καὶ ἔλεγε καλλίσφυρον Ἥβην. ἐγὼ δ' ἔδηλον ἐμὶ αὐτῷ τοῦτο. Δ. πῶς λέγεις ἔδηλον τὸν θεὸν καὶ δυσχερῆ ἐξ ἀμισείας μὲν πικρὸν εἶναι, τυφλὸν δὲ οὐδ' ἡμίσυν; Η. ναὶ, οὐ γὰρ ἐκεῖνόν γε τέθηκα, ἀλλ' ἐγὼ ἡ ἀκόλουθος αὐτῷ. Δ. μανθάνω, ἐπειδὴ σε ὁ Πλοῦτος παρέδωκεν αὐτῷ τοῦτο, καὶ σὺ τῶν ἄλλων ἐκάνευες πρὸς αὐτόν. Η. ἔοικέ πη. Δ. πῶς δὲ ἐφοβοῦ τὸν ἀλαζόνα, οὐκ ἔχων σε μὴ ὄντα ἐκβαλεῖν, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον χύτραν πλέα παροῦσαν; Η. ὅ τι ἔφην, ἐκφυγεῖν ἐβουλόμην. Δ. ἀληθῆ λέγεις, ἀκεκλῶσι γάρ, ὥστε αὐτὸν ἐκβαλεῖν οὐκ εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἦσι. σὺ μὲν δὴ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ ἔδηλον γαμήσει τὴν Ἥβην ἐπὶ ϛῖς θεοῖς. Ηρα. θρασύς γε, καὶ λάλος. καὶ ἐμὴ πάντως σκόπησον ἐς ἐμὲ, ἐπεὶ οὐ τίκτω οἷον θεοῦ ἔδηλόν ἀμι. Δ. τὸ μὲν πρῶτον ἐνεμνόν, καὶ προὔχαρον. ἐγὼ δὲ τί ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τοιαῦτα ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνον ἔλεγε, σωθῆναι αὐτῷ, καὶ τότε ἔδηλον ὠνομάσθαι μὴ εἰδότα περὶ τὸν βίον, ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε συμπεσόντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπεσε, σὺ δὲ τὸ ἔδηλον. ὥσπερ ἐλέγομεν, ἐς ἀδηλότητα; Η. ἐγέλων μὲν μοι ἀποτρέπεσθαι πρὸς ἐκεῖνον ἔφασκον ἐπιτηδεῖον ὄντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τῶν ἄλλων, ὁπόσοι μὲν ἀμφίνεω,

cum dijs immortalibus conflictum. Iecken apud te habere cum dijs. Ser notandum. [illegible] Iecken dijs immortalibus? Qui fit deos mutos? Vtrum cum ipsis dei? Heri enim potest, altero eundem ex parte [illegible] Vtrum cum ipsis? Nequaquam mentem, sed ego dixerat meam. D. Intelligo te. Sed postquam Pluto [illegible] Iecken dijs immortalibus? Ecquis [illegible] Hercules? Quando [illegible] Hercules? Quando [illegible] Hercules? D. Verum animadvertis. Ea [illegible] Iecken dijs immortalibus? Caueas igitur ne contra [illegible] Hercules exeat, imago vero apud deos immortales Heben [illegible] orem duxerit. H. Audax nimirum es atque loquax: & nisi a [illegible] coniugio, quæ immeritas, abstinueris, sentes quam primum quales de imago sim. Arcus enim nudus est atque paratus. D. Cur igitur de cætero te timeā, quū semel mortuus sis? Sed per tuā [illegible] de quoquo, dum ille vacabat, cum ne vna cū ipso, & tunc in ego essem, vel vnus quidem [illegible] vna posset? Sin autem [illegible] filiis separatus [illegible] deos immortales adhuc [illegible] verbum, ut dignū videtur, ad [illegible] deos aduenit? H. Ridiculus esset [illegible] foret, nequaquam re[illegible] dere vero [illegible] per[illegible] [illegible] quam Amphitryon [illegible] Her-

rule erat, idipsum morte affectũ est, quod nempe ego sum (vt dixi) totũ: quod aũt ex Ioue erat, cũ dijs immortalibus cõuersatur. D. Perspicue nũc intelligo, autumas enim eadẽ vice Alcmenam duos peperisse Hercules: vnum quidem ex Amphitryone, alterum vero ex summo Ioue: ex quo factum est, vt gemini vnius matris vtero lateretis. H. Nequaquã o insane, idẽ profecto ipsi eramus ambo. D. Nec; ad hucad intelligẽdũ id facile est duos Hercules in vnũ esse cõpositos, nisi qs diceret, vos tã quã Hippocentaurũ in vnũ fuisse cõpulatos, hominẽ videlicet, & deũ. H. An nõ & hoies eodẽ pacto ex duobus cõponi tibi videntur, animo videlicet et corpore? Vnde qd .p. hiber animũ quidẽ ipsum ex Ioue natũ, adesse cœlo, me vero mortalẽ ad inferos veniisse. D. Vtique eleganter hęc differuisses, o optime Amphitryoniade, si corpus hac tẽpestate esses, sed incorporea es imago: itaq; periculũ est, te triplicẽ iã fecisse Herculẽ. H. Quonam modo triplicẽ? D. Hoc quidem modo: nã si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autẽ in Oeta, iam in puluerem versum, hęc tria iam sunt, animadvertas igitur velim, quem tertium corpori esse intelligas patrem. HERC. Audaxes, atque sophista, sed quod nomen tibi est? DIO. Diogenis Sinopei imago: ipse autem, per Iouem, minime cum dijs immortalibus, sed cum mortuorum

φητεύων & ἐν τῷ Ἡρακλεῖ, τοῦ τε θνητοῦ, καὶ ἅμα ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν. ὃ δ' ἐμοὶ τὸ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεσται θεοῖς.

Δ. σαφῶς νῦν μανθάνω. δύο γὰρ φῶς ἔτικτεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός. ὥστε ἐλελήθατε δίδυμοι ὄντες ἀμφοτέρω. Η. οὐκ ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Δ. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον σωθέντοιν σοῖν τὸν Ἡρακλέα, ἐκεῖνο μὴ διασῶν ἱπποκενταυρός πως ἦν, ὃς ἦν συμφυκὼς τοῦ, ἄνθρωπος καὶ θεός. Η. οὐ γὰρ καὶ πάντοθεν οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τὸ μὲν κάλλιον εἶναί σοι μοι δοκεῖ ψυχὴν καὶ σῶμα. ἦ γὰρ ἐν οὐρανῷ, ὑπὲρ ἣν ἐκ Διός. τὸ δὲ θνητὸν ἐν μὲν παρὰ τοῖς νεκροῖς. Δ. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγεν, εἰ σῶμα ἦσθα, νῦν δὲ ἀσώματον ἄνδρα ὄντα, εἰ ὅστις κινδυνεύει τριπλοῦν σε ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. Η. πῶς τριπλοῦν; Δ. ὧδέπως. εἷς γὰρ ὁ μὲν ἐν οὐρανῷ, ὃν σὺ παρ' ἡμῖν οὐ φῂς εἶναι, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κεῖται ἤδη γεγομμένον. τρία δὴ ταῦτα γίγνεται, καὶ σκόπει ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. Η. θεασάμενός που, εἰ καὶ σφόδρα δὴ καὶ σὺ τυγχάνεις. Δ. Διὸς γένους οὖν συνεπίκλην ἦσθα, οὐτὸς δέ, οὐκ μὰ Δία μετ' ἀθανάτων θεοῖσιν, ἀλλὰ

ἀλλὰ ἓξ βελτίσοις νυκτῶν σύνεσμι, Ὁ μέρου, καὶ τῆς θεσπεσίης φυσιολογίης καὶ ταγελῶν.

tuosum optimis conuersor. Homerum atque huiusce modi fabulas deridens.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Tantalus ob factum fugientia flumina captat:
Quo dijs uix alius gratior ante erat.
Ausus consilium tandem est aperire Deorum,
Cogitur iccirco nunc tolerare sitim.

ΜΕΝ. Ἰλλάεις ὦ Τάνταλε· ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρῃ, ὃ τῇ λίμνῃ ἐν σοὶ; ΤΑΝ. ὅτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὃς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ μὴ νὴ Δί' ἀρυσάμενος καὶ λαβὼν τῇ χειρὶ ΤΑΝ. βδέλυρός ἐστιν ὁ φίλος· ἐπικύψαι. φεύγει γάρ μου τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσίοντα αἴσθηταί με, ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τοῦ στόματος, οὐ φθάσαν βρέξαι ὅσον τὸ χεῖλος· καὶ σφᾶς τῶν δακτύλων διαῤῥεῖ, οὐκ οἶδ' ὅπως· ὥστε ἀεὶ ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τοιαῦτα ἄρα ἐστὶ τὰ πάθη ὦ Τάνταλε ὑπὲρ ὧν σὺ κλαίεις; τί γὰρ καὶ δεῖ τοῦ πίνειν σοὶ γε σῶμα ἔχοντι; ἀλλ' ἐκεῖνο μᾶλλον λέγε ὅτου τεύξεσθαι, ὅπερ καὶ πείσω καὶ δώσειν ἐγὼ δύναμαι, σύ δὲ ἡ ψυχή, πῶς ἔχει πρὸς ἢ δίψος, ἢ πίνειν; ΤΑΝ. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ δίψος μου τὴν ψυχήν

ὡς

MEN. Videris o Tantale, aut quid tuum deplores infortunium? TAN. quid nisi quod hic immersus fluuio intereo sitiens? MEN. Vtique insanis, si ad os piper es atque mens, vti non vel prorsus incumbens bibere nolis, vel cum volueris hauriens? TAN. Nihil proficero si procumbam: refugit enim aqua simulatque me propius admouerit senserit, ac si quando hausero, oris conem applicare, prius affluxit, quam iam marginem labra. Atque interdigitos effluens aqua, haud secus quomodo rursus manum meam aridam relinquit. ME. Prodigiosum quidsam de te narras Tantale verum dic mihi hasitisne ipsum, quorsum opus est bibere, quū corpore careas: nam illud quod efflunte potest aut sitire, in Lydia sepultum est. Cæterū tu quū sis animus, quinā potisnā aut sitire queas, aut biberes? TA. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, vt anima perinde quasi corpus

pus sit, ita sitiat. M. Age, hoc ita habere credamus, quando quidem affirmaste siti puniri. At quid hinc acerbi tibi potuit accidere? Num metuis ne potus inopia moriare? At eqdem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locũ aliũ in quẽ morte demigret quispiã. T. Recte tu q rũ hoc ipsum sup est, sitire, quũ ni M. Desipis Tãta bi farear, non potius egere quam veratro meo, hãc ipsum qd dam pateris, ãs quos rabioli momordêrint, vt qui non aquam quemadmodum illi, sed sirim horreas. T. Ne verarum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modo. MEN. Bono es Tantale, certum habens hũc quã fore, vt vel tu, vel reliqui Manĩũ quispiam bibat: Nec enim fieri potest: quanquã nõ omnibus quemadmodũ tibi, pœna adiudicata est, vt sitiãt, aqua illos non expectante.

ὡς σῶμα ἦσαν. Μ. ἀλλὰ τοῦδε μὲν οὔτω πιστεύθω, ἐπεὶ φῂς ὑφ' ὑμῶν δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἦν σοι τὸ δεινὸν ἔσται ἢ δίψος μὴ ἐνδέᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐκ ὀρῶ γὰρ ἄλλην μετὰ τοῦδε φόβον, ἢ θέσθαι ἐντεῦθεν ἐς ἕτερον τόπον. Τ. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦδ' ἦν μόνον τῆς κατάδικης, ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δώσοντος. Μ. λυπῇς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς τοῦτο δέδια φοβοῦμαι, ἀκράτου γε ἐμπεσόντα νὴ Δία ὃς τῆς ξυγκαυτίου ζέσης ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν διδυμέοις πίεσθαι, οὐ πῶμα ὕδωρ ἀλλὰ τῶν δεινῶν πεφορημένον. Τ. οὐδ' ἂν ἐμιξόβορον ὦ μίνιππε δυσάνιπτα πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον. Μ. θάρρει ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σύ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γὰρ. καίτοι οὐ πάνυ σε ὤομαι σὺ ἐκ κατάδικης διῳκῆσθαι, ζῶν ὕδατος οὐ τοῦ οὐχ ὑπομένοντος.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

Forma nihil prod[illegible]jis leuiorq; caducis:
Perdidit hæc [illegible] milleue damna dedit.
Hanc etiam pro[illegible]ciderunt mœnia Troiæ.
Ob formam tot placeas de sine uelle tuam.

Τ vbinam formosi illi sunt, ac formosæ Mercurii? ductit me docetoq; vtpote recens huc profectum hospitẽ. M. Haud mihi

Οὗ δέ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ἑρμῆ; ξεναγήσουν με νέα λῶ ὄντα. Ε. οὐ χαλεπὸν μὲν ὦ Μέ

ὦ Μένιππε, πλάω κατ' ἐλεῦσο αὖθ' ἀπὸ βλέφαρ, ὡς ἐπὶ τὰ λῷστ', ἔνθα Ναλιθόης τε ἐσι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Μίδης, καὶ Αχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ελένη, καὶ Λήδη, καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. M. ὁρᾶ μόνον ὁ Ἑρμῆς, καὶ χρυσία, τῶν θνητῶν χρυσᾶ, ὅμοια τὰ σωλήνια. E. καὶ μάλ' ἐλεεινὰ ἐσι, ἃ πάντες οἱ ἄνθρωποι θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὦ σύ ἐσιν, καταφρονῶ. M. ὅμως τάν Ελένην μοι δίελεγε. οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἐγώ γε. E. τί τὸ κράνιόν ἐ Ελένης ἐσίν. M. εἶτα αἰσχύνομαι ἡδονῆς ὑπὲρ τοῦ ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ελλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἐπὶ θρῴ Ελλήνες τε καὶ βάρβαροι κατεσφάγησαν; E. ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο ὁ Μένιππος ἕστος τὴν γυναῖκα, ἦφις γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνθρώπου ἐδύ, δι' ἣν ἀμφὶ γυναικὶ πολλοὶ χρόνον ἤλγυνε πάχη. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄλλα ξυμπάντα, εἴ τις βλέποι ἀνωδύνως ἐκ τοῦ βαθέως, ἄμορφα φανήσεται, ὁπόσα ὧν ἐδόξασε. τὸ μὲν δι' ἀνθρώπου, καὶ ἔχει τὸν χροιάν, καλλίσιόν ἐσιν. M. οὐκ ἂν τοῦτό γε ὦ Ἑρμῆ θαυμάσαιμι, εἰ μὴ σωπήσαντες οἱ Αχαιοὶ πρὸ πολέμου τοσούτου ἀλλοχρόου, καὶ ῥᾳδίως ἀποθνῄσκοντες. E. σὺ χολή μοι ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφῶν θέλεις ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κἀγὼ

nubi est per occiū Menippe, quam tibi inepte [illegible] tro sum oculos [illegible] & Hyacinthus ell [illegible] fus ille, et Nireus, et [illegible] Tyro, & Helena, [illegible] breuiter si quid est [illegible] in rē. Me. N. Equidē p[illegible] ossa mihi uideo, cinamas, q[illegible] carnibus rudes, inter q[illegible] ossa mihi ne omnino d[illegible] ns. Mer. Atqui hæc sunt quę [illegible] portę cūctis mirantur ac cele[illegible] brāt, ossa scilicet quę tu vide[illegible] rs cōtemnere. Men. At Hele[illegible] nā salte mihi cōmonstra nā p[illegible] se quidē haud quaq; dig[illegible] re. Mer. Hęc videlicet calua[illegible] ria. Helena erit. Me. Et huius [illegible] scilicet ossis gratia, mille nā[illegible] nes ex vniuersa Græcia, [illegible] delecta sunt impletę, tūtaq; tū Græcorū, tū Barbarorū multi[illegible] tudo conflata, tot urbes sunt [illegible] cuerſę. Mer. Cæterū Menip[illegible] pe nō uidisti mulierē ullā vi[illegible] uā, quod si fecisses, forsan di[illegible] ceres tu quoq; , victo damnū non esse. Pro tali mulliere dīu tolerare labores. Ahoquiſi quis Heroes ex ea re factos mar[illegible] ctosq; cōsyderet, postea quam coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Atq; dū nec Horū colorem q; obrimens sunt specio Illmi. Men. Proinde illud tū dauer Mercuri, si Græci nō intellexerūt fefe pro re vsque adeo momentanea, quæq; tā facile emarcescerer, elaborare. Mer. Haud mihi vacat tecum philosophari, quare delecto loco vbicunque velis, pro-

prosterne temet ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ vmbræ.

κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν, ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

Atridi eripiens Helenam priamei a proles,
Amisit regnum post duo lustra suum.
Protesilaus erat cecidit qui primus Athiuûm:
Ardoris Paridis causa cupido fuit.

Quamobrem, Protesilae in Helenam irruens, strãgulas illã? P. Quia huius causa Aeace, imperfecta quidẽ domo relicta, & uidua uxore quã nup duxi, reddita, mortuus sum. A. Accusa igitur Menelaum, qui uos omnes pro tali cõiuge recuperanda, contra Troiam duxit. MEN. Nequaquam me, sed multo iustius Paridem, qui hospiti mihi, uxorem contra omne ius eripuit. Hic enim non modo abs te, uerum ab omnibus tum Græcis tum Barbaris merito strangulari debebat, ut qui tam multis, mortis caussa extiterit. PRO. Melius hoc. Proinde male nominate, Pari, nunquam te dimittam e manibus. PA. Iniuriam adeo num facis Protesilae, idq; eo magis, quod eandem tecum artem exerceo. Nam & amori etiam deditus ipse sum, & ab eodem deo quasi uinctus teneor. Nosti

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσὼν; Π. ὅτι δὴ τοῦτον ὦ Αἰακὲ ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Α. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. εὖ λέγεις. ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. Μ. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια, ᾤχετο ἁρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοῦτο θανάτου αὐτῷ γεγενημένος. Πρ. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν ὦ δίσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά. ἄδικα ποιῶν ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄντα σοι. ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι.

μαι. οἶσθα δ' ὡς ἀκουστὸν ἦν, οἵ τε ἡμῶν διαίμων ἄγαθὸς ἦν ἐκεῖνος, καὶ ἀδύνατόν ἐστιν οὐ τυπτεῖσθαι αὐτῷ. Pr. εὖ λέγεις. εἶθε δὲ μοι τὰ ἔρωτα ἐντεῦθεν λαβεῖν δυνατὸν ἦν. A. ἐγὼ σοὶ καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀποκεκύημα τὰ δίκαια. φήσεις γὰρ αὐτὸς μὴν τοῦ σβεσθῆναι ζῆν. Πάρεσθι ἴσως γενήσεται σοι θάνατος δίκαιος, ἕνεκα ἄλλων ὧν Πρωτεσίλαος, ἢ σεαυτὸν ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεοχάμου γυναικὸς, ἐπὶ προσφορᾷ δὲ τῇ Γραΐδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀνοσιουργημένως προεπέδησας τῶν ἄλλων, δόξης ὀρεχθεὶς, ὃν ἦν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. θᾶττον γὰρ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοὶ Αἰακὲ ἀποκαύσομαι δικαιότερα. θ γὰρ ἐγὼ πύθωμαι κἄτω, ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. A. ὀρθῶς. ἡ δὲ τούτου αἰτία;

stiam autem quod quædam sunt, quæ nunquam nobis geruntur, & nescio quis deus nos dirigit, quemcunque ipsi placet, mox impossibile erit, illi renuntiare. Pr. Recte dicis. Vtinam ergo & Cupidinis ipsum hinc capere liceret mihi fræna. AEA. As ego etiam Cupidinis rationes tibi exponam, quæ mihi videntur. Sic enim & tu dignus es, qui Paridem ipsum ferro cædas, & amans, sed mortis causam tibi fabricaveris immodicam, & reipsius, Protesilae, qui dilexeris nouam nuptam, postquam pinquabatis Troadi, ita omnium contempto periculo, & nefarie desperatus ante reliquos omnes in hostes exilijsti, gloriæ nimium cupidus, propter quam & primus, in egressu navium occisus fuisti. Pr. Fronde & ego pro me ipso, mi Aeace, respondebo, multo iustiora, quàm. Neque enim ego mihi horum causam fecisse: & quod fatale ab initio ita prædestinatum fuerat. A. Probe, quid ergo istos accusas?

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

Aeacus ostendit qui sunt in Diis auerno,
Obscuros manes, sulphureosq; locos.
Dein etiam bello fortes mulcesue sophorum,
Quorum aliquot rides ipse Menippe miser.

Ρὸς τὸ Πλουτώνιον ὦ Αἰακέ, πορεύσεσθαί μοι τὰ ἐρασθέντα πάντα. Α. οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε

Er Plutonem, o Aeace, eundum mihi, quæ apud inferos sunt omnia. A. Haud facile, Menippe, omnia. Verum quæ fami-

niam

matim & veluti per capita indicari possint, hęc accipe: Hic quidem, q̃ Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorē hunc nosti, quite traiecit: præterea & lacum, & Periphlegethontem iam vidisti, cum ingressus es. M. Noui hæc, & præterea te quoq̃, quod hic in vestibulo tedes, atq̃ aditū observas. Etiā regē ipsum vidi, & Furias. Homines vero priscos, quæso, ostende: & maxime eos, qui inter cęteros nobiliores fuere. Ae. Hic quidē Agamēnon est, ille autē Achilles. Rursum hic Idomenes, q̃ propius assidet. post hūc Vlysses. Deinceps Aiax et Diomedes & cęteri Gręcorū prestantissimi. M. Papæ Homere, vt tibi Rapsodiarū tuarū capita, humi proiecta iacent, ignobilia atq̃ obscura, cinis ac puluis oīa, & nugę merę, denique vere, vt abs te dictū est, capita in firma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? Ae. Cyrus est. Ille aūt Crœsus, & iuxta ipsū Sardanapalus. Vltra hos aūt Midas, et deinceps ille. Xerxes. M. Et te, eo sceleste, tota exhorruit Gręcia, iungētē pōtibus Hellespontū, & per ipsos montes nauibus traiscere affectantem? Qualis vero & ipse Crœsus est? Cæterū, Sardanapalo, quæso, huic Aeace, permitte, vt demulceā caput, inflicto colapho. Ae. Nequaquam. Cōminueres enim ipsi caluariā, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M. At certe tamē amplexabor illū, vtpote semiuirū ac mulierosum plane. A. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? ME. Per iouem. AE. Priusquam omnia. Ista quidem, quę capita videntur, ossa sunt, Menippe, & nihil aliud, vt ipse videbis. Hoc autem, quod Cerberi caput esse dicebam, Sardanapali est. Et hoc quidem, quod Midę, Midę. Hoc autem, quod Xerxis, Xerxis. M. Quid ais tu? Ergo ille Xerxes? Ae. Ille. M. Ergo ille, qui Hellespontum vinxit, & montes nauibus traiecit? Ae. Ipse. M. Ergo ille, qui Athenas cepit, & Lacedęmonios deuicit? Ae. Ipse. M. Ergo ille, qui Græciam totam exhorru

γε. Α. πρῶτος οὗτός ἐστι Πυθαγόρας ἰδεῖν. Μ. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἀπολλόνιε, ὅστις ποτὲ καὶ ἐκαλοῦ, ἢ ὅ, τι ἄρα ἐθέλεις. Γ. νὴ καὶ σύ γε ὦ Μένιππε. Μ. οὐκοῦν τὰ χρυσοῦς ὁ μικρὸς ἐστὶ σοι; Π. οὐ γάρ, ἀλλὰ ῥᾴδιον ἦν, ἂν θελήσω μετρίως πλουτῆσαι. Μ. κινεῖ μου ὦ γαθέ. ὥστε οὐ τοσοῦτόν μοι. Π. ἀλλὰ μόνον, ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ ἔχω δόγματα. ἐμαθόμην γὰρ, ὡς οὐδὲν ἐγὼ κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἐνόησα. Α. οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ παρ' αὐτοὺς Γίτνακος, καὶ εἰ ἄλλοι. ἐπὶ πάντων σοφώτερος, ὡς ὁρᾷς. Μ. ἄλυποι ὄντως ὦ Αἰακὲ μέντοι, καὶ φαιδροὶ τῷ ὄντι. ὁ δὲ σωσθένης, ὥσπερ ἐγκεφάλου ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκτίσιν ὅλος ἐλεωθείς, τίς ἐστιν; Α. Ἐμπεδοκλῆς ὦ Μένιππε, ἡμίφλεκτος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μ. ὦ χαλκόπους βίλλυσι, καὶ πάθοις σὺ ἂν ἐς τὸν κρατῆρας ἐνιβαλόντι; ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν μέλει ὦ Μένιππε. Μ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ σωλὴν κόρυζα. ταῦτά σε ἐκπεπυγάκασιν αὐτοῦ κρηπῖδι, οὐκ ἄξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὠφέλησεν, ἐφωράθης γὰρ τιθηνεῖς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ, πῆ ποτε ἄρα ἐστί; Α. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρᾷ τὰ πολλά. Μ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτόν, ἄπεινά δέ ἐστι; Α. ὄρᾷς

AE. Primus en hic tibi Pythagoras est. M. Salue Euphorbe, siue Apollonie de nimp quodlunq; vocari, & Y. Italasue, & tu vtiq; Mempe. M. Quidtam non ampliatis aurium illud feuri? bes. P. Non fodiaces credo, sicquid mā ducabile nisi habent penatis. M. Fabas habes, quare nihil hic est quod mihi dicare queas. P. Verecodo. Nam hic quid me mali dogmata adpromisse, quod mi Talis sicut ex modo fuit fabe & patrimonium. &c. Porro hic Solo ille, Exechestidis filius, pretereaille Thales, & ante apos Pittacus, & cæteri, sapientia omnes omnes sunt, vt vides? M. Lætitia sane Aeace, solitaq; places præter cæteros. Sed hic oppletus cinere, tam ferè iam ab coricus panis, aliquis, hic crebris pustulis quasi infici relictus, quis nam est? AE. Empedocles, Mempe, semicoctus ab Aetnæ montis hinc profectus. M. O Aeaque, tuque, quid obsecro accidit rabidi, cur ipsum in craterem Aetnæ injecerest? P. Insania quædā Mempe. M. Nil, per Iouē. Id mihi nis quidē gloriæ affectatio, et fastus, & inepta demētia. Hęc te confitente accepi, vna cū ipsis crepidis, cū dignus minime esses. Verūtamen nihil tibi cōmentū illud prosuit, deprehēsus em es et ipse mortuus. Cęterū Socrates ille, Aeace, vbi locorū tandē est? Aiac. Cū Nestore ac Palamede ille plerunq; nugatur. M. Cupere tamen videre ipsum, licet bi locorum hic foret. AE. A

LVCIANI

βικάσαμεν αὐτῶν. ἴσικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἶμαι ὄντως ἀκούσαντα. Ἀκούω δὴ ἄπωθεν, μὴ καὶ ἡμᾶς ἐκφύγωμεν λάθρα διαφυγόντες. τὸ σκέλος δ' ἐσκάφθης ὄφα ἢ Μένιππε. Μ. ἄπιθι, καὶ γὰρ ἐγὼ ἱκανὰ ᾠδὴ Διάκλει.

quo priam abeo, ne quis mortuorum eam nobis fabricate fefe. Pieraque autem alia videbis Menippe, quando interim conquiescemus. M. Abeasbene, nam & hæc Aeace, vidisse sufficit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Socratis exponit trepida de morte Menippo,
Cerberus infernas ut mutuatq; sonos.
Nescio quam fortis furiis sibi lucis est,
Mors etiam magnos terrificare viros.

ΚΕΡΒΕΡΟΣ, συγγνώσῃ γὰρ ἐμοὶ Ὦ θεοί, κύων καὶ ὠμὸς ὤν, ὅτι μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἵ ἦ ἦν ὁ Σωκράτης ὁ πολὺς καὶ ἀεὶ πρὸς ὑμᾶς, ἐλθὼν δὲ σκιὰ ὢν ὄντα, μὴ ἀλλαχόθι μόνον, ἀλλὰ καὶ ὧδε ἀπαιδεύτως φθέγγεσθαι, ὁπόταν ἀφίκηται. Κ. πρόβρωθεν ἰδοὺ ὦ Μένιππε πορεύσομαι ἐγὼ δὲ ἐπίσω πρόσω προσίωμαι, μὴ σὺ τάχυ δείσῃς καὶ θάνατον δόξῃς, μὴ τοῦτ' ἐμοῦ ἀβέλτερον τὸ κομῆν ὑπόπτευσον, ἀπὸ τοῦ καλοῦ κυνὸς εἶδος τὸ χάσμα. μὴ δῆτα τὸν βόρον· κἀγὼ ἤδη σέρχομαι. Μοῦσα ἀυτὸν διάκωμον ᾠδὴ κωμάσω, καὶ σοὶ κατὰ τὸν πόδα, ὥσπερ τὰ δράματα· καὶ τὰ ἐκείνου παίσω ὠδάριον, καὶ πασσάλευσον ἐγίνετο. Μ. σὺ μὲν θρῖσαι δ' ἄλλῃ ποῦ ἦν, μὴ

HEus Cerbere, quæso dignabere mihi tecū cognitionem facere, quem Socratem inferis, qui mihi per Styga vobis dedit, quomodo se habeat? nosse Socrates, quū huc accederet? Veruntamen ut interte, deus quamvis, non fatire modo, verum etiam hominem more loquenti cedo vobis. Cerberus procul adhuc abesset Menippe, vellet ut cōsilium capere interim ne ad ipsum veniam, prudens quasi monstrum aliquod immane formidaret, ne quid horum velleres, qui procul aperuis angelis fabulis solebamus. Ne timeas mi Menippe, despicatissimum, ego dicam prosiliam atque arripiam tuum tergum, fimulque ego cum cane illo accepto morden pede correpti detrahere, nisi fanè ita nunc esset, sed quis deponat libens, nihil quod sibi habeat, nisi fortasse ei in fele conuertens. M. Num

Μ. ἔμοιγε καὶ ἄλλος τις, οὐ σὲ δὲ λέγω δὴ, οὐκ ἔχω. Χ. καὶ μὴν ἔχεις σε τὴν τῶν πλούτων ὦ μιαρὲ, ἢ μὴ ἀποδώσεις. Μ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ θύσω παραδώσειν σοι λύσω τὸ χρυσίον. Χ. μάτην γε ἴσως πεπλουκὼς ἔσοιο πλοῦν. Μ. ἐρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ θυσάτω δόκα, ὅτι με παρὰ δοκὲ θεὸν ἐποίησε. Χ. νὴ Δία ἐναλίω, ἀμέλλω γε καὶ ὑποδεκτέον τῶν νεκρῶν. Χ. οὐκ ἀποσκήψομαί σου. Μ. δύο γε ἔνεκα ναυαγήσας τὸ πορθμεῖον, παρακόμπλην δὲ λήψῃ ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κωμῳδεῖσθαι δίκαιος; Μ. ἤδειν μὲν, οὐκ εἶχον δὲ, τί ἦν, ἐγὼ δίκαιος τοῦ μὴ ἀποθανεῖν; Χ. μόνος σὺ ἐναυάγησας προῖκα πεπλουκέναι; Μ. οὐ προῖκα ὦ βέλτιστε καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἐκλαυσα μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Χ. ἀλλ' οὐ ταῦτα πρὸς τὰ πορθμεῖα. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· ἐγὼ δὲ μὴ ἄλλως γε ἀνήσω. Μ. ἀλλ' ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς τὸν βίον. Χ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ὀφλήσῃς παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβῃ. Μ. μὴ ἐνόχλει ἔτι. Χ. δεῖ ξυρῆσαί σε τὴν πώγωνα ἔχοντα. Μ. ὀβολοῦ μὲν θέλεις. Χ. καὶ τὴν κόμην ἀποκείρασθαι. Μ. ἀλλὰ μὴν ἐκάτης γε δεῖ σοι. Χ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τὸν κύκλον ἀγαγὼν εἶτα δὴ καὶ ἑλάλα παρὰ τὸν πλοῦν, ἢ ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἀδάκρυτος οἰμωζόντων ἐκείνων. Ε. ἄγε δὴ

M. Sir, as I suppose, I am not the first that you have ferried, and I know, that I am not the last. C. And yet I will have your money. M. I have none. C. Then I will take your life. M. Mercurius will pay for me, for he made me a god. C. Yea, and you must be entertained among the dead. M. I will not refuse it. C. Yea, but you must be shaven. M. Mercurius must pay for that too, for he made me immortal. C. Yea, but you must be shorn

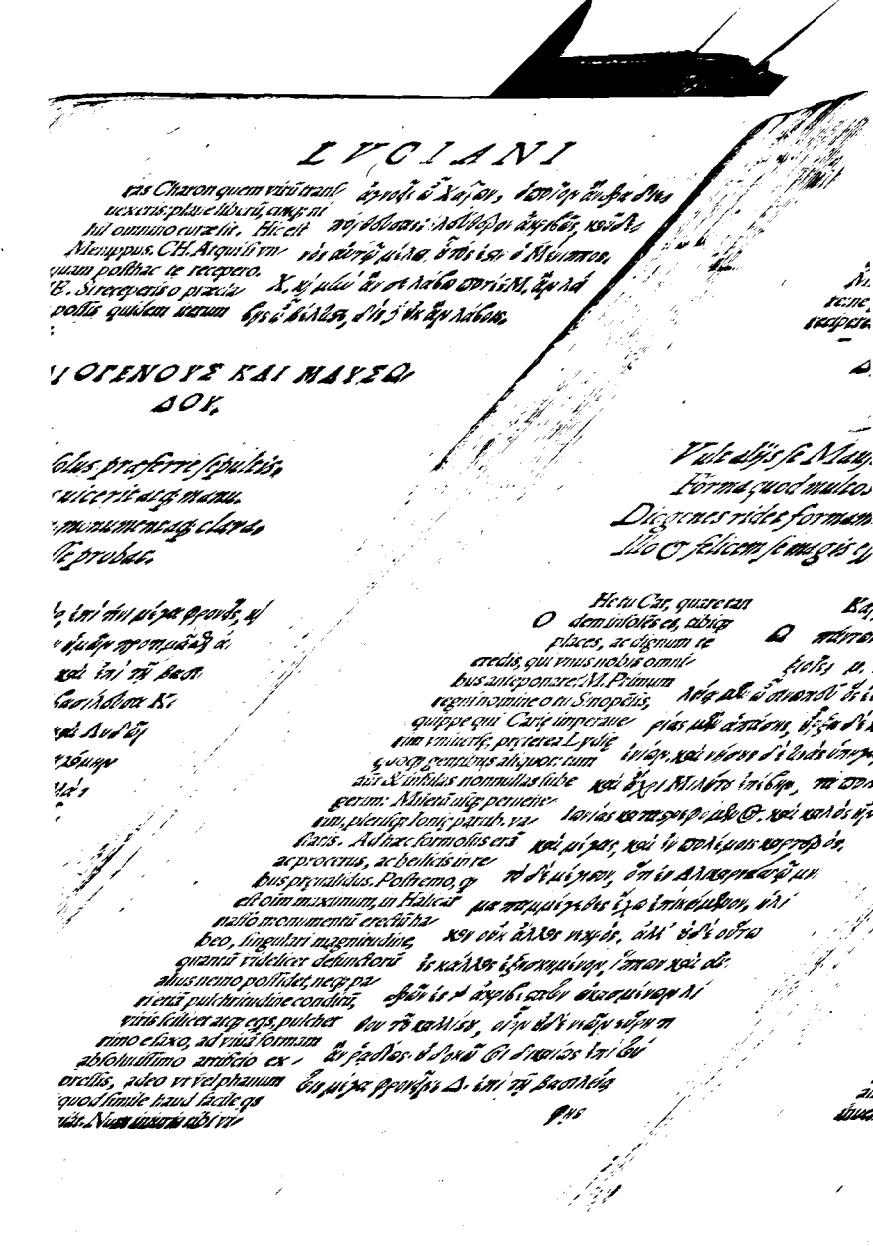

φῆς, καὶ ζῶσ' κάλλιστα, καὶ ζῶσ' κάλ, α τοῦ τάφου; μ. νὴ Δί' ἔπι ἔνδοξος. Δ. ἀλλ' ὦ κακὲ Μάσσολε οὔτε ἐ ἐγὼ ἐν βιείκεινη, οὔτε ἐ μορφὴ πάρεστιν. ἐ γὰρ ἀνακλαίμεθα δικαίως ἡμᾶς φῆς πεσε, οὐκ ἔχω ἁπλῶς ὅπως ἔνεστι τὸ σὸν κρανίον πρὸ ἡμισυ ἡμᾶς τοῦ ἡμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ χαῦνα. καὶ τοίνυν ὅλως, τὰς διαφορὰς προφαίνομεν, καὶ τὸ δ, φιλήμους ἀφιστήμεθα, καὶ τὰς ῥίσας ἀπορεπωμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αἰκαρνασσεῖ σοὶ μὲν ἴσως ἔσαν ἐπὶ θέκιν δυσ, καὶ φι, λοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους· ὡς δὲ πᾶ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἦν. σὺ δὲ ὦ βλὰπ σοῦ χ δ, ῶ ἔ, πὶ ἀπολεῖς λύ ἔ, πλὴν ἐ μὴ τὸ φῆς δ μᾶλλον ἐκεῖ ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιε ζόμενος. μ. οὐκοῦν ἔμοιγε ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσόλιμος ἔσται μοι πολυτε καὶ Διογένης. Δ. οὐκ ἰσότιμος ὦ γεν νικώτατε· οὐ γὰρ μεγαλοψυχία μοι γὰρ οἰκεῖα, μεμισημένος τῶν ὑπερηφ, ἐν οἷς ἐνδαιμονεῖν ὤμην. Διογένης δὲ παρακαλάσεται αὐτῷ· καὶ τάφον ὁ μὲν ὁ Αἰκαρνασσεὺς ἑαυτῷ ὅσ' ἑαυτοῦ ὑπὲρ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἐλεγεῖα κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δέ, τὸν μὲν σώματος καὶ τοῦτον τάφον ἔφη εἶναι· οὐ γὰρ ἔκλαυσεν αὐτῷ οὐδείς. λόγον δὲ δεῖ, ἀκούσῃ περὶ ὧν τοῦτο λέγ

deorum ob res mihi placere atque ita fieri. Num eorum pœnas, ob summum, atque lapidem mortis? M. Per eos quidem. D. Atqui ego mortem Mausoli, neque ille, neque Adonidis, neque Alcestidis, neque Pelopis, neque Achillis, neque Nireos, neque Thersitis, neque quemquam aliorum, qui mortui sunt, deprecor. Quamobrem, quæ ad me attinent, ea mihi non videntur esse mala. Quæ autem tu dicis, ea mihi videntur esse mala. Quæ autem tu dicis, ea mihi videntur esse mala. Quæ autem tu dicis, ea mihi

LVCIANI

relinquit, vt qui vitam peregerit vero dignam, tuo monumento, Carum abiecta fastidiosiorem, actuariam in loco subtiliorem.

NIPEΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ria de forma, pulchrior alter,
olatia de geminâ cæsa,
non nulla, turpissimus olim,
gracia nulla nudet.

Δαί. Δ' Μένιππ' ὦ βέλ' ἀ
κάκιστ', πόθεν & ὁμῳμοῦ
ἐσθ', ἀπὸ Μάνιππος, ἢ
σὺ, Μ. πόθ' Ἑλλ
ω. Χαῖρ' ἀμέ τοῦ δὲ
Θερσίτης. Μ.
πόθ' ἐγὼ
ὁ βλὰξ
ωμὶ

Cre denique vel Me
B nippus hic index erit,
vter noſtrûm formo
Ther. Die Menippe, an non ſi
bi videor forma præſtantior
ME. Imo quinam tibi, prius
arbitror indicandum, nâ hoc
opinor, ſatis eſt opus. N. Ni
ſeus ac Therſites. ME. Vter
Nireus, vter Thersites, non
dſ enim vel hoc ſatis liquet.
T. Tum vtri hoc vtiro, quod
ſibi tam timide negotium
re me praevellis, quâpropter te
cæcus ille Homerus exulti
vnum omnium formoſiſſimum
aprellis: quin ego ſalticulo
ventre, lumbis & impenis ca
pillis ille, nihilo te inferior vi
ſus tibi, arbitror. Tum vero tê
pus eſt, vt pronuncies Me
nippe, vtri altero formoſior
ſem exiſtimes. N. Mirum ni
me Agelaï Charopegi pro
geniaï. Qui vir pulcherrimus
vnus, Omnib. e Graijs Pria
mcâ ad Pergama venit. ME.
Atqui

Λιὸς οἶσθα γ
Vide ſſe Ly
Cedere Ther ſites
Omnia mors æqua

Cre denique vel Me
B nippus hic index erit,
vter noſtrûm formo
I
Ther. Die Menippe, an non ſi
phi
bi videor forma præſtantior
ME. Imo quinam tibi, prius
arbitror indicandum, nâ hoc
opinor, ſatis eſt opus. N. Ni
ſeus ac Therſites. ME. Vter
Nireus, vter Thersites, non
dſ enim vel hoc ſatis liquet.
T. Tum vtri hoc vtiro, quod
ſibi tam timide negotium
re me praevellis, quâpropter te
cæcus ille Homerus exulti
vnum omnium formoſiſſimum
aprellis: quin ego ſalticulo
ventre, lumbis & impenis ca
pillis ille, nihilo te inferior vi
ſus tibi, arbitror. Tum vero tê
pus eſt, vt pronuncies Me
nippe, vtri altero formoſior
ſem exiſtimes. N. Mirum ni
me Agelaï Charopegi pro
geniaï. Qui vir pulcherrimus
vnus, Omnib. e Graijs Pria
mcâ ad Pergama venit. ME.
Atqui

ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, καλλίς τε καὶ ἥλιος. ἀλλὰ τὰ μὲν ὄντα, ἔμπια, τὰ δὲ κρεμάσαι, ταύτης μόνον ἄρα ἀπέκρινεν ἀπὸ τοῦ Θρασίτε κρανίου, ὅτι τοῦτο μὲν τὸ σῶμα, ἅλας ἅπαν γὰρ ἔλεγε, καὶ σὺ οὐκ ἀφῆλες ἔχειν. Ν. καὶ μὴν ἦν τοῦ Ὁμήρου δοκεῖ σοι ἡμῖν, ὅτε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. Μ. ἐνέφρατά μοι λέγεις. ἐγὼ δὲ οὐ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις. ἐκεῖνα δὲ, οἱ τότε ἦσαν. Ν. οὐκοῦν ἐγὼ ἐν ταύτῃ σύμφορώτερός σοι ἐμοὶ ὦ Μένιππε; Μ. οὔτε σύ, οὔτε ἄλλος ὑμέτερος. ἰσοπλία γὰρ ἦν ἀεὶ, καὶ ὁμοίως ἅπαντες. Θ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦδε ἱκανῶς.

Atqui non ité sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquos quadé offendis adeo apparetes assimilis: porro cæterum hoc uno insignis. Thersitæ cuiuscunq; dignoscere posse, quòd tua delicata est ac molliuscula, tacioquidem illius. Nec enim unquam ac nonnunquam uiro decori. Ni. Atqui non ité per ómne quæ fuerunt ætatem, quã inter Græcos copias militaré. M. Tu quæ tam aperta mihi narras: ego cæcutio quæ uideo, quæq; tibi adhuc in præsentia cernenda ista morte, qui id téporis uiuebãs. N. Quod igitur tandé? an non ego formosior Menippe? M. Neq; tu, neq; quisquã alius formosus hoc loco: siquidé apud inferos æqualitas est, paresq; sunt oẽs. TH. Mihi quidé vel hoc sat est.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Exosus Chiron præsentis munera Vitæ,
Tetras exoptat posse uidere domos.
Esse istic etiam fastidia multa docetur,
Vtere præsenti non meliora sciens.

Η Κουσα ὦ χείρων, ὡς θεὸς ὢν, ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. Χ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας ὦ Μένιππε, καὶ τέθνηκα ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος ἔσεσθαι δυνάμενος. Μ. πῶς δὲ σε ἱερὸς τὸ θανάτου ἔχειν, οὐδράσου δὲ τῶν Μοι-

χθέν-

Quidé inaudiui Chiron, te, deus quũ esses tamẽ optasse mortẽ. C. Vera nimirũ sunt ista quæ audiui Menippe, planeque mortuus sũ, licuti vides, quũ mihi liceret immortalẽ esse. M. At quenã te mortis cupido tenebat, rei videlicet quã

vulgus hominum horreat? C. Dicā apud te, virū neutiquā fruitū atq; imperitū: Iam mihi deliberat esse iucundū, immortalitate frui. M. Quid? an iniucū dū erat te viuere, lucēq; tueri? C. Erat inquā Menippe, nā q; iniucundū vocāt, id ego neutiq; simplex, sed varīū qd dā esse arbitror. Verū quū ego semp viuerē, atq; ijsdē perpetuo rebus vterer, sole, luce, cibo, tū horę eędē recurrerēt, reliqua itē oīa, quecunq; contingūt in vita, reciproco quodā orbe redirēt, atq; alijs alia per vices succederent, satietas vix delicet eorū me cepit. Necq; eīū mihi eo voluptas est fita, si perpetuo fruaris ijsdē, sed omnino in permutando posita est. M. Probe loqueris Chiron: cęterū hęc quę apud inferos agūtur vita, quinā tibi procedit posteaquā ad hāc tanquā ad potiorē te contulisti? C. Haud insuauiter Menippe: siquidē æqualitas ipsa quiddā habet admodū populare. Nihil aūt interest: vtrū in luce quis agat an in tenebris: præterea necq; sitiēdū est nobis, quemadmodā apud superos, necq; esuriēdū, sed eiusmodi rerū omniū egentia vacamus. ME. Vide Chirō ne temet ipse inuoluas neue eodē tibi recidat oratio. C. Quamobrē isthuc ais? M. Nēpe si illud tibi fastidio fuit, q̄ in vita semp ijsdē similibusq; quę rebus vtēdū erat, quū hic itidē similia sint oīa, eundē ad modū pariēt fastidiū. At de integro tibi quęrenda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quopiā aliā in vitā demigrandū, id q̄ arbitror fieri non posse. CH. Quid

χήματος: X. ὀρθῶ πρὸς σὲ ἔκ ἀσυνή
ὄντα· οὐκ ἦν ἵπ ἡδὺ ἀπολαύειν
νασίας. M. ἔχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν
φῶς; X. οὐ. ὦ Μενίππε. τὸ γὰρ ἡδ
ἔγωγε ἐδικίλλην ἢ καὶ ἔχ' ἁπλᾶν ἡ
μα ἐστίν. ἐγὼ δ' εἰ ζῶν ἀνέ, καὶ ἀπολαύ
ων τῶν ἐμοίων, ἡλίου, φωτὸς, προφῆ
ὥρων δ' εἰ αὖται, καὶ τὰ γιγνόμ
ἅπαντα ἐξῆς ἴσασιν, ὅσπερ ἀκηκοὺ
θοῦντα θάτερον θατέρῳ. ἐνεπλήσθη
γοῦν αὐτῶν. ἢ γὰρ ἐν ζωῇ αὐτῇ ἀνέ
ἀλλὰ κ̀ ἐν ζωῇ μεταχεῖν ἔλαθε, τ̀ πόρ
πονῆν. M. τί λέγεις ὦ Χέρων, τὴν ἐ
φέρον ὑπὸ πῶς φορᾷς, ἀφ' ἧ προεληλύθα
αὐτὰ ἥκεις; X. ἔκ ἀκριβῶς ὦ Μενίππε
ἡ γὰρ ἰδιωτεία, πάνυ δημοτικόν. καὶ τὸ
πρᾶγμα ἡδὺν ἔχει τὸ διάφορον ἐν
φοτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδ'
δηλῶ ὅσπερ ἄνω, οὔτε πφιλῶ δή, ἀλλ'
αὐτοπιλὲς τούτων ἀπάντων ἐσμέν. M.
δρᾷ ὦ Χέρων, μὴ πιεσπίπτῃς σαυτῷ
καὶ ἐς τὸ αὐτὸ βι ὁ λόγος πιέσῃ. X.
πῶς τοῦ φῆς; M. ὅτι ἃ τῶν ζωῶν βίῳ τὸ
ὅμοιον ἀνὴ καὶ ταὐτὸν ἐγίνετο βι προσ
σκορὲς, καὶ ἐντεῦθα ὅμοια ὄντα, προσ
σκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιθ, μὴ ἀλύσεσθε μη
ταβολήν γε ζητῶν ἵνα μὴ ἐντεῦθεν ἐς ἄλ
λην βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. X. τί
ἦν ἔχ

ἔτ' ἂν πάθοις τι ὦ Μένιππε μ- ζπερ οἶμαι μὴ φασὶ, συντὸ δοκᾶ, δρίσασθαι μὴ ἀγαπᾶν ἔτι παρόντα, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

Quid igitur faciendū Menippe? Nullū nunc ne mitigari quidē, quū desinat, quū desinere putes, quū ferendō ferat.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΧΡΑΤΗΤΟΣ.

Tenarias adeunt fauces & limina nigra,
Vt spectent ducat quos tibi Atlantiades.
Quisq; suos narrat comites, quos inter habetur.
Pauper qui uitæ stamina longa petit.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης χαίρετε. Α. καὶ σὺ ὦ Ἀγωνίππε. ἔστι τί οὐκ ἀπιμεν ὁδὸν τὴν καθόδου πρὸς πατέρων; ὀφείλομεν τοὺς καλοῦντας οἷοί τινες ἐσμεν, καὶ τί ἴσασι οὗτοι ἔρημον εἶναι; Α. ἀπίωμεν ὦ Διόγενες· μὴ γὰρ ἂν κέρδος ἐγγένοιτο, τοὺς μὲν ἄλλους κρύπτοντας αὐτῶν ὁδοὺς, ἡμᾶς δὲ ἐνδεικνύναι τὰς ἀρθοτάτας· εἰσὶν δὲ μυλικαὶ κλίμακες, καὶ ἐπὶ πρόχειλον ὑπόβασις τῆς ἔρημου, ὅμως οὐκ ἐπαισθησόμεθα, καὶ ὑπτίους αὐτοὺς ἐπιβαίνοντας, οὐδὲν δέον. Κ. ἐγὼ γοῦν καὶ σὺν ῥόπῃ ἤμην ἂν ἐξόρμησιν, ὑπό τε κατηφείας κατὰ τὴν ὁδὸν. Δ. διὰ τί ἄρα ὦ Κράτης ἔλεγες τὸ πῦρ παγγέλοια ὄζειν. Κ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, οὐδὲ ἀπέλειπον,

Cum nunc agimus,
O Antisthenes, et tu Crates: quare, cur nō, ob fecero, imus deambulatū, recta ad ingressum & fauces orci, vt ibi spectemus eos, qui descendunt, qui nō sint, & quid quisq; commutatus? AN. Etenim Diogenes. Etenim spectemus nos: necendum hic nos videre alios quidem ipsorum ad clivum, alios autem vestibulum, supplicesq; dextram attingere, & quamquā centum vrgēte ac impellente Mercurio, velit stare, & retinemus obnixi, nulla necessitate ad commodo suo. C. Ego vero cū exponā tibi, quæ pie vidi in via, quando huc descendebam. N.D. Ea pone hic, Crates: videris enim mihi omnino risu digna dicturus esse? C. Ob deum ita mihi obscū deū videbitur tuum vero inter ipsos nō tam nobi-

nobiles: Ismenodorus ille diues, ex nostris, et Arsaces Medorũ præfectus, & Armenius Orates. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Citheronẽ, quando Eleusinẽ, vt arbitror, præsidebat.) et gemebat, & vultus in manibus præse ferebat liberos suos paruos, quos reliquerat identidẽ vocando, si hicq; ipsi ob audaciam succendendo. qui cum Citheronem transiisset, ac loca illa circa Eleutheras, deserta, ac bellis vastata, peragrasset, non amplius quam duos seruos secum adduxisset, tdq; etiam, cũ phialas quinq; aureas, & Cymbia quatuor, secum haberet. Arsaces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro Barbarico illo ritu, facie non adeo inhonesta aut contẽmenda,) grauiter ferebat atq; indignabatur, quod pedibus incederet, volebatq; sibi equũ suum adduci. Nam & equus vna cum eo mortuus fuerat, vna plaga ambobus trãsfossis, a Thracensi quodã scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxẽ finitimum commissum fuerat. Nam Arsaces quidem, infesto cursu in hostẽ ferebatur, lõge, vt qdẽ ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax aũt expectato illo subsistens, ac scutũ præse tenẽs, venientẽ Arsacis hastã excutiendo diuertit. Ipse aũt submissa parũper sarissa sua, & equũ & insidentẽ illũ trãsuerberat. A. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu ambos transuerbera ret? C. Facillime Antisthenes,

Nam

σημοι, Ισμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος καὶ
ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδῶν
ὕπαρχος, καὶ Ὀρατὴς ὁ ἁρμένιος. ὁ
μὲν δὴ Ισμηνόδωρος, ἐπιφόβως γε
ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐ
λευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἴσως τε, καὶ
τὰ αὔτα ἐφ' ἅμαξαν φορῶν ἔχει. καὶ τὰ
παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελελοίπει, οὐκ
ἐκάλει, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν
μητέρα, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
πολλὰ τῆς Ἐλευθεράδος χωρία παντελῶς
ὄντα ὑπὸ τῶν πολεμίων, διεφθαρμένα,
μόνους οἰκέτας ἐπήγετο. καὶ ταῦτα,
φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτ-
ταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης,
γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσχη-
μων τὸν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἠχθε-
τὸ ἠνιᾶσθαι πεζὸς βαδίζων, καὶ ἐξίου
τὸν ἵππον αὐτῷ πη ὀπισθῶσαι. καὶ γὰρ
ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πλη-
γῇ ἀμφοτέροις διαπαρέντος ὑπὸ θρᾳ-
κός τινος πελτασοῦ, ἐν τῇ τοῦ Ἀρά
ξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκων συμπλοκῇ.
ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς δίω
κε τὸ, πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμή-
σας. ὑποστὰς δὲ ὁ θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν
ὑποδύς, ἀποσείεται τὴν Ἀρσάκου κον-
τὸν. ὑβρίσας δὲ ὑποθεὶς τὸν σάρισσαν, αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Α.
πῶς οἶον τε ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοὺς
γενέσθαι Κ. ῥᾴδιον ὦ Ἀντίσθενες, ὁ

μὲν

μὴν γὰρ ἐπῆλθαν, ἀκροσαπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος ὁ ἀγάθος, ἐπεὶ δὲ τῇ πύλῃ ἐπικρούσατο τῶν προσβολῶν, καὶ πάλαι μὲν ἀκόντιζε, ἐς χεῖρας δὲ ἐλάσας, διέχεται τῇ σαρίσῃ τὸν ἱππέα, καὶ πεσόντα τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σῶμα, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείρασα. ἐπιλαβόμενος δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης τὸ βουβῶνα διαμπάξ, ἄχρις ὑπὸ τὸν πυγμὸν ὤθησεν οἷον τι ἐγκοιλοῦ τοῦ ἀνθρ., ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον ἦν ἔργον, ἠγανάκτει δὲ ὅμως, δυσημερῶν ὧν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἤξίου ἱππεὺς καταίνα. ὁ δὲ μέγ. Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἐσάπαν χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἰδύνατο, πάσχουσι δ' αὐτὸ ἅπαντες Μῆδοι πάντες, ἐπὰν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ τῶν λιμνοθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροσπόνδυλοι, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπὶ καταβαλλομένῳ σοι ἐκέκτητο, καὶ εὐδιαίτῳ μηχανῇ ἀνίσας ἂν ἤθελεν, ὁ Βίλιππος Ἑρμῆς ἀρκεῖν ἡγεῖτο αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ στόμιον. ἐγὼ δὲ ἐπέλιπον. Α. κἀγὼ γάρ ὅτι κατῆλθον, οὐδ' ὧδε ἐμαυτὸν ἔφην εἶναι τοῖς ἄλλοις. ἀλλ' ὀφθεὶς ὑπὸ τῶν ἐμοὶ ὑποτεταγμένων, προσέφαλλον ἐπὶ τὸν θυμόν, προκατειλεγμένον χώραν, ὃ ἄρ' ἐπιτηδείως πεδύσαμι παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυπήγουν· ἐγὼ δὲ

Nam ille quidē cursū ferebatur, contus quendam vibratus obtutalē præcenti hastam. Tum axem vibrans, ut eius pugnam excussit, et cum cursu ipsum præterrectū effecit, in genu procumbens, excipit astantis venientis impetū, accepiumq; sub pectore vulnerat, quo mox pectore ferre se vehementius cursus ipsum transfigurat, et dum hasta retrum. Artices per inguina vtrinq; ad nates vsq; penetrantem transfodit. Intelligere autem quo pacto accidere, cum non vri, sed equi magnitudo hoc opus fuerit. Verumtamen indignabatur ille, quod non ampliore honore quam cæteri ridebetur, volebatque equos hic descendere. Orantes alii pedites quidam erant, atque admodū debilis pedibus, quippe qui neq; ferre humi, ne sic incedere vllo modo poterat. Accidit aūt hoc prodīt Medis omnib, vt posteq; ab equis descenderint, veluti qui sup spinas ingrediuntur, summis pedū digitis, vix atq; ægre incedant. Quamobrē, cū per se ipsum humi deerrans incederet, neq; vllo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius subiarū in se humerū, ad cymbā usq; portauit ego vero sequens subsidebā. A. Et ego porro, quādo huc descēdebā, neq; admisceri me ipsum cæteris, sed relictis prorātibus illis, ad cymbam accurrēdo, præoccupaui mihi locū, quo commodius nauigarē. Inter nauigandū vero, alij quidē lachrymabantur, alij autē naulcabāt; ego vero inter ipsos se-

Ros ſedens admodũ obſcetta Ἡ, μαλὰ ἐπὶ πόλυ ἐμ τῶν. Δ.
bar. D. Turquiſe Chares et tu
Antiphenes, humiliorũ ſorti ὡδὶ ὁ Χάρης, καὶ Ἀντίφανες, ὁ
ti eſtis iuuenis comites. Mecũ τῶν ἡλίκων ξυνὼν τυγχάνω, ἐμοὶ
mũ Blepſias ille ſcenerator, Βλεψίας τις ὁ δεινὸς,
ex Perzo, & Lampis Acar Βλεψίου τε ὁ Δαμασὰς, ὁ ἐκ Περσῶ
nus, qui mercenarios milites καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνὰν, ξενικὸν ἀν,
tis agunt, & Damis ipſes Corinthius, tumul deſcen- Δάμις ὁ Κορίνθιος, ὃς
ſe. Quorum Damis qui ἐστὶν ὅδε, ὁ μὲν Δάμις, ὃν ἐπ τῶ
ſtro veneno interep Σαμψὰ αὖ ob a- δὲ ἐκ ῥᾳδιάκων ἀσθενήσ, ὁ,
ſi mentemus, ſe Λάμπιν, ἀ ἔφασκε Μυρτίον τῶν ἐπὶ
Blepſias ve- τῶ δὲ Βλεψίᾳ
te deceſſe. μὲν ἀποθνήσκειν ἐκεῖνὸν, ὁ δ' Βλεψίας
e adhuc ἔτι δὲ ὧδε ἔχοντος ἀπολαλύκασι
ſe ter καὶ εἰ δὲ τὸν ἐχθρὸν ἐπ τὸ βάλλει, κ
ũ λεγόμ ἐστ ἀκοὴ ἐκεῖνον ἀπολέσθαι.
Ἀλλ' ἐγὼ, καίπερ ὢν ἐλεὸς, ἀθύμουν ἐ
ν ἀσθένειαν ἐπὶ τῶ ἐμῶ Δάμιν
ὁ τὰν ἐμὴν, ἢν ἔλθωσιν αὖθ' ἑ
ὅτι ἀσθμὸν· ὃ τὰλαιπω
ε, καὶ συχνὸν αὐτὶ
ἄκρα σωθεὶσ
λεῖ σπ ἐξει
ὁ κλαυθ
ἅπ τί
λν

deba
dem a
tus hierat,
morem M
ſplum ſingulare
ro ſime miſer perſ
tur, & apparebat lab
pallidus ſupra modum,
auis maxime. Ego vero q
quæ antea noram, interroga
Hæ tamen, quo pacto quiſque
mortuus eſſet. At Damidi q
dem accuſans filium, non ut
nulla vero, inquam, paſſus es
ab illo, qui talenta cum habe
res coacernatas mille, ac ple
in delicijs viueres, annos no
gazina nauis, adoleſcentiũ illi
quatuor obulos ſalterſuppe
dũbas. Tu vero Acamas,
(memebat enim & ille, ac de
nouerbe Myrtiũ) quid amo
rem accuſas, inquam, & non
potius te ipſum: qui hoſtes q
dem haud vnquam perhorru
erit, ſed te vitro pericula ob
rendo, ante alios in prælium
defendens. Apuella vero
vulgari illa quidẽ actione ob
lata, & lachrymis arg ſin
gultibus ſcitus, generoſus
ſpuit in cappis hierũ. Nã Ble
phias quidẽ pie ſibi accuſat,
ob nimiã ſtultitiam, quod pe
cuniam videlicet cubo dierit
hæredibus nulla neceſſitudi
ne ſibi coniunctis, dum ma
nus ipſe ſũ perpetuus futurũ

ἐλεὸς
ἐμῶν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ὅτι χρήματα ἐφύλα
τὰ τῶν ἀνδρῶν ἐγκατακλείσας λαμπάδα
ἐπ

ἢ, δεῖ δὲ βιώσασθαι ὁ μάταιος τοσοῦτον
πλοῦν ἐμοὶ γε ἢ τὴν τοῦ χοῦ σωρὸν ὠ-
λοὺ παρέχ᾽ αὐτό τε σωζόντος ἀλλ᾽ ἔτι
δὴ μὲν δὴ θεοῦ σωμφορὰ ἐστὶν ἀσθενεῖ
πεσεῖν, καὶ ἀσθενοῦντα πρῆξαι τοῦ-
τοῦ ἀφικνουμένους. Βαβαὶ, συλλέγε,
καὶ σπεύδετε, καὶ πάντες διαχρώσθε,
πλοῦ τῶν ἐμῶν τούτων καὶ ἐπίσωρ.
ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ἐθέλου-
σιν τι τοῦδε ἄρα ἀφίστορ αὐτοῦ ἔχει
τοῦ βίου; τοῦδε δὲ τὸν ὑπάρχοντα ἐ-
ρωτᾷ βούλομαι τί διαφέρει τὴν ἀσθε-
νοῦντι τί ἀγωνιᾷς, ὦ βέλτιστε;
ταῦτα, τοῦτον ἀριθμοῦντα, ἐμοῦ θανα-
λοῦ, ἡδέως ἔτι θέλοντος. Δ. ἀλλὰ
σαι; ἄκης; Π. θέλω τοῦδε. Δ. ἄλλα δ᾽
ἐπλούτεις; εἶτα οὐκ ἀφίεσι σε πολλοῦ πο-
φοῦ ἀποθανεῖν; Π. ἔγωγε
βιῶτον ἄλλ᾽ ἢ μὴν ἐγχρόνιον ἀμφὶ τὰ
ἐνενήκοντα. βίον δὲ ὁ σωρὸς ἀπὸ καλά
μου καὶ δικαίου ἔλαβον, ἐξ ὑποβολῆς πα
χὸς ὤν, ἀτεκνὸς τεκεῖν πρὸς τὴν χω
λὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Δ ἔτα τοι
οὗδε ὤν, ἧκιστ᾽ ἄλλος; Π. ναὶ. Ἡδὺν
ἦν δὲ φῶς· καὶ ἀποθανεῖν, δεινὸν καὶ
φοβερὸν τοῦτο. Δ. παραπαίεις ὦ γέρον,
καὶ μαρακισθὴν πρὸς ἀχθῆν, καὶ τοῦ
τα, ἡλικιώτης ὢν τὸ ὠρθριαῖος. τί δὲν
ἂν πεπλέγμα πρὸ τῶν νέων, ὅπου οἵδε
λικοῦσι φιλοζωεῖν θέοντες, οὓς ἐχρῆν δι᾽
ζῆν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν ἡδονῇ

esse putat. Vt ego mihi quidē
non tam diem voluptatis pro
burrem [illegible]
Sed tam circa finem is
A[illegible]
que a longe contemplantes
monentes. Pergite, cursi
& ad [illegible]
tes puteos pollicitos & in
lantes. Quin & senum
consolabimini? Quid
Rostrum pharo aliquem
mentum? Hunc igitur descrip-
tum tenere aiunt. Quid
plorat? Vt is tu, qui promit
xerit mortuus? Quid mo
paris bonae vr. p[illegible]
fenectute edumens? [illegible]
tes inuite. MEN. Non qua
quam. DIO. Veram fatus re
MEN. Neque hoc. DIO.
Nonne igitur dures inuitus
si male te habet, quod
diuinitus deliciae corrupta
tus? MEN. Nimirum fi
qui non cupiunt, non
tus sit, vitam amittere
cyt animadvertis? Ego
qui, quia vitam non
mus aegre, et libenter
& pregrate. Vadet
& primum [illegible]
Et tu ne amplius [illegible]
rabis M. Cur [illegible]
cis animi [illegible]
grave & horrendum
Delirasne senex, & [illegible]
ter te pens [illegible]
& hoc cum his [illegible]
tionibus. Quid [illegible]
de adolescentibus dicimus,
quando [illegible]
tamque [illegible]
de [illegible]
confectam, tamquam [illegible]

quoddam, eorū maiorū, quæ secum fert senectus: Sed abeamus iam nequis & nos suspiceatur tales esse, q hinc aufugere cupiamus, quādo circa fauces hic nos oberrare viderit.

κακὸν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται, ὡς ἀποδρᾶναι βουλόμενοι, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον ἡμᾶς λυμώνας.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΣΙΟΥ.

Tiresias sexum uates expertus utrumq;
Fœmineum præfert: sed pudet ista loqui.
Cur Iuno æterna damnarit lumina nocte,
Notum est ex alijs hæcq; petenda locis.

NVero & cæcus sis, Tiresia, non amplius cognitu facile est. Nobis enim cunctis, æq; sunt vacui oculi, ac solæ illorum sedes relictę: quod autem ad cętera attinet, non facile dixeris, qui Phineus, aut qui Lynceus fuerit. At vero, quod vates fueris, & quod vtrumque solus teipsum perhibueris, marem ac fœminam, auditis aliquando poetis, noui. Proinde, per deos, dic mihi, vtram vitam expertus es suauiorem, virtne quando fuisti, an cum fœmina? TI. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita expeditior enim: & dominantur quoq; viris mulieres: neq; ipsis necesse est in bellō proficisci, neq; ad propugnacula stare, neq; in concionibus dissidere, neq; in foro atq; iudicijs contendere. ME N. Quid? annon audisti, Tiresia, Euripides Medeā, qualia

Τειρσία, ἐμὲ μὲν καὶ τυφλὸν ὄντα ἔστιν ὅπως διαγνῶναι ῥᾴδιον, ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κεναὶ, μόνον δ' εἰ χώραι οὐσῶν, τὰ δ' ἄλλα, ὅκτ' ἂν ἐπέλθῃς ἔχοντος τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μὲν δὴ μάντις εἶ, καὶ ὅτι ἀμφοτέρων ἐγένου μόνος, οἶδ' ἐγὼ καὶ γυνὴ, τῶν σῶν ἑταίρων ἀκούσασα· εἰδὲ πρὸς τῶν θεῶν ἔτι μοι, ὁποτέρου ἡσθεὶς ἥδιον τὸν βίον, ὁπότε εἶ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικός; Τ. ἀμείνων μὲν πανταπασὶν ὁ γυναικός, Μένιππε· ἀπραγμονέστερον γὰρ, καὶ λανθάνουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἕκαλξιν ἰέναι, οὔτε ἐν ἐκκλησίᾳ σφᾶς ὀφθῆναι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι. Μ. ἆρ' οὖν ἀκήκοας ὦ Τειρσία τῆς Εὐριπίδου μηδείας,

εἰ

διὰ ἔπαν, οἰκτέρουσα γυναικᾶν, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφορήτου ἄνα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισαμένας; ἀτὰρ εἶπε μοι, ὑπέμνησε γάρ μετὰ τῆς Μνημοσύνας ἐλαμβάνε, καὶ ἐτικτόν ποτε ὁπότε γυνὴ ἦθα, ἢ σέρα, καὶ ἄγονος διατέλεσας ἐνεκέν τοῦ δίω; Τ. τί τᾶς δ' ὦ Μένιππε ἐρωτᾶς; Μ. οὐδὲν, χαλεπὸν ὦ Τειρεσία, πλὼ ἀπόκεται, ἁβρᾴδιον. Τ. οὐ σέρα μᾶν ἦνλω, οὐκ ἔτικον δ' ὅμως. Μ. ἱκανὸν τοῦτο. ἐ γὰρ καὶ μὴ πᾶν ἔλεγες, ἐβουλόμαν ἐδέκα. Τ ἔχον δηλαδή. Μ. χρὴ δ' ἐμὲ ἢ μὴ πρᾶγμ' ἡφαιδῆν, καὶ τὸ μόσιον τὸ γυναικεῖον ἀπιφράγμ, καὶ οἱ μαῖοι ἀπετάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφάνη, καὶ πώγωνα ἐξένεγκας, ἢ αὐτὰ ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; Τ. οὐχ ὁρᾷ τί θι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκᾷς δ' οὖν μοι ἀπιστᾶν ἐ ταῦθ' οὕτως ἐχόντος. Μ. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστᾶν ὦ Τειρεσία ζῆς ζευγὸς, ἀλλὰ καθάπερ ἄνα ἐλάφα μὴ ἐξιστάμενος ἄτε δυνατὰ ἐστὶν, ἔτε καὶ μὴ σαφᾶς ἐχεθαι; Τ. σὺ γὰρ οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπόθ' ἅν ἀκούσῃς ἢ ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένετο ἢ νυός, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὼ Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνω, ἢ τὼ τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; Μ. ἦν σὺν κἀκᾶνος ἐντύχω, ἀθέμιτα ὄ, τι καὶ λέγουσι· σὺ δ' ἐ ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦθα, καὶ ἐμαυτοῦ, τότε

qualis dixeris, cum mulierum genus deplorando cõmemorari, quam miserum sit, & intolerabilem partu mendo laborem sustineant? Verũ dic mihi (commonefeceram etiam me vereri ne tam aliquando, cum mulier esses: an vero steriles, & absq; femine vitam duxisse gibi? T. Quid hoc, Menippe, interrogas? M. Nihil accidere, Tiresia. Verũ rem ode, si tibi molestum non est. T. Non fuisse molestum quidem, fuisse tamen. M. Sufficit hoc. Verum cum & virilem barbam ferre soleres. T. Habuisse dicebar. M. Sed ecquando corporis, vultumne illa eruisti, & membrum muliebre obturatum est: nam nihil eorum nevi compareat, deinde virile fuisse rem, & barbam produxisti, an vero repente ex muliere vir factus prodisti? T. Nõ video quid sibi velit interrogatio quod hic. Videris autem mihi pro dubio habere, si tibi ne hoc ita fit, an non. M. Quid? an non dubitare, Tiresia, de huiusce modi rebus convenit? sed perinde ac fatua aliquem, nõ perpensis, fieri ne possit, an non, protinus pro veris rebus operes? T. Tum tu, vir, neq; cætera credis hec ex facto contingere, quæ quotidie audieris, ut quædam ex mulieribus aues factæ fuerint, aut arbores, aut ferræ: Philomela videlicet, aut Daphne, aut Lycaonis istius filia. ME. Quod si quando & in illas incidero, tum quid ipse dicam quoq; fcivo. Tu vero, o optime, ecquid, cum mulier eries, varicinatus quo-

que es tũ, quemadmodum & postea. an vero pariter & vir & vates didicisti esse? T. Vides? vt cũcta ea quę de me feruntur, ignoras: puta quo pacto & litẽ quandã Deorũ diremi, & luno visu me priuauit: Iupiter aũt insolatiũ demni eius vaticinandi artẽ mihi dedit. M. Adhuc ne Tiresia, mendacijs istis caperis? Sed facis hoc more vatũ. Cõsuetũ eñ vobis hoc est, nihil iã sani dicere.

τότε ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ
μάντις ἔμαθες εἶναι; Τ. ὁρᾷς; ἀγνοῖ
τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσ
τινα ἔριν τῶν θεῶν. καὶ ἡ μὲν Ἥρα
πήρωσέ με. ὁ δὲ Ζεὺς, παρεμυθήσατ
τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν. Μ. ἔτι ἔχ
ὦ Τειρεσία τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κα
τὰ τοὺς μάντεις τοῦ ποιεῖς. ἔθος γ
ὑμῖν, μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Ausus quod pro armis Aiaci congredi Vlysses,
Iudicio, captus ille furore fuit
Idcirco semper contemnens odit Vlysses,
Nec Thetidos culpam cæruleæ esse putat.

SItũ, dum furore correptus fuisti, Aiax, te ipsum interfeeisti, nos aũt cunctos etiam membris, vt putabas, detrũ catis, deformasti, quid quęso Vlyssem accusas? Ac paulo ante neq; aspicere ipsum voluisti, cũ venisset huc vates consulturus, neque alloqui dignatus es virũ cõmilitonem ac socium, sed superbe admodũ ac grandi incedens gressu, prętereijsti. Ai. Merito Agamemnõ. Ille eñ mihi furoris huius autor extitit, vt q solus mecũ pro armis iudicio cõtẽdere ausus fuerit. Ag. An vero dignũ censebas te, qui absq; aduersario, atq; absq; puluere, vt dicitur, supera-

ΕΙ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν, σεαυ
τὸν ἐφόνευσας, ἐμέλισας, δ
καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αὐτ
τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην οὔτε προσέ
βλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἧκε μαντευσόμ
νος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρ
συστρατιώτην, καὶ ἑταῖρον. ἀλλ' ὑπε
ροπτικῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθεν
Α. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γά
μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
ἀντεξεταθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἀγάμ
ἠξίους δὲ ἀναντιαγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκ
νιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; Αἰ. ναὶ, τά γ
τοιαῦτα

πλαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τοῦ ἀνδρὸς οὐ γε οὔσης. καὶ ὑμᾶς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ὑπὸ παλαιοτέρων ἀγῶσι, καὶ παρεχώρησάτε μοι τῶν ἄθλων ὁ δὴ Λακρίτης, ἐγὼ πολλάκις ἐν ὤμοις κινδυνεύοντα καταλεκόμενος ὑπὸ Φρυγῶν, ἀμύνων ὑμῖν. Ἐν. Ἀλλὰ καὶ ἐπιτηδείως ἔχει τὰ ὅπλα. Ἀγέ. ἀπῶ ὁ γαρεῦ ὦ γυναῖκες τῶν Θετπ, ἵ ἔλου θ τῶν καὶ ἀνδρῶν τῶν ἔτι ὄντων παραινεῖτε μοι συγχωρεῖν γενέσθαι, ἢ βούλεσθε, ἵν ἀναδησάμενος ἐξέλθω τάχα. Αἱ. εὐκλεᾶ τὸν Ὀδυσσέα, ἢ λυτεωτὸν μόνον. Θ. Ἀγάμ. συγχώρει ὦ Αἶαν, ἀνθρώπους ὁρᾶν, ἐχθροὺς δέξης, ἢ δεῖσθαι πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκας ἐκινδυνεύομεν. ἐπεὶ καὶ ἐκράτησεν θ, καὶ ταῦτα πασὰ Γραικοῖς δικασαῖς. Αἱ. οὐδὲ ἐγὼ ἔπεισεν, ἀλλ' οὐκ ἐμὲ λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. ἐν γοῦν τῷ δίκαια μὲν οὐχὶ μισεῖν ἂν δικαίως ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' ἐκ ἀπὸ μοι Αἴαντα τὸν ἐπιτάττοι.

superares ossa? A. Quid mihi tali utriq; cauillo? Ego natura ex cognationis quodam iure ad me pertinebat, cū tratus mei patruelis esse fuerim. Deinde vos oro, quæ nulla quæ præstantiores erant, detrectatis certamen et cessistis mihi arma: ille ubi Lertæ filius, quē ego non semel in tumulo per cuios feruum, cū a Troianis prope cōsideretur, melior esse me volebat, ac dignior qui armis illis potirer? A. Accusa igitur, o generose, Thetidis quæ cū hinc debuerit mortis successionem achiuis exhibitam, ut pote cognato, tradere, quam medio aliter illa proposito. A. Hoc quæquid, sed Vlyssem, ut ego solas sese nimis opposuere. Ag. Ignoscēdū, Aiax est humano cū ille oppressus dolori, non diuina mente, cuius tamen certa non hīs quibus hoc opus præsentia tribuitur præcipue quando & ut ire posse petitor, Troianis ipsis iudicibus. Ai. Non ego quæ me damnat mihi, Tydidis non est, de diis aliqua dicere. Vos tamen ne illud quidē odisse, non possum. Agamemnon, non si mihi ipsa Mulier uaho imperet.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Iudicium expectant Minois qui beriêre,
Quorum de uita iudicat atq; statu.
Sos Stratus excusat facinus fauoq; cadum,
Se dicit quicquid fecerit usq; mali.

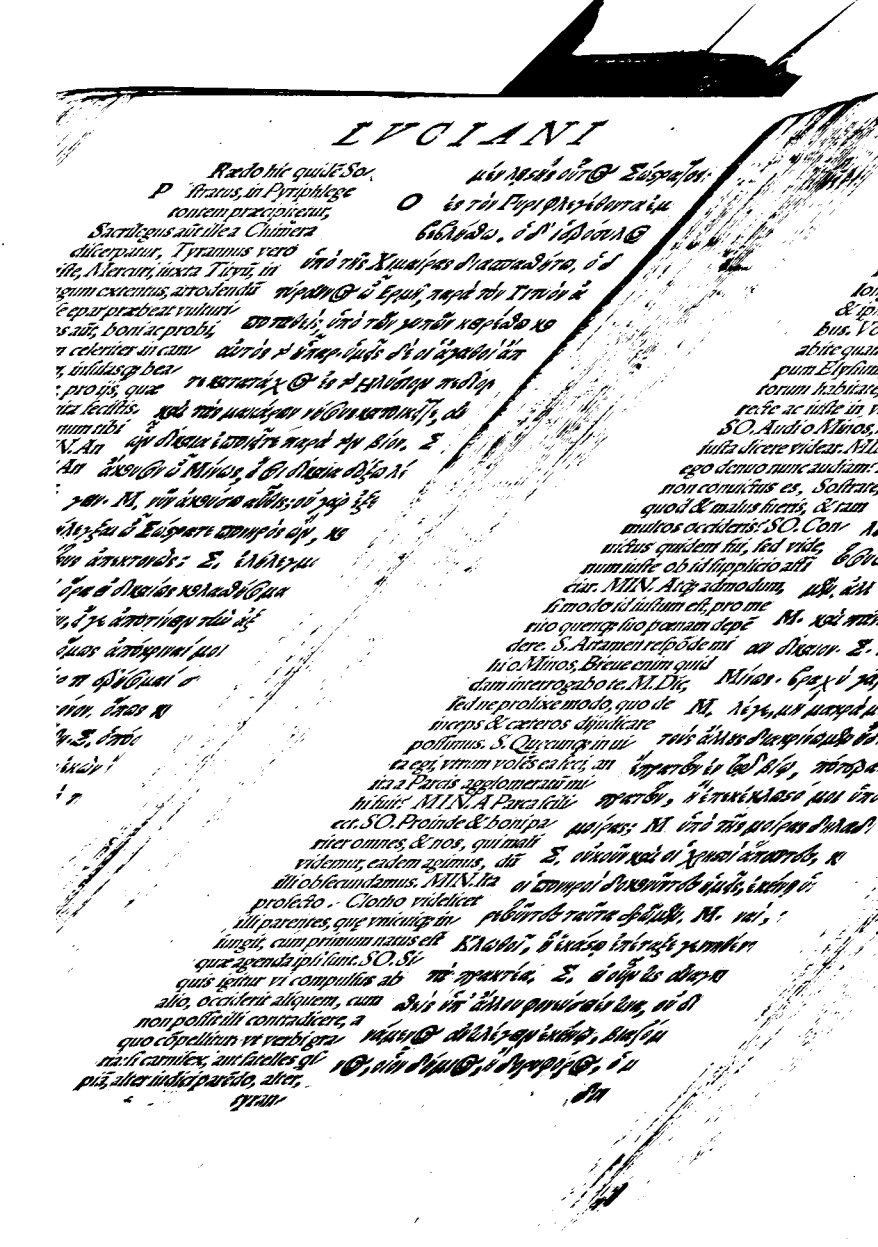

δικαίῃ πεσοῦσις, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα οὖν λάσῃ τὸν φόνου; M. δῆλον ὅτι τὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν. Ἢ τὸν τύραννον λέγεις; ὑβρὶς τὸ ξίφος οὐτὸ ὑπηρετᾷ γὰρ τῷ τυράννῳ ὃν πρὸς τὸν θυμόν, ὡσ πρώτως παρεσχόμην τῶν αἰτίων. Σ. οὐ γὰρ ὦ Μίνως, ὅπως καὶ ἐπιδικάσεις ὡσ παράδειγμα πᾶσιν· εἰ δέ τις ἀφαιρεῖται τὸ δικαστήριον, ἴσως ἂν χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, ἵνα τὴν χάριν ἰσόρροπον, ἢ ἵνα εὑρηγήτῳ ἀναγκαῖον; M. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώκρατες. διάκειται γὰρ δεδωκὼς ἱκανῶς. Σ. οὐκοῦν ὁρᾷς πῶς ἁδίκως ὠνεῖ, κἀλίγων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους αὐτῷ; Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτοις τιμῶν τοὺς σχηματιζομένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς· οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνά γε ἴσχυεν ἂν, ὡς αὐτὸν πλουτεῖν δυνατὸν ἦν, εἰ μὴ πάντες αὐχήσεις προσεταγμένοις. M. ὦ Σώκρατες, πολλὰ ἴσως ἂν καὶ ἄλλα οὐκ ἀπὸ λόγου γνοίμεθα, ἐὰν ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τῶν ἀπολαύσεως τῆς ἐπορθωτήσεως. διόπερ οὐ λήσῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ βρίσῃς ὡς εἰκῆ δοκᾷς. ἀπόλυθι οὖν τὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζωμεν, ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ὁρῶντας τὰ ὅμοια διδάξῃς.

tyrannos quemnam exedis iste? M. Quem alium, nisi caput? Quem tyrannum? Quoniam me accepisti: gaudium accendit epistomus, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus dius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane ais Minos, laudo quæ hic etiã exẽplo, quasi quodã auctorio Inopletas, Sigo aũ, mittente hero, veniat ipse aurũ vel argentũ adferes, vtri nã ea grata haberi debet aut vtri beneficiũ hoc acceptũ referendũ est? M. Et, quidem, ministrate illi quidem tamẽ fuit. S. Vides ne quam inuita facis dã applaudentes nos, quibus ministrãtibus sortũ, quæ Clotho nobis tribuit, & turbam, dũ honore prosequeris eos, qui in alienis bonis velut dispensatores quoddã fere gaudent. Non est tibi dicere quidquã poterit, quæ cõtra dicere, aut imperata detrectare licitũ fuerit animis, quæ cũ omni prorsum vitæ necessitate imperata fuere. M. Multa, o Sostrate, & alia videas fieri, minime fecundũ rationẽ fieri, si diligenter expendas. Veritamẽ tu ex hac quæstione hoc boni cõsequeris, quando quidẽ nõ prædo iste, verum ut Sophistã quidã esse videris. Solue ipsum Mercuri, ne diuiceps amplius puniatur. Cæterũ illud vide, ne et cæteros mortuos similia iterum docueris.

MENIPPVS SEV NECYO-
mantia. Thoma Moro interprete.

Argumentum.

VIdetur hoc Dialogo Lucianus illud maximè c
mendatum uoluiſſ, quod in fine Menippus ait
Tireſia in aurem ſibi dictum fuiſſe Priuatorum uide
licet hominum uitam optimam atque tutiſſimam eſſe
quod idem Græci noto illo prouerbio dictitant: ὡς λάθ
βιώσας. Nam diuitias, potentiam, gloriam, & cætera
quæ mundum appetit, uana omnia & incerta eſſe: præ-
cipue autem diuitum atque magnorum hominum, ut ui
tam ipſam periculoſam, & pompis ſolennibus, item tr
gicis quoq; fabulis ſimilem eſſe, ita miſeros plerumqu
ſortiri exitus. quod eo decreto uidetur intelligere uel
le, quod apud inferos contra diuites factum fuiſſe dici
quo & corpora illorum ſupplicijs deſtinantur, & ani
mi in aſino migrare iubentur, quod & ipſum nimirun
eam ſignificationem habet, quod diuitum animi plerun
que inertes, & omnis doctrinæ expertes eſſe ſoleant
Inſcribitur autem Necyomantia, qua ſi dicas, ab infe
ris ſeu mortuis petitum reſponſum quo uel maxime a
paret, eum Dialogi ſcopum habendum eſſe, qui reſpon
ſo iſto Tireſiæ proponitur. Semper enim ex titulis a
ter nobiliorem Dialogi perſonam, alter argument
quæ ſi quamdum ὕλην indicat, Platonico more, quem m
x mè in hoc Lucianus imitatus eſt. Conſtat autem pe
petua quadam narratione, qua & cauſſam & modu
ſui ad inferos deſcenſus. & præterea occaſionem, qu
edictum illud de diuitibus audierit, commemorat. I
hac præcipui quidem loci ſunt & maximè illuſtres: c
incert

incerta doctrina Philosophorum, de Magorum superstitione & potestate. De inferorum locis supplicijs, & æqualitate: & postrema illa collatione humanæ cum pompa solemni, & cum fabulis Tragicorum. Occasio, & exordium Dialogi ab habitu, & percunctatione Menippi sumuntur.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΕΙΑ.

Ω Χαῖρε μίλαθρον, πρόπυλά θ' ἱερὰ ἐμῆς, ὡς ἄσμενός σ' ἐσῆλθον, εἰς φῶς μολών. Φιλω. οὐ Μένιππος οὗτος ἐστιν ὁ κύων οὐκοῦν, ἀλλ' ἄλλος τις, ἐμοὶ μὲν οὐ παραβλητέος Μένιππος ὅλως. ὁ δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; προσιόντα δέ σου ὁρῶ χαῖρε ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἥκεις ἐν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μ. Ἥκω νεκρῶν κατιὼν, καὶ σκότου πύλας διαπεπλωκὼς, ἧκα δὲ χωρὶς ὠκεανοῦ θεῶν. Φ. ἆρα καλεῖς ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἐξεδεδημηκὼς, καὶ ἐξυπερχῆ δὲ ἐλθὼν; Μ. οὐκ, ἀλλ' ἐπ' ἐμπλεῦσαι δόξαν μ' ἐδέξατο. Φ. πῆς δ' ἡ ἀπὸ τοῦ καινοῦ καὶ παραδόξου τούτου σχήματος μίξις

Alte atriũ, domus ve stibulum inquã. Vetebonus Scholiastes redditus. PHI. Non omnibus Menippus ethnicus, sed Nouus Cynicus, nouus Heraclæus, nihil quicquam simile Menippo omnino habens, nec æquandus illi. Diabolus humanus, Cerberus, Leonis exuuiæ? Attendat lector, de nobis loquitur. Vt de eo quem nobis non videmus. MIS. Diuersa ratio, quia non ita, sed ab inferis redeuntis. Menippus. Vt videtur, ambiguum. Menippus. Ita Lucianus. Menippus. Ita Lucianus. Menippus. Ita Lucianus

pro iuuenta haud paululum impotentior. PH. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descendens, sic potius simpliciter eloquere: quæ nam hęc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neq; iucunda, neq; delectabilis sit via? ME. Res dilecte grauis me infernas egit ad umbras, Consulerem manus vt vatis Tiresiæ. PH. Atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. Me. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atq; Homero versatus, nescio quo pacto versibus sic impletus sum vt numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi, quo pacto res humanæ hic se habent in terris? quid nam in urbe agitur? PH. Nihil noui. Sed quēadmodum prius actitabant, rapiunt, peierant, fœnerantur vsuras colligunt. M. O miseri atq; infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper apud inferos decreta sunt, qualesq; sorte iacti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHIL. Quid ais? Noui ne aliquid apud inferos nostris de rebus decretum est? MEN. Per Iouem, & quidem multa, verum propere non licet, neque arcana quæ sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHI. Nequaquam Menippe, per Iouem, ne amico sermonem hūc inuideas. Nam apud hominem

μίας; Μ. νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος
νῦ πλέον. Φ. παῦσαι μακάριε τραγῳ
δῶν, καὶ λέγε οὕτωσί πως ἁπλῶς, κ
ταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων τίς ἡ στολὴ
σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἀλλ
γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδό
Μ. ὦ Φιλότης χρεώ με κατήγαγεν ε
ἀΐδαο, ψυχῇ χρησόμενον θηβαίου Τει
ρεσίαο. Φ. οὗτος; ἀλλ' ἢ παραπαίει
οὐ γὰρ ἂν οὗτος ἐμμέτρως ἐρραψῴ
δεις πρὸς ἄνδρας φίλους. Μ. μὴ θαυμ
σῇς ὦ ἑταῖρε. νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ κ
Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπω
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματ
μοι τὰ μέτρα καὶ τὸ στόμα ἔρχεται. ἀτὰ
ἐπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τ
ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φ. καινὸν οὐδὲν
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ. ἁρπάζουσιν, ἐπι
ορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν
Μ. ἄθλιοι καὶ κακοδαίμονες, οὐ γὰρ ἴσ
σιν οἷα ἔναγχος κεκύρυται παρὰ τοῖ
κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφ
σματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸ
κέρβερον οὐδὲ μία μηχανὴ τοῦ δια
φυγεῖν αὐτούς. Φ. τί φῄς; δέδοκταί
νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε
Μ. νὴ σχὰ καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐ θέμις ἐ
φέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τ
ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμά
γράψεται γραφὴν ἀσεβείας καὶ τοῦ ῥα
δαμάνθυος. Φ. μηδαμῶς ὦ Μένιππ
πρὸ

πρὸς τὸν Διὸς, μὴ φθονεῖτε τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ· πρὸς γὰρ οὐδὲν σπουδῆς ὁρᾶς τὰ λεγόμενα, καὶ πρὸς μεμυθευμένον. Μ. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦτο γε μὴ καὶ σὺ πάντη ἀσφαλῆς, πολὺ ἀλλὰ βούλει εἶναι βλαπτίον. ἐδόξει δή τοι τοὺς πλησίους οὕτως καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον σώζοντας τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φ. μὴ πρότερον ἅπαντα ὧν μέλλω τὰ διδομένα, πρὶν ἐκμάθῃς ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἢ λείπεται τι τῆς καθόδου ἐνθένδε, τίς δὲ τῆς πορείας ἡγεμών, εἴθ' ἑξῆς ἃ τε εἶδες, ἅτε ἥκουσας παρ' αὐτῆς. ἔκδος γὰρ δή φιλοκαλὸν ὄντα σε, μηδ' ἐν τῶν ἀξίων θέας, ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Μ. ὑπεργρηγόρου καὶ ταῦτά σοι· τί δ' ἂν καὶ πάθοιμι, ὁπότε φίλου ἀνδρὸς βιάζοιο; καὶ δή πρῶτά σοι δίδημι τὸν γνώμονα τὸν ἐμόν, καὶ ὅθεν ἁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου τοιλίμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἁρπαγὰς καὶ δεσμὰς, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους· πάντα ταῦτα ἡδόμην ὥσπερ καλὰ, καὶ οὐ παρορρώτως ἐπῃνούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελῶν ἐξέβαινον, πάλιν αὖ ἐντεῦθεν ἤκουον τῶν νόμων

nam iucundi onarum, & iuuenum praterita licentiam ediderunt. Mi. Dura profecto nubes, & nimium tarda, rerum tuarum tamen audiendum est. Decretum est ergo, dames ut fies accumulatos aurum tanquam Danaen seruantes absitudum. PHIL. Ne prius obeate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea percurras omnia quæ absque dubio libentissime velim. Quæ videlicet desiderij causa inest, quis itineris dux, deinde ex ordine, et quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Veruntamen est enim te quam res pulchras videndi cupidus, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omnino prætermittis. MEN. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid faciam, vrgente amico? Ac primum fane tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur quum adhuc puer essem, audiremq; Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semideorum modo, sed ipsorum etiam deorum, adulteria quoq; violentias, rapinas, supplicia, parentum expulsiones, & fratrum & sororum nuptias: hæc me Herde omnia bona pulchraque putabam, & studiose erga ea afficiebar. Postquam vero in virilem iam ætatem peruenissem, hic leges mihi subeunt audito poetis aduersantia, neque videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neq; rapinas exercere. Hic igitur hæc

ſtrabundus conſtiti, incertus omnino quo me pacto gererem. Neq; enim deos vnquã putaui mœchaturos, aut ſeditiones inuicem fuiſſe moturos, niſi de his rebus perinde ac bonis iudicaſſent. Neque rurſus legumlatores his aduerſa iuſſuros, niſi id conducere exiſtimarent. Quoniam igitur in dubio eram, viſum eſt mihi philoſophos iſtos adire, atque his me in manus dedere, rogareq; vti me vtcũque liberet, vterentur, vitæq; viam aliquam ſimplicem ac certam oſtenderent. Hæc igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profecto, quod me ex fumo (vt aiunt) in flammam conijcerem. Apud enim hos maxime diligẽter obſeruans, ſummam reperi ignorantiam, omniaque magis incerta, adeo vt præ his dico mihi vel idiotarum vita iam aurea videretur. Alius etenim ſoli me iuſſit voluptati ſtudere, atque ad eum ſcopum vniuerſum vitæ curſum dirigere. In eo ipſam ſitam eſſe felicitatem. Alius rurſus omnino laborare, corpusq; ſiti, vigilijs, ac ſqualore ſubigere, miſere ſemper adfectum, contumelijsq; obnoxium aſſidue. Hefiodi ſedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & ſudorem videliceet, & aceliuum in verticem montis aſcenſum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque poſſeſſionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipſas etiam diuitias eſſe pronunciat. De mundo vero quid

μων τοιαυτία ζῶις ποιητῶν κελεύ
των, μήτε μοιχεύειν, μήτε συκοφα
μήτε ἁρπάζειν· ἐν μεγάλῃ ἦν καθεί
καὶ ἀμφιβολίᾳ, ὁκ εἰδὼς ὅ, τι χρήσο
μην ἁμαρτῷ· οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἂν ἔ
τε ἡγούμην μοιχεύσεσθαι, καὶ συκοφά
πρὸς ἀλλήλους, ἃ μὴ ὡς πορρὼ καλὰ
ἔνιοι ἐνόμισαν, οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέ
τας τοιαυτία ζώοις παρανεῖν, ἃ μ
λυσιτελῆ ὑπειλάμβανον, ἐπεὶ ὁ μὲν
ρουν, εἶδόξει μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς κα
λουμένους ζώους φιλοσόφους, ἐγχειρί
σαι τε ἐμαυτὸν, καὶ ἀκούσαι αὐτῶ
χαίδεά μοι, ὅ, τι βούλοιντο, καί ἵνα δὴ
δὴν ἀπολῶ καὶ βιβλίοισι ὕστερα ξύκ τ
βίου, ταῦτα μὲν δὴ φροιδῶν προσέθη
αὐτοῖς, ἐλιλήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ
φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαίως μὴ
παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα νῦν ἐρισθη
ἐπισκήπτειν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τῶν ἀστρο
ρίαν πλείονα. Ἔστι μοι τάχιστα χρυσοῦν
ἀπόδειξον· οὗτος ἦν τῶν ἰδιωτῶν βίον,
ἀμέλει, ὁ μὴ αὐτῶν παρήνει ἢ πᾶν ἦν
δίδου, καὶ μόνον τοῦ ἐκ πάντος μὴ ἀ
ἵνα, τοῦ γὰρ ἕνεκα ἦν ὑδαμοῦ. ὁ δὲ
ὡς ἐμπαλιν, πονᾶν τὰ πάντα, καὶ μο
χθᾶν, καὶ σῶμα κατασκάλλειν, ῥυπῶν
τε καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστῶν
τα, καὶ λιθοροῦμενον, σωτῆρος ἐπιβο
ῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡ
σιόδου περὶ ἀρετῆς ἔπη καὶ τὸν Ἡρα
τα, καὶ

τα, καὶ τὴν δὲ τὸ ὕφος διάφεσιν, ἀλλ᾽ ἀθ κατεφρονῶν χημάτων παρκευ λεύσο, καὶ καθ᾽ ἑφ᾽ ἑνὸς τὴν κτῆσ σιν αὐτῶν: ὁ δὲ τε ὦ τάδε ὑγαθὸν ἐὰν κ᾽ τὸν π. ὁ τὸν αὐ ὁρ ἀπ-φ᾽ ἑφ. πρὶ μὲν γὰρ τὸ κόσμου τὴ χ᾽ καὶ λέ γεσι δίγκ ἱσ ιας καὶ ὁ ὠματα καὶ κτὸ μους μὲν κεναὰ, καὶ ἐὸ τὸν ἵνα ἔχ᾽ ὀνομάτων δσημεί᾽ α παρ᾽ αὐτῶν ἀκου ορ᾽ ἰνακ πίων. καὶ τὸ πάντων δει ῶν, ἀ τοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἰναντ τὰ των ἵνασος αὐτῶν λέ ζ ρ, σφ ὑρα νι κῶντας καὶ πιθανοὺς λόγ ς ἐωσ ί᾽ ἔφο, ὅστε μήτ ζῶν θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγ μα λέγοι ᾽, μήτ᾽ ψυχρὸν, ἁπλ ζ ρ ἔχθν, καὶ ταῦτα ἁδύτα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτ᾽ θορμόν᾽ ἐ ἐν καὶ ψυχρὸν ἐν ταυ ζῶ χρόνῳ. ἀτ᾽ χῶς οὖν ἐ παχον ὃ῀ νυστάζουσι ὑβοῖς ὄμοιον, ἅρπ μὲν ἐπι νδύων, ἅρπ δ᾽ ἀναδύω᾽ ἐ παλιν. ἐπ δ᾽ πολλῷ τοῦ ἐκείνων ἀτοπώτερον. ὑβοὺς γὰρ ἀ ὑβοὺς ὑβοντες ὑβίσεσθ ἐπιτη ρῶν, ἐκκωλώτατα ὃ῀ς αὐτῶν λόγοις ἐπι πλ ύνοντας, τοὺς χρῶν καταφρονῆν παρ ρανῶντας χρημάτων, ὡρῶν ἀπρὶ ἐ χομένους αὐτῶν, καὶ τ᾽ δὲ τὸν ἀξιοφ ρ μένους, καὶ δὲ πολλῷ πλ ύνου τας, καὶ πάντα ἵνα ὑβοὺς ὑβοντ τας ὑβοὺς τ τὴν δόξαν ἀποκαλυπτ ας, αὐτῆς ἵνα πάντα ἐπιτη ύνας. ἡ δονὴς τ καὶ χαλὸν ἅπαν τας κατηγο ρίας.

το quid de unde de quo dicens, in compositione tuis eorum locis, & unde, & talia, & non dubitare, quin ea quæ ipsorum sunt, ea tibi & ipsa futura sint, & prodesse deorum. Omnium autem circa divinationem, de contemptu quidem quæ deorum sunt, & de immodestia circa pericula, hæc vitæ erunt exitum, recte quis prædicem prorsus ad eos qui ita dicunt, omnia quæ opus est habere pergentem, atque id, quam maxime videtur eo, noluerim hominem quidpiam, vt cum ira & dissimulatione sit. Deorum igitur de quibus mihi accidebat, quale soleat dormitantibus, vt interdum caput annuere, interdum conua abnuerem. Præterea quod multo erat insubsurdius, vitam eorum diligenter obiiciens, compererim eam cum ipsorum verbis præcepisse summopere pugnare. Eos enim qui spem dant cenchent pecuniam, auidissime conspexi colligendis duitijs intuere, de futuro hilarantes, pro mercede docentes omnia dentes nummos gratui tolerantes. Ii vero qui gloriam verbis aperiebantur, omnem vitæ fuæ rationem gloriam refrahant. Vt plurimus omnes ferme pdi inclinabant: & nullam vero ad eam solam inclinare cõsuebant. Ego hac quoque ex hisce vatis magis adhuc certe reperiebam tali. Aliquam tenuis inde mihi cõsolationis & fyncerus ex bonis vi

185

tis ipse insipiens & esse m, atq; vere adhuc ignarus oberrare. Pernigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mētem vt Babylonem profectus, magorū aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminib. quibusdam ac mysterijs aperire, & quem libuerit, illuc tute deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putaui, si cum horum quopiam descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima, quamque sapientissimus quisque dotissimum elegerit. Ac statim quidem exiliens quam poteram celerrime Babylonem versus recta contendi. Quo quum venio, diuersor apud Chaldæorum quendam hominem certe sapientem, atque certe mirabilem, coma quidem canem, admodumque prouecta barba venerabilē. Nomen autem illi fuit Mithrobarzanes: orans igitur obsecransque vix exoraui, vt quauis mercede vellet, in illam me viam deduceret. At tandem homo me suscipiens, primum quidem dies nouem ac viginti cum luna simul incipiens abluit ad Euphratem, mane solem orientem versus perducens, ac sermonem quē piam longum mussitans, quē non admodum exaudiebā. Nem

ρῦνται. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προ
μένους. σφαλεὶς ἦν καὶ ταύτης τ
πίδος, ἵνα μᾶλλον ἰδυσχεράνων
μα παραμυθούμενος ἐμαυτόν,
τὰ πολλὰ καὶ σφῶν, καὶ σφο
σωίσεσθαι δυσβουλευόμενον ἀνόητος
μι, καὶ τἀληθὲς ἐπ ἀγνοῶν πεισθ
μαι. καί μοι ποτὲ διαχρυπνοῦντι
ἵνικα, ἐδόξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθὸ
δηθῆναι ἐνθ τῶν μάγων τῶν ζωρ
στρου μαθητῶν καὶ διδασκάλων. ἤκουσ
αὐλοὺς ἐπροπομπεῖς τε καὶ τελεταῖς τι
ἀνοίγειν τε τὸ σφῶν τὰς πύλας, καὶ
τάχειν ὅν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς,
ὀπίσω αὖθις οἰκαπέμπειν. ἄειδον δ
γούμην εἶναι, παράλιν θ ζώντων διακ
ξάμενον τῷ καταβάσιμ, ἐλθόντα π
ρὰ ταρεσίαν μὲν βοιώτιον, μαθεῖν πα
αὐτὸ, ἄτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστ
ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἑλόμε
νῶν. καὶ δὴ δυσπειθήσας ὡς ἔσχον τά
χους, ἔτεινον οἴκοθεν Βαβυλῶνδε. ἐλθὼ
δέ, συγγίνομαί τινι τῶν χαλδαίων θ
φῷ οἰκεῖ καὶ θεατρικῷ τῶν τε χρῶ
πολιῷ μὲν τὼ κόμω. γίνεσθον δέ μά
λα σιμὸν καθημένῳ, τοὔνομα δ' ἦ
αὐτῷ Μιθραβαρζάνης. ἀληθὴς δὲ καὶ
καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτ
ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαι
μοι τῆς ὁδοῦ. παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ
πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἄμα

τῇ

τὴν σιλύην ἀρξάμενον ἀπὸ ἕλους, κατάγων
δ' ἐν δύφρατον, ἔνθεν πρὸς ἀνατολὰς τὰς
τὰν ἥλιον, ἵστην ἵνα μαφὰν ἐπιλίγον, ἢ
νεῦ σφε ἔρκατέκυσον ἄωτον ἢ
οἱ φαῦλοι τῶν ἐν ὄϊς ἀγῶσι κηρύκων,
ἐπίπροχεν ὑμῆ ἀφθίτους ἐφύγγος, πλὴν
ἀλλ' ἰώκει γλῶνας ἐπικαλδία δ' αἷμον
νας· μιτᾶχεῦν τὴν ἐπφδὴν ἢ ἰς ἀν μεν
πρὸς ἓ πρόσωπον ἀωτοπίνδες, ἐπαν δὲ
πάλιν θέσναι ἓ ἀπαντώντων προσβλί
πων. μὴ σιτία δὲ ἐμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ὡσ
ἐν δ' γάλα, μὴ μιλίφασι, μὴ δὲ τὸν χο
ὕδωρ, δὴν δ' ὑπαίθεν δ' τᾶς πό
ας ἐπνὶ δὲ ἄλις ἔχε δ' προδιατήσας
πρὶ μίσας νύκτας, δ' τὸν τίγρητα πο
ταμὸν ἀγαγὼν, ἀλάθητε τέ μι μὴ ἀπὸ
μαξε, μὴ πιεικίνισε δ' ἐδὲ μὴ σκίλλη μὴ
ἄλλοις πλέοσιν· ἅμα μὴ δ' ἐπφδὰν ἐ
κεί· ἦν δ' ὕστερον ἀθρύσας, ἔπα ἔλθην μι κα
ταμαγνύσας, μὴ περιλθών, ἵνα μὴ βλα
πτοίμην ὑπὸ τῶν παντα πάτων, ἐπαν
νάγκιε τὰν οἰκίαν, ὡς ἔχω, ἀναστρέ
ψαντα, καὶ δὲ λοιπὸν ἀμφὶ πλῶν ἀχρήν.
αὐτὸς μὲν δὴν μαγικὴν πὰν ἔδν σολῶν,
τὰ πολλὰ ἔοικα τῇ μηδικῇ, ἐμὶ δὲ
τοῖσι φόβον ἐνδυκάσαι δ' πίλῳ μὴ
τῇ λεοντῇ, μὴ προσίῃ τῇ λύρᾳ, μὴ παρε
κλεύσαι δ', ἦν δὲ ἔρηται μι δύνομα, Μέ
νιππον μὲν εἰπὲ λίγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ
Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα. Φ. ὦ δὴ τί τὸν
δ' ὦ Μένιππε; δ' γὰρ συγήσομι τὰν αἰτίαν
οὔτε

Namq; quod in certamine præ
ceps sæpe solent vomibile
quiddam atque incertum pro
ferebat, nisi quod quidam
vates eiulatusque dæmones.
Postliam igitur me arcanationē
rei mihi in ritum pueris de
ducentibus, omnes mutam
in obscurum cæcum; un dedec
cens. Et ebus quæ robis
glandes rami pomis arbo
lae atque nucum, & Chonipi
lympha. Ieiunis vero in nobis
Fibo dato. Ac postquam te
præparari fecis hac de ita hi
nes, medio noctis tempore ad
Tigridem me flumen duces,
purgamini atque abstersi
ne quæ haurantur ac squala,
tum pluribus tandem aliis, &
magicum simul illud carmen
submurmurans, deinde rotū
me tam incantans, ac ne a pe
ritis lædetur, circumiens, re
ducet domum, ita vt eram, re
ciproce mihi ac reliqua no
stis parte mangonem nos
præparabimus. Ipse igitur ma
gicam quandiu me velim in
dent. Medicum vestis vt plu
rimum induam: ac me quidē
his quæ vides, ornans. Cuia
videlicet, ac leonis exuuijs, et
que mihi cer ta. Istis præter
ea timorem ii quis me ro
get, Menippum quidem ne
dicere: sed Herculem, Vlys
sem, aut Orpheum. PHIL.
Quid ita o Menippe? neque
enim causam non habitas, aut
normam intelligo. MEN.
Atqui perspicuum id quidem
est, ac neutiquam arcanum.
Nam hi qui ante nos ad infe
ros olim unū descenderant,
puta

putauit ſi me his aſſimilaret, fore vt facilius Aeaci cuſtodi as falſerem, atque nullo prohibente tranſirem, vtpote notior tragico admodum illo cultu emiſſus. Iam igitur dies apparuit, quum nos ad flumē ingreſſi in receſſum incumbimus. Parata ſiquidem ab illo fuerant, cymba, ſacrificia, mulſa, & in id myſterium denique quibuſcunque opus erat.

Hęc poſtquā ergo quę prōpta erant, impoſuimus, tū nos quoque. Ingredimur triſtes, lachrymiſq; vnplemur obortis. Atque aliquantiſper quidem in fluuio ferimur: deinde in ſyluam delati ſumus, ac lacum quendam, in quem Euphrates condit. Tum hoc quoque tranſmiſſo, in regionem quandam peruenimus ſolam, ſyluoſam atque opacam, in quam deſcendentes (præibat enim Mithrobarranes) & puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam ſanguine conſpergimus. At magus interim accenſam facem tenens, haud amplius iam ſummiſſo murmure, ſed voce quam poterat maxima clamitans, dæmones ſimul omnes conuocat, Pœnas, Erynnes, Hecaten nocturnam, excelſamque Proſerpinam, ſimulquam polyſyllaba quędam nomina barbara atque ignota commiſcet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine ſolum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane triſtis ac mœſta

θῦτε τοῦ χ ήματος, οὔτε ἔ ὄνομ
Μ. κ μὰν πρόθηλόν γε ἔβ. κ
τελῶς ἀπόῤῥηθον. ἐπεὶ γ ὔθι
μῶν ζῶντ ἐς αὖθ κατελυθόβ
γεβ, ἅμα ἀπεβάσεων οὐβεῖς, ῥαδ
τ ἔ Διακῦ φρν· ἀν διαλαθεῖν, κ
λύτως παριλθεῖν, ἄτε συνηθ ἐσβ ο
γικῶ. μάλα παραπεμπόμενον ὑπ
χήματος, ἤδη δ᾽ ἦ. ὑπέφαινον
ρα, κ κατελθόντοβ ἔ ποταμόν,
ὀλαγωγὼ ἐγιγνόμεθα. παρισκε
δ᾽ αὐτοῖ κ σκάφος, κ ἱβρᾶα, κ
κρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελε
χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἦ. ἅπαντα
παρισκδυασμένα, οὕτω δ᾽ κ καὶ αὖ
βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ
κρυχίοτοβ· κ μέχρι μὲν τινος ὑπε
ρόμεθα ἐν ῥοῇ ποταμοῦ. ἔπειτα δ᾽ ἐσ
πλυσαμεν ἐς πέλαγος κ τὰν λίμνην
ὧν δ᾽ ὀλίγ ἀπεχαφανίζετ. πρᾶως θέ
τοβ δ᾽ κ ταύτης, ἀφικνούμεθα ἔ
χορίον ἔρημον κ ὑλῶδες, καὶ αὖ λι
ες ἔ ἀνωφάντις, ἠχῇ δ᾽ ὁ Μιθροβαρ
βχνης, βόθρον τε ὀρυξάμενος, κ τὰ μή
λα ἰσφάξαμεν, καὶ τ αἷμα περὶ τὸν βό
θρον ἐπιπάσαμεν. ὁ δ᾽ μάγος ἐν ῥοῇ
τῷ δᾳδα καιομένην ἔχων, ἐκ ἔτ ἤρε
μαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμ γοῦν δ᾽ ὡς εἶδ
τὴν ἐν ἀναχαγὼν, δαίμονας ἐκ δομοῦ πά
τας ἐπεβόᾶβε, κ ποινὰς, κ ὄβριννας, κ
νυχίου ἑκάτην, κ ἀπειλῶ πεφοβ

νεῶν,

ρεῖσθαι, παραμιγνύς ἄλλα βαρβαρικὰ ὀνόματα καὶ ἄσημα ὀνείρατα καὶ οὐδεπώποτε λλαβε-
δύθυς ἐν πάσῃ ἐκείνῃ ἰσχυρᾷ ἐγένετο, καὶ
ὑπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἀνεψύχοντο
θ, καὶ ἡ ὕλακὴ τοῦ κερβέρου ποτὲ μὲν
ἠκούετο. καὶ μετὰ τοῦτο ὑπερκατηφεῖς ἦν
καὶ σκυθρωποί. ἐδείκνυσαν δ' ὑπεροφθεν
ἐκ τοῦ ὕδατος κἀθάπερ ἀτμίδα θ γὰρ
ἦν τὰ πλάσματα, ὡς ἡ λίμνη, καὶ ὁ πυρὶ
φλεγέθοντι, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασί-
λεια, κατελθόντες δ' ὅμως ὀλίγα τῶν
σμάτων, τὰ μὲν Ραδάμανθυν εὖ, σαφῆ τὰ
θεῶν τὰ μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δείους ὁ ἡνίο-
χος ἐλάκτισε μέν βι, καὶ παρεκίνησε
παχύ δ' ἐκ μακρόθεν τῆς λίμνης, πα-
ραχῆμα ἐκινήθη ὑπὸ τῶν πλοίων. ἐπεὶ δ'
πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρὰ μὲν ἐδ'
ἐπιρρώσθημεν. ἦν γὰρ ἔξω πλῆρες ὕδατος
θαλάττου, καὶ οἰμωγῆς οὐκ ἐπλήρει. τὰ σώματα
πάντ' ὁ πάντοθεν ἐπέπλεον, ὁ μὲν ὁ σκέλε-
λος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δ' ἄλλο τι σῶμα
τετριμένον, ἐμοὶ δοκεῖν ὑπὸ τοῦ
λέμου παρόντος. ὅμως δ' ἦρ' ὁ βέλτι-
στος Χάρων ὡς εἶδε τὴν λεωτὼν, εἰπὼν
μὲν ἦν ἡγεμονία σὴν, ἐσιδὲ ξατόμι, μὴ
δ' ἐπὶ θυμοῦ σε ἄσωμεν καὶ μὴ χώρᾳ
σε τῆς σκότου, πρὶν ἐμὲ δ Μοῦσ' ἀφ-
ξαν ἐς σκότον, πρὶν ἐμὲ δ Μοῦσ' ἀφ-
ξάνης εἰπόντα δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχώρει
καὶ οὐδ', ὡς πρὸς λεωτὼν μείζων ἐ
φοβούμεθα ἐς ἀσφοδίλῳ κατάρυσι.

miscta fuit. Umbrarum at
tumultu rex inus feditus Or
cus. Ac primus quidem in
ferorum paebam, et ra
lacus Lyncphlegeti o
tenus re
defendentes hinam, libera
manibam propere ardentem me
tu repentinus extaciem. Ac
Cerberus praeter spes
trox, comme
quam ego ive
corripiam pu
ilium fopus, obdormi
nde pericaquam ad lacu
venimus, tranavere non
cuit. Iam enim omnium cor
pora, & cinlam cere le
nam. Umbrarum quippe co
pora dabant omnes, ut fe
mur, ble caput, alius alio lo
pram membro laevatus,
quidam, ut mihi videbat
lo se quam ade videretur
tus. Atque inus Cleronomi
leos vulnere exanimis, ille
metarus Hercules, occupa,
rumque vexabat, omnium
cunctus quoque ex sion
fi ua fentiam. Sed quoniam
am non eramus in tenebris,
praecedi quidem Nigrobar
zanes, ego autem tergo co
tinuus illi comes adhaeso,
quoad in pratum quoddam
venimus maximum, asphodelo conditum, ubi terram
se umbrae nostrorum fri
dulae nos fe putant umbrae.
Tum paulo procedentes ion
gius, ad ipsum Minois tri
nal accedimus. Erat ipse qui
dem in solio fo te quodam
sublimi sedens. Adsbant au
tem ei Poenae, Tonores ma
li Ge

Genij, Furiæ. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine, lõgo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, acta lis hominum turba quidquid in vita patrantium. Seorsum autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisq; trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum impositio. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspicimus, & quæ dicuntur auscultamus. Accusant autem nonnulli quidam atq; admirabiles rhetores. PHIL. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne istuc quidem te pigeat dicere. MEN. Vmbras ne vnquam istas nosti, quas opposita soli reddunt corpora? PHIL. Quid ni? MEN. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his dignæ admodum fide videntur, vtpote nobiscum versatæ semper, nostrisque nusquam digressæ corpo tibus. Minos igitur curiose quemlibet examinans, impiorum relegabat in cœtum, pœnas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In hos præcipue tamen incenditur, quos opus dum viuerent, ac dignitates insauerant, quique adorari se seri expectabant, nimirum breui perituram eorum superbiam fastumque detestatus: quippe

ἔνθα δὲ περιστᾶσιν ὑμᾶς τετρη-
κιῶν αἱ σκιαὶ· κατ' ὀλίγον δὲ προ
τὸν, παρίσταμεθα πρὸς τ Μίνω
κασήμενον. ἐπὶ τούτοις ὁ μὲν θρόνος
νὸς ὑψηλὸς καθήμενος, παρεστήκασι
αὐτῷ σοφισταί, καὶ ἀλάστορες, καὶ ῥήτο
ἐπερωτᾶν δὲ προσήκοντα τοιαῦτά
ἐφεξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέ
ὃ ἔστιν μοιχοί, καὶ πορνοβοσκοί, κ
λῶναι, καὶ κολακες, καὶ συκοφάνται, καὶ
ὅς ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν
βίῳ· χωρὶς δ' οἵτε πλούσιοι καὶ ὀκνη
φοι προσήνεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορ
καὶ ποδαγροὶ, κλαυθμὸν ἅπαντες αὐτ. καὶ
ρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεσ
δὲ ὑμᾶς, ἐπερωμένους τὰ πεπραγμένα,
ἡνυόμην τ ἀποδυομένων. κατηγό
δ' αὖτ καινοῖσιν καὶ παράδοξοι ῥή
ρεις. Φ. τίνες δῆτα πρὸς Διὸς; μὴ ἢ ὀκν
σεις καὶ τ ἐπᾴν. Μ. οἶδά πω ταυτα
τὰς πρὸς τ ἥλιον ἀποτεταμένας σκι
ἀπὸ τ σωμάτων; Φ. πάνυ μὲν οὖν. Μ. α
δίκως ἐπιδοὺς ἀποθάνωμεν, κατηγορ
σί τε καὶ κατεμάρτυρεσι, καὶ δικαίως
σ' τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τ βίον
σφόδρα ἀλγοῦντες αὖτ ἀξιόπιστοι δοκῶσιν,
τε αὖ σωθῆναι, καὶ μηδέποτε ἀφιστά
ναι τ σωμάτων, ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμ
λῶς ἑξετάζον, ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τ
ἀσεβῶν χῶρον, δίκλω ὑφίξοντα κα
ἄξιαι τ τολλημένων, καὶ μάλιστα ἐκε

ναν ἢ πλοῦτον πλούσιος τε καὶ ἀρχὰς τε τυφωμένων, καὶ μονονοὺ καὶ προσκυνεῖσθαι περιθρόνων τε καὶ τοῦ ὀλιγοχρόνιος ἀπολαύσεων αὐτῶν, καὶ τῶν ὑποδοχῶν μυσαττόμενος, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς ἐμπίμπλωτο, ὅτι ποτὲ ὄντος αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἔχαθεν τε τυχόντες. εἰ δὲ ἀποδυσαμένοις τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλοῦτος λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, χρυσοῖ κάτω γενόμενοι τυγχάνουσιν, πρὸς ἀσήκωθεν, ἕκαστος ἂν ἡμῶν οὐδὲν ἀναπεμπάζοιτο τῆς πρὸς ἡμᾶς οὐσίας μνείαν. ἔσται γὰρ τὰ δὴ τῶν ὑπαρξέων χαρὸν, καὶ ἀλλαγωρίσαιμεν αὐτὰ, πρὸς σιῶν ἂν ἡσυχῇ πως ἐπιμίσσησεν εἰς ἣν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἠλέησε χρύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ὠμῶν ἐν τῷ πρόσθεν παρῆκεν, τῶν πρεσβυτῶν μένοντες· ὡδοῦμαί τε καὶ ἐκκλινόμενοι πρὸς τὸ οἰκεῖν. ὁ δὲ μόχθος ἐστὶν ἀνατέλλας αὐγῆς πορφυρέας, ἢ πρὸ χυθῆς, ἢ ὀμφαδίλιος. ὀδυρόμενος δὲ καὶ μακαρίσας ἀσπαζόμενον τοὺς προσιόντας, ἢν δὲ ἐπὶ τῷ ἢ τῶν δεξιῶν προτείνων δυοῖν καρφέλαν, ἐκδύσει μὲν ἐν ἐνιαυτῷ ὁ ἀνηνύοντος. ὧδε ὁ Μίδας μίαν δὲ καὶ πρὸς χέρα ἐδικάσθη δίκην ὑπὸ Διονύσου, σιλλὰ καὶ ἀνάσκελος ὑπό τε Διόνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ δ σοῦ ἐκ ναταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ κυρηναῖος ἔχων δ' αὐτὸν ἐν ἀμῇ, καὶ δύνατ, καὶ μὴ μετρίην ἔδεις κάτω)

quippe qui non meminissent mortales ipsi quam sint, tele bona quoque mortalia consequutos. At nunc splendida illa exuti omnia, dignitas nequam, genus inane, nudi ac vanitas domitio feretur, omnium tumultum quoddam, humanam hanc felicitatem recogitantes, adeo vilare dum conspicerentur quam delectabiles fuerint. Ut si quem eorum forte agnoscerent, accessi, atque in aurem illenter admonui, qualis in vita fuerit, quamobrem locum tantam quam plurimi mihi forent eius obsidentes, priusquam terram excederet ne animus, illius expectabant ecrebum: At ipse nunc tandem illis exoriens, gratus, amicus mihi et fidelis, libens ac remotis fere amabilibus omnes patibat, si pedes forte unus pro gens pronunciaret oblaudandum. Illi vero audientes ita me ipse fe rebant. At Minos quidam etiam subiratus gratum.

Quippe Dionysium Siculae tyrannum multis & atrocibus criminibus ream a Dione accusatum, & quasi Stoicorum testimonio coruptum, Chrysippus Arrippus interpretens (Nam illum valde sequuntur, cuiusque plerumque verba volunt autoritatis ferre) Minoem allegatum absolutum poena, asserens illum eruditorum nonnullos etiam nunc pecunia. Tandem a tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus.

Vbi o amice & multa, & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul & flagrorum sonus auditur, & ejulatus hominum in igne flagrantium, tum rotæ & tormenta, catenę, Cerberus lacerat, & Chimærâ dilaniat, cruciantur quę pariter omnes, captiui reges, præfecti, pauperes, mendici, diuites, & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dũ intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper e vita discesserant. At hi se pudentes tum occulebant, nostroque subtrahebant aspectui, aut si nos ali quando respiciebant, id serui liter admodum abiecteque faciebant, atqui hi quidem quam olim putas onerosi fastosiq; in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & quum interquieuissent, denuo repetebantur ad pœnã. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur, aspexi. Ixionem, Sisyphum, Phryxiumque graviter affectum Tantalum, genitumque terra Tityum, Dij boni, quantum! Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem præterreuntes, in campum veninus Acherusium, vbi semideos, heroidasque reperimus, atque aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdã ac mendicos, atque (vt Homerus ait) euanidos, alios vero iuueniles & integros, & hoc potissimum ob illam copdiendi

τα) μικρῦ δ' ἂν τῇ χιμαίρᾳ προσδ
τα, παρέλυσε τ' κατέδυ, λέγω
λεῖς αὖτ' τ' πεπαδυμένων πρὸς ὀ
σαν γενέσθαι δεξιὸν ἀφορῶντες ὁ
τ' δικαστηρίῳ πρὸς ἀ κολασθέσαν ἀφ
μεθα, ἵνθα δὴ ὦ φίλε πολλὰ μ' ἐλ
ὧν ἀκούσαί τε μ' ἰδεῖν, μασίγων τε ἀ
φόρως ἠκούομ, μ' οἰμωγ' τ' ὧν τῶ
ρὸς ὀπτωμένων, μ' σίζοντα, μ' κύφω
μ' προχοὶ, μ' ἡ χίμαιρα ἐσπάρατ
ὁ κέρβερ ἐδάρδαπτε. ἐκολάζοντ
ἅμα πάντες, ἔσπλαξε δ' ἅλες, σατρά
πίνητοι, πλουσίοι, πρωχοὶ. μ' μετέ
πᾶσι τ' τετολμημένων. ἐνίοις δ' αὖ
ἐπαρίζομεν ἰδόντες, ὁπόθ' ἡδέως
ἔναγχος τετελευτηκότων, οἱ δ' ἐν
λυπούμ, κἀπεσφίγγομ. ἃ δ' κἀ
σελίσσιον, μάλα δ' ἀλληπρεπὲς π
λακεδαιμόνιον. μ' ἰδοῦτα πᾶς οἷα βε
τες, μ' ὑπερόπτα παρὰ τ' βίον. οἵ
δοι πίνουσιν, ἡμιτέλεσα τ' κακῶν ἐδ
δ, μ' διαπεπαυόμενοι, πάλιν ἐκε
δονδ. μ' μὲν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώ
τ' Ἰξίονα, μ' τ' Σίσυφον, μ' τ' φρύγα
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, μ' τὸν γ
Τιτυὸν, ἡράκλεες ὅσος. ἔκειτο γ
ἐπέχων ἀγρῦ δι' ἐλθόντος δ' μ' δύ
ες τ' πεδίου ἐσβάλλομεν τ' ἀχερουσ
ὑρίσκομέν τε αὐτόθι τὺς ἡμετέρ
μ' τὰς ἡρωΐνας, μ' τ' ἄλλον ὅμιλον
νεκρῶν κατὰ ἔθνη μ' φῦλα διαιρωμέν

τὸν παλαιὸν ὕπνον, καὶ ἀγρυπνῶ τὸν, καὶ
ἀναπηδῶ, καὶ ἀναβοῶ, καὶ ὁ νυκτε-
λὴς, καὶ συνήκοτος, καὶ μάλιστα ὅταν. Αἱ
γαλῆαι αὐτὸν ὀξὺ τὸ ὀλυνεῖν τῶν
πετεινῶν. μόνον τὸν ὀξυκάκον. καὶ
ὅσοι, ἢ πάντες ἢ ἐν ἀπάντων ὀλί-
γοις ἀμέλει γίνονται ὅμοιοι τῶν ἐκεί-
νων γαμετῶν, πλὴν μικρῶν καὶ ὀλί-
γων ἀναθεωρήσαντες αὐτὸν γινώσκο-
μεν ἕκαστον ἐν ἀμέλειαι κακουργοῦ καὶ
ἄσημοι, καὶ ὑπνώττοντες τὸν βίον. καὶ ὧν
φυλάττομεν, ὅτι πολλῶν ἐν τῷ ὠδ
σκηνῇ κομίζων, καὶ πάντων ὁμοίων,
φοβερόν τι καὶ διάκενον ὀλυρκύτων,
καὶ γαμετὸν τὸν ὀδόντας προτεινόντων,
ἢ πόρρω πρὸς ἑαυτὸν, ὥσπερ διεκρίνατο
τὸν Ὀδυσσέα ὑπὸ τῆς καλῆς Νιρίας, ἢ τὸ
μιτυλήνῃ Ἱππον ὑπὸ τῆς Φυλάκων Βα-
λίας, ἢ Γυρβίαν τὸν μάγειρον ὑπὸ τῶν
Ἀγαμέμνονος, ὅσα γε ὑπὸ τῶν παλαιῶν
γνωσιμάτων αὐτῶν πεῤῥάδων, ἀλλ'
ὅμοια τὰ ὀνείρατα ἐκείνα καὶ ἀνάπλεα
φασμάτων καὶ ὑποψιῶν. καὶ ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν ὀλίγα ὀφθαλμοῦ ἐν
κάλλιστα. διὸ ἐγὼ δὲ ἐκεῖνα ὁρῶ πάντα, ὀλίγα
μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπὴ πο-
λυχρῶ προσοικίνναι χρόνον δὲ μὴ ὀλίγα
τάττειν ἔστασε ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποι-
κίλα ὧν πομπῶν ὄντα σχήματα προσά-
γουσα. τὸν μὲν λαβοῦσα ἡ τύχη, βλα-
κῶς διδυκοῦσα, ἁρπάσαι τε ἐπιθῦσα,
δορυφόρους παρασῦσα, καὶ τῷ κήρυκι
λοιῷ

en ſi exſtarent Aegyptiorum. Veram dignoſcere quemlibet hanc ipſi ſtudiſſe fuit, ad omnia ſtudia oſtiis omnibus patentem. Quippe ſomnia ſunt, nihil prodeſt ea tandem eos diu intendentes ignorantes. Quapropter ferri conſuevit opinio, quicquid ſomniemus, quamvis ſæpe, nihil nunquam futurum aliquando. Omnia ſomnia ſimilia. Eo nullum ſomnium, quod non omnium ſomnium, quibus terrentur quidam per cornua ſuadentem, ſpectent, ſi cerebrum, ſi ſupra nubes, ſi dentium ſuorum ſenectutem, ſi calvitium, ſi ſenectutem, ſi ſenectutem, ſi ſenectutem

dam plerunq; in media quoque pompa demutat, neque perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi, quo prodierant. Sed ornatu commutato, Croesum quidem coegit seruti captiuique vestes induere, Maeandrium autem olim inter seruos incedentem, Polycratis vicis in ornat tyrannide. Et aliquantisper quidem eo cultu permittit uti, verum ubi iam pompae tempus praeterijt, apparatum quisque restituens, & cum corpore simul exutus amictu, qualis ante fuit efficitur, nihil a vicino differens. Quidam tamen ob infeitiam, quum suos fortuna cultus exigit, ægre ferunt atque indignantur, tanquam proprijs quibusdam bonis priuati, ac non potius alienis, quibus paulisper vtebantur, exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerunque puto histriones istos tragicos, qui(vt fabulae ratio poscit) modo Creontes, modo Priami fiunt, aut Agamemnones. Idemque(si fors tulerit) paulo ante tam grauiter Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulo post seruus, poeta iubente progreditur. At quum fabulae iam finis affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, personam deponens, & ab altis illis crepidis descendens, pauper atque humilis obambulat, haud amplius

λῶ σίφασπα ϗ σχεδήμαλα. ϗ ὁ οἰ
κέτης χήμα πεῖθηκεν· ἢ δ' ἵνα καλὸ
ἐν ἱκόσμησεν, ἢ ὁ ἄμορφον μὴ γένη
ον παρδικοῦασε. παυδάπασι δ' οἶμα
δὲν γινέσθαι τῶν θεῶν. πολλάκις ὁ σχ
μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίω
χήματα, ἐκ τῶν ἐς τέλος σχεπομπό
σαι ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφίεσ
σας, ἢ μ' Κροῖσον ἠνάγκασεν ἢ οἰκέτ
μὴ ἀχθαλώτο σκόλυμον ἀναλαβεῖν, ἢ δ
Μαῦδ' ἅμιον τέως ἐν ταῖς οἰκέτας πορ
πύοντα, ἢ Πολυκράτους τυραννίδα μ
τενίσθησε. μὴ μέχρι μέν νυν ἔασε χ
θαι ϗ χήματα· ἐπεὶ δὲν δ' ὁ πορ
πῆς καιρὸς παρῆλθε, τὰ ἀκαῦτα ἐκασο
ἀποδύς τὸν σκόλυμον, καὶ ἀποδυσάμε
νος τὸ χῆμα μετὰ τ σώματος, ὡς πε
ρὶν πρὸ τ, γίγνεται μηδὲν τοῦ πλησίον
διαφέρον. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐ
πειδὰν ἀπαυθῇ τ κόσμον ἐπισᾶσα
τύχη, ἀχθονται γε μὴ ἀγανακτοῦσιν, ὡ
σπερ οἰκεῖον ἀπολωλεκότες, μὴ δ' ὀ
ἂν πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδύσ
σιμα· ὁ μὴ τ δ' σκληρὸς πολλάκις ἐκ
ρακίνα τὰ τραγικὰ ὑποκριτὰς βύτο
πρὸς τὰς χρείας τ ἁματῶν, ἀρὰ μὴ
Κρέοντας, ἐνίοτε ὁ Πελάμας γιγνομέ
νους, ἢ Ἀγαμέμνονας, μὴ δ' αὖτος ἐ τύχ
μικρὸν ἐμπροσθεν μάλα σεμνῶς, ἐ τ
Κίκρωπος, ἢ Ἐριχθέως χῆμα μιμησά
μενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προήλθε

ὑπ

ὑπὸ τοῦ σώματος κωλυόμενον, ἢ ὅταν ἐκ πόλεως ἕρπων τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ λυσάμενος ἴῃς ἐπὶ τὰ χωρία ἐκεῖνα ἐφ' ἃ πορεύῃ, καὶ καταβὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἢ ταπεινωθῇς, ἢ ἐν Ἀχαΐᾳ οὐκ ἐπιβῇς Ἀχαΐας, ἢ ἐν Πρίαμος Μυσικὸς ἐστιν, ἀλλὰ Πῶλος Μακεδὼν σκιὰ ἐν δυσὶ μαζίσμασι. ἢ ἐκπορεύῃ ὁ Θησεὺς ἐπὶ Μαραθῶνα. ἐὰν ταῦτα μὴ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἦσαν, ἃ τότε μοι ὁρῶν ἐφαίνετο. Φαίδιμε μοι ὦ Μίνιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς δύτες καὶ ὑφαλὲς τάφους ἔχοντες ὑπέρογκοι καὶ σήλας καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ἃ ἐγὼ μικρὸν πρὸ τοῦ παρ' ἀνδρὸς ἐστὶ τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μ. Λῆρος, ὦ ἄνδρες· ἐγὼ γὰρ ἰδιώτας τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τὸν τάφον, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον, οὐδεὶς, οὐδὲ ὅλων ἑπτὰ σωμάτων γελῶν, οὕτω παπαῖ ἐξεπλήξ ἦν παραδύξως πολυτελὴς ὢν ἐν θεοῖς πᾶσι δήμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ φανεῖν, ὃν σεσῶρα ἀπολακών, ἢ μυέσας, παρ' ὅσον ἐβαρύνθη τηλικοῦτος ὄγκος ἐπικείμενος· ἐπεὶ ἐγὼ γοῦν ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσας ἑκάστῳ τὸ πρόσωπον, εἴσομαι δὲ τὸ μέγιστον ὃ πλέον ποιήσαι γκη ἐχαπώτατα καταλιπεῖν τὸ μέτρον συνεσταλμένον, ὥστε μὴ ἀφείσθαι μᾶλλον γέλας, ἢ ἐφ' ὅτῳ τὰς ἦν μὲν βασιλίας ἢ σατράπας, πλουσίους

plus Asiaticos Reges, & [illegible] Persarum Principes, [illegible] Macedonum Reges, [illegible] Lydos Reges, [illegible] Scythas Reges, [illegible] Romanos Imperatores, [illegible] Consules, [illegible] Dictatores, [illegible] Censores, [illegible] Praetores, [illegible] Aedilis, [illegible] Tribunos plebis, [illegible] Quaestores, [illegible] Triumphos, [illegible] honoratos? Ad haec Menippus: PVDET, Nugari te quidem, nam si vicissim Menippe, Carnificinam deo Persicis celebrem, fanum, magnam rides de fastos, & [illegible] quodlam delubrum Dianae Ephesiae, [illegible] memoriam tui ad mortales. Hoc tantum commodi mihi videtur esse monumentis tectis, quod impositio tanto pondere [illegible] premitur. Nam quum [illegible] cus o animo locum [illegible] tinue, dum autem cupiunt [illegible] laudamini, pedes, [illegible] eleo [illegible] commutatur quod [illegible] medium [illegible] [illegible] Verebamur [illegible] nullo [illegible] rentes, ornatos, [illegible] reges [illegible] nostros, [illegible] apud eos [illegible] & [illegible] promas ipsis [illegible] ves [illegible] copia [illegible] quem-

tas

admodum cõtumelijs a quouis afficiantur, atq; in faciem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. PHILONIDES. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes? & si quis est sapientum alius? MENIPPVS. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesque redarguit: versantur autem cum illo Palamedes, Vlysses & Nestor, & quisquis est alius inter defunctos garrulus. Inflantur autẽ illi etiam num, atque intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midæque Phrygio, atq; alijs item pluribus ex istorũ sumptuosorum numero manet, quos quum eiulantes audit, veteris fortunæ magnitudinem recogitantes, & ridet & delectatur, ac supinus cubans, vt plurimum cantat, aspera nimis atque iniucunda voce illorum eiulatus obscurans, adeo vt id ægre ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberẽt. PHILONIDES. De his iam satis quidem: cæterum

τας ταρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπω
τας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάι
τας γράμματα. καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος
βριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομέ
ὥσπερ τοῦ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότα
Φίλιππον γοῦν τὸν μακεδόνα ἐγὼ θ
σάμενος. οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνα
ἦν. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινι,
σθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τοῦ ὑποδημ
τῶν. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν τ
τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω
Δαρείους, καὶ Πολυστράτους. Φ. ἄτοι
διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μ
κρῶ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐπρ
τε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τοῦ σοφῶ
Μ. ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχετο δ
λέγχων ἅπαντας, σύνεισι δ' αὐτῷ Π
λαμήδης καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ
τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἐτι μέν τοι ἐπ
φύσσητο αὐτῷ καὶ διῳδήκει ἐκ τοῦ φαρμ
κοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Δι
γένης παροικεῖ μὲν Σαρδανάπαλῳ τῷ ἀ
συρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τ
σὶ τὸν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντω
αὐτοῦ, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρ
μένων γελᾷ τε, καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλ
ὕπτιος κατακείμενος, ᾄδει μάλα τραχέ
καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶ
ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρα
καὶ διασκέπτεσθαι, μετοικεῖν οὐ φέροντα
τὸν Διογένην. Φ. ταυτί μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τ
ψυ

ψήφισμα ἦν. ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἐλεγχθὲν κυρωθὲν κατὰ τῶν πλουσίων M. ὑπεμίνησας. ἐγὼ οἶδ' ὅπως πρὸς οὐ τολὺ χαρὴ προσιόντα, πάνυ σφόδρα ἀπεπλαγήθην τὸ λεγόμενον. ὄρθριος γὰρ μετὰ ταῦτα εἰς πρυτάνεων ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν δὲ πολλοὺς σωθέντας, ὀλιγαρχίας ἐμαυτὸν τοῖς ἀκροατὴς ἀδένας εἶδε καὶ αὐτὸς ἦ, τῶν ἐκκλησιαζόντων θλιβόμενος δὲ καὶ ἄλλα, τὰ δυσχεραίνων ἐπὶ πρὸ τῶν πλησίον. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερηφία, καὶ ἀδικία, τέλος δικαστὴς τῆς δημαγωγῶν ἀνίγνω ψήφισμα θ. ἅπαν.

ferum quod nam illud fuerit immerito quod [illegible] adhortatus es. MENIP. Nec enim quo [illegible] hac de re dicas [illegible] fem, ab initio [illegible] culebrum. [illegible] vendam, [illegible] horrescebo [illegible] ne rondeor [illegible] ergo [illegible] quoque [illegible] sceus, [illegible] quum concio [illegible] cior. Aperiam [illegible] ham dia: postea [illegible] dimibus repo [illegible] postea quam [illegible] obiecta, violentia, [illegible] tatus, [illegible] tiæ, [illegible] dè ex populo [illegible] hujusmodi decreti [illegible]

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΓΕδόχθη πολλὰ καὶ παράνομα εἰ πλούσιοι ἁρπάζουσι παρὰ τὸν βίον ἁρπάζοντος, καὶ διαζώμενοι, καὶ πάντα πρὸ τῶν πενήτων κατα φρονοῦντος, δεδόκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπιδὴν ἀποθάνωσι, τὰ σώματα αὐτῶν κηλάζεσθαι, καὶ κρεμᾶν καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν τὰ δ' ἐφ' οἷς ἀπεμερίσαντο ἀπὸ τοῦ βίου πρὸς λύειν τοὺς ὅρους, ἀχρὶς ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγίγνωσι μυριάδας ἑξακισχίλιας καὶ ἑκατὸν, ὅσοι ἐξ ὅπλων γεγόμενοι,

Veniam, inquit, multa [illegible] prae [illegible] invito, [illegible] ac vanitate [illegible] ejus [illegible] tum [illegible] populo [illegible] e [illegible] quæ [illegible] corpora [illegible] [illegible] [illegible]

re. Hanc ſententiam dixit Caluarius, patre Aridello, patre Manicentis, tribu Stygiana. Hac igitur lege recitata, approbauerunt principes, ſci uit plebs, adiecerunt Proſerpina, allatrarunt Cerberus: ſic enim rata quæ inferi ſtatuunt, aurenticaque fiunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiuſmodi. Tum ego ita tim, cuius gratia veneram, Tireſiam adeo, atque illi re, vti erat, ordine narrata, ſupplicaui, vt mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero ſubridens (eſt autē ſeniculus quiſpiam cæcus, pallidus, voce gracili) o fili inquit, cauſam tuæ perplexitatis ſcio a ſapientibus iſtis profectam, haudquaquam idem inuicem iſdem de rebus ſenti entibus, verum haud fas eſt id tibi proloqui: ſiquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, o patercule, ſed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipſo cœcior oberto. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans: Optima eſt, inquit, ignotarum primitorum rum vita, ac prudentiſſima. Quamobrem ab hac vanißima ſubſimium conſideratione deſiſtens, mitte principia ſemper ac fines inquirere, & vanos hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugas eſtimans, hoc ſolum in tota vita perſequere, vt præſenti

καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν π
των ἐλαυνομένοι, ζῶντες δὲ ου λει
ἐξέναι αὖθις ἀποθανεῖν. εἶπε τὰ γ
μὲν Κρανίῳ σκελετῶν νεκυσι
φυλῆς ἀλιβαντικῆς. ζῆτε οὖν αγνω
τῶν ἐφ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν
αἱ ἀρχαὶ, ἐπιχρέτησε ὁ κ πλῆθ
καὶ ἐνεβεμήσατο ἡ βεθμὸ, κ ὑλάκ
σεν ὁ κόρβερος, οὕτω γὼ ἐντελῆ γή
τα, κ κύεια, τὰ ἀνεγνωσμένα ταῦ
μὴν δ βίοτά ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐγὼ
ὅπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τοῦ Τειρεσίᾳ π
σιλθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν ἅπαντα δ
γησάμην, ἐπὰν πρός με, ποῖον ἡ
ἡγῆται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δ ἐγελάσας
ἐσι ὁ τυφλὸν ἀ γερόντιον, καὶ ὠχρὸν
κ λιπόφωνον, ὃ τέκνον φησὶ, τὸν μ
αὐτὰ οἶδε θυ τῆς ἀσωρίας, ὅτι παρ
τ ζῳῶν ἐγένετο, ὑ τὰ αὐτὰ γνωσκό
των ταὐθῆς. ἀτὰρ ὑθέμις λέγειν πρὸ
σί, ἀπείρητ γὰρ ὑπὸ τοῦ Ραδαμάνθυο
μηδαμῶς ἔφην ὦ πατέριον, ἀλλ ἐπὶ, κ
μὴ πειθῆς μι σῦ τυφλότερον πεῖθ
τα ἐν τοῦ βίῳ. ὁ δ ἐκ δ μι ἀπαγαγ
γῶν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀσωπάσας,
ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ὖς φησὶν,
ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρο
νέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος
ἐ μετεωρολεσχῶν, κ τίλη κ ἀρχὰς ἐπι
σκοπῶν, καὶ κατακπύσας τῶν ζῳῶν ζώ
των συλλογισμῶν, κ τὰ ζιαῦτα λῆρο
ἡγησά

ἡμᾶς ἀνθρώπους, τοῦ μέλλοντος ἡμῖν ποιητὴν θεὸν, ἐπιτρέψαντος ἀπὸ τῶν ἐνθάδε, τὸν φαῦλον ἀποκλεῖσαι τῆς οἰκείας, καὶ τὸν ἀγαθὸν ἀναπέμψαι πρὸς ἑαυτόν, καὶ τὸν κακὸν ἐκβαλεῖν ἀλώβητον ἐκ τῆς ἀθανασίας. ἀλλ' ὁ κρείττων θεὸς ἡμῖν ἔφη, ἔφη σοι ὁ Μίκυλος, ἡ μὲν μελλήσομεν, καὶ ἀπιμεν ἀλλοῖ, ἢ βίωσιν ὁ πρὸν ταῦτα, ἀλλ' ἃ φησὶν ὁ Νικόπομπος ἀκριβῶς χάρ σε οἶδα πεπραγμένα. ἐπισπεύδω λοιπόν. μὴ δὲ ἐπαναχωρῶμεν ἀπὸ τοῦ χωρίου τὸ ἄλλο μέρος, ἀλλ' ἐξιόντες τῇ χειρὶ πρὸς ἑῴαν ἀκολουθῶμεν, καὶ ἐλπίδων ὡς περ ἀγαθῶν ἐσόμενοι φῶς, ἐκεῖνο ἐροῦμεν τὸ τοῦ Τροφωνίου, ναιέσθων κατόχοντες οἱ ἀπὸ Βοιωτίας, ταύτῃ δ' ἐνίει, μὴ οὐδὲν ἧσσον δ' Ἑλλάς. ὁ δὲ Εἰρηνεὺς ὁ Βὶς ἀριμάνοις ἐγέλασε, καὶ τὸ μάγον ἀποκατέθετο, καλὰ πῶς μάλα ἀγαθὸν ἡμῖν ἀνεπύσας, ἃ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γενόμενα.

Ego quidem corpore [illegible] quo ad [illegible] Mycillus, quo ad [illegible] Nicoppe, [illegible] Adjice illic cuncta, inquit, o Nicoppe, [illegible] Trophonium [illegible] Boeotia defenditur, hac offendens, atque illic ecris in Graecia. Ego igitur hoc sermone gaudens, salutato Mycillo, difficile admodum per angustas fauces subrepens, ne eo pacto in Lebadiam perveni.

TIMON SIVE MISANthropos. Eraſ. Rot. interpre.

Ornatiſſimo iuris utriusq; Doctori Thomæ Ruthallo Secretario regio, poſt epiſcopo Dunelmenſi, Eraſ. Rot. S. P. D.

VIde quantum audaciæ mihi ſuppeditet ſingularis quædam ingenij tui, morumq; facilitas, humaniſſime Ruthalle: qui cum neutiquam ignorem te inter Aulicos primores, uel autoritate, uel gratia, uel ſplẽdore, uel eruditione præcipuũ eſſe, tamẽ non uerear meas nugas rudes adhuc, uixq; è prima ſcheda repurgatas ad tua excellẽtiam mittere. Sed quid facerem? Iam urgebat nauita, uentos æſtum nulli ſeruire clamitans. Itaq; ne nihil mei apud hominẽm tam noſtri ſtudioſum relinquerem, id quod tum forte erat in manibus, Misanthropum miſi, nimirum ad uirum unum omnium Philanthropotaton. Is eſt Luciani Dialogus, quo uix alius lectu, uel utilior, uel iucundior: uerſus quidem ille iam pridem ab alio neſcio quo: ſed ita uerſus, ut interpres hoc modo demonſtrare uoluiſſe uideatur, ſeſe neq; Græce ſcire, neq; Latine: nec temere adeo quis ſuſpicetur tum interpretem ſubornatum eſſe ab ijs, qui Lucianum malẽ uolunt. Tu noſtram hanc audaciam boni conſules, & Eraſmum in eorũ numero pones, qui tui ſunt amantiſſimi. Vale, Londini

Anno, M. D. IIII.

ARGVMENTVM.

HOc Dialogo de Diuitijs tractatur. Quis scilicet uerus Diuitiarum usus sit, et quomodo retineantur. Quibus potissimum obueniant, & quales reddãt possessores. Occasio Dialogi a persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumq; congressus ac societatem uitaret, imò etiã publicis malis gauderet, μισάνθρωπον appellarunt: cuius mortui quoq; sepulchrum (ut scribit Suidas) inaccessum & inuium factum fuit, cùm mare, tanquam ipsum quoq; perosum illius inhumanitatem, inundatione eam terræ partẽ, ubi sepultus erat, à reliqua abstractã seclusisset. In quo & tale Epitaphium inscriptum fuisse fertur.

Hic iaceo, uita miseraq; inopiq; solutus,
Nomen ne queras, sed malè tute peri.

Huic igitur Timoni similes reddi & diuites uidetur intelligere uelle Lucianus, utpote quos diuitiæ & fastuosos & insolentes, & planè barbaros, efficere consueuerunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem & quòd absq; iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem redactum esse. Quam rem cum Iupiter ex ipsius querela qua cum illo expostulando, in hominum maliciam et ingratitudinem à principio inuehitur, cognouisset, misertus illius, eò quòd & in deos pius fuerat, & multa illis sacra peregerat, diuitem de nuo facere statuit, ac Plutum cum thesauro ad ipsum mittit. Qui principio ire detrectat, ostẽdens illum sua culpa pauperẽ factum esse, & cum talibus hominibus minimè perdurare se posse, atq; æquè odisse eos, ut sordidos atq; auaros illos, qui nunquam omnino se utantur. Mediocritate enim utendi se gaudere. Atq; hic locus

usum

ARGVMENTVM.

usum diuitiarum, & quomodo conseruari eædem debeant, docet. Deinde cùm Iupiter in sententia persisteret, atq; ita Plutus ducente Mercurio ad Timonẽ proficisceretur, inter eundum fingitur claudicare, ibi, interrogante Mercurio, caussam eius rei reddit, quò quoties à Ioue mittatur, tardè incedat, neq; uidea quorsum eat, neq; norit ad quos eat: quoties aũt à Dite mittatur, etiam alatum esse. Quo figmento significari uidetur, improbos ac malos semper melioribus successibus frui: probos autem, & à Ioue dilectos, aut nunquã aut tardè in hac uita felices ac diuites fieri. Postremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tantopere ametur ad hominibus, respondet, Inscitia, ac cæcitate illorũ hoc fieri. Atq; ibi cum alios effectus suos exponit, quæ omnia postremò actione, et quasi ipsa re comprobantur, dum Timonem ab initio, Plutũ reijcere atq; auersari fingit, ut pote ex paupertate modestum ac temperantem iam factum, & agnoscentem superiora mala, in quæ ex Diuitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum eum summa cura asseruare, tumidumq; et insolentem, omnes alios homines uitare atq; contemnere. Additis ad finem etiam Adulatoribus, scurris, assentatoribus, sycophantis, fumiuenditoribus, & id genus alijs, qui ut corpus umbra, sic ipsi diuitias atq; fortunam comitantur.

TIMON.

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀσβόπητα, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ὀρίγδουπε, καὶ ἄλλοσι ἄλλοι ἐμβρόντηθι ὁπηνίκα καλῦσι, μάλιστα ὅταν ἀστραπῶσι πρὸς τὰ μίσητά σε, πότνιε αὐδῆν πολυώνυμον μνώμενοι ὑποδείδησι τὸ πίπτον τὸ μίτρον, καὶ ἀναπλήρους ἔχωσι τοῦ ῥύσμου, πῦ βροντᾷς ἢ ὀρίσμαραγος ἀστραπᾷς, μὴ ἢ βαρύβρομος βροντή, καὶ ἡ αἰθαλόεις καὶ ἀργῆτις μὴ σμερδαλίζῃ κεραυνὸς ἅπαντα ταῦτα λήρος ἤδη ἀναπέφυκε, μὴ κάπνος τοιηλικὸς ἀτιχῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τὸ ὀνομάτωρ· ὁ δὲ οἰσίμορφος καὶ ἀμβόλην ἔπαιρε, καὶ πρόχειρον, ὃν οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μὴ ὀλίγοις ποιήσῃ ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττων. θᾶττον γὰρ τὸ ἐπιορκῆσαι ἢ ἐπιχειροῦντα νῆσον θυελλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τὸ παύσασθαι ὀργῆς κεραυνὸν φλέγοντα δικαίου τινὰ ἐπανατείνασθαι δοκεῖς· οὐδεῖς, ὡς πῦρ μὴ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δηλοῦναι. μόνον ὁ τῶδ' οἶσθα ἀπολούειν τὸ πάθος, ὑδὰτος, ὃ ἀναπλησθέντα τὸ κεβόλιον ἔσει ἤδη σβέσαι ταῦτα. οἱ καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, ὃ πάνυ οἱ ἀπίθανον ὢν πρὸς, οὕτω ψυχρὸν τὸν ὀργιλὸν Δία, θερμουργὸς ἀνήρ, μὴ μεγαλαχωχόν.

IVPITER Phile

O Hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator infuriande, nubicoge, grandinepe, & si quod aliud tibi cognomen attonui Poetae tribuunt, maxime quem herent in versu. Nam tibi dies tu multinomius tacito, caetaris ruinam tales, metuque explesti atram, Vbi tuum rapuit crepum fragor, ydatis emim tonitru Vibrat edens, cadens ac terrificam fulmen. Nã haec omnia iam palam apparet nugas esse, inanemque poeticam, nec omnino quicquam praeter nominum strepitum. Sed dextera illa tua arma eminus ferociora exempta quae, nec eo quemodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo vt de minimam quidem scintillulam in mundiae aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque cuius quis exhis, qui peierauit sum, extinctum fulminis meruerit, quam flammam fulminis cum ea necantis: vsque adeo tutionem quempiam in sese vibrare te putant, ut incendium aut fumum ab illo proficisci nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferiporie inducent, vt fulgine compleantur. Quibus rebus factum est, vt iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re: quippe aduersus Iouem vsque adeo ita frigidum, vir ad facinora ferendis, audaciaque tumi-

tumidus. Quid ni enim faciat vbi tu perinde ac sub mandragora fertis, qui neque peierrantes exaudias, neque eorū qui flagitia committunt, respectum agas? Cæcutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auresque iam tibi obsurduerunt, instar horū, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem quum inuenis adhuc esses, acrique animo, vehementesque ad iracundiam, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas.

Neque tum vnquam tibi cū illis erant inducię. sed perpetuo fulmen erat in negocio, perpetuo obuibrabatur Aegis, obstridebat tonitru: fulgur continenter iaculorum in morem, densissimę ex ædito loco deuolantium forquebatur: Terræ quassationes, crebri instar frequentes, ad hæc nixe cumulatim, neque non grando saxorum in morem, atque vt tecum grandius loquar, imbresque rapidi et violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucaleonis ætate naufragiū ortū est, vt omnibus sub aqua demersis, vix vnica scapula seruaretur, quæ in monte Lycorū appulit, humani generis quasi scintillulas quasdā seruans, vnde sceleratius etiā genus in posterū propagaretur. Nimirum igitur dignum fecordia prædmium ab illis reportas, quū iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi si quis obiter in Olympicis: ac ita ne is quidē admodū frugiferam facere videatur: sed priscum quendā ritum

λαω χοῦμεν. πῶς γὰρ ὅπου γε καὶ θ
ὑπὸ μωροφιλοσόφου καθεύδουσι, ὃς οὔ
ἱπποκενταύρων ἀκούοις, οὔτε τὰς ἀλ
τας ἐπισκοπῇς, λημᾷ· ἢ καὶ ἀμβλυώ
πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκε
φασι καθάπερ οἱ παρηβηκότες; ἐπεὶ
ος γὰρ ἦν καὶ ὀξύθυμος καὶ ὠμός, καὶ ἀκμά
τῶν ὀργῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀδίκων κ
βαίων ἐποίεις, καὶ ὑβρί ποτε ἤνθε
τε πρὸς αὐτὸς ἐκεχαρίσω, ἀλλ' ἀεὶ
νεχὴς πάντως ὁ κραυνὸς ἦν, καὶ ἡ
γὶς ἐπισύρ, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖ
καὶ ἡ ἀστραπὴ σωνεχὲς ὥσπερ ἐς ἀκρ
ζολισμὸν προηχεῖτο, οἱ σεισμοὶ
κεσκινοῦσαν, καὶ ὁ χιὼν σωρηδὸν,
ἡ χάλαζα πυκνηδὸν, καὶ ἵνα βοῶ
κῶς διαλέγωμαι, ὕετοί τε ῥαγδαῖοι
βιαιοι, ποταμὸς ἐκλύσει στεγῶν, ὥστε
λικαύτην ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγίαν
Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὁ σὺν βρυχ
ων ἁπάντων κατακλυσάντων, μόγις
πικρύπτον πεισωθῆναι, προσκάλου
θεὸν Λυκωρᾶ, ξώπυρον τὸ ἀνθρωπίνο
σωτηρίαν σῴζφυλάττειν ὡς ἐπιγονίω
κακίας μέλλον. ἐπιχαρεῖ ἀκόλουθα τῇ
ῥθυμίας τὰ πίχερα καμεῖν παρ' αὐτ
εὐτυθύοις ἐν βίοις, εὐτυ σφαττο
βοις, ἃ μὴ πεῦρα πάρεργον ὀλυμπίων,
καὶ ὅτ' ὑπάνω ἀναγκαῖα τοῖν δυο
κῶν, ἀλλ' ὡς ἔθος τι ἀρχαῖος συντε
λῶν, καὶ κατ' ὀλίγον χρόνον σπ ὦ θεοῖμ

γυναικο

γλυκύτατα ἀποραίνεσι, παροξύμενοι ὑμῖν, ὦ λίχθυ, ὁπόσακις ὄψη συνιόντας συλλήψεσθαι δὲ μὴ αὐτοῖς τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ἐπιβλήσαι, καὶ σὺ ὁ ὑψηρεμίτης ἔκνησας ἢ ἀνασκήσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γέροντας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἢ συσπευάζομένους πρὸς τῇ φυγῇ, ἀλλ' ὁ γε νοῦς, καὶ μιγαλέτωρ, καὶ ὑπερκράτωρ ἑκάθης, θὺς πλοκάμους πεικερόμῳ ὑπ' οὐτῶν, λιπαρὴν κρανὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα οὖν ὦ θεωμάσιε πῶς ποιήσεται οὕτως ἀμελῶς παροράμενα; ἢ πότε κολάσεις τῶν τοσούτων ἀδικημάτων; πότοι Φλεγύαι, ἢ Δουναΐδων ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπερβαλλόντως βίου; ἵνα γὰρ τὰ καινὰ ἐάσας, τὰ μὲν ἄλλα, τοὺς Ἀθηναίων ὑψηρεφεῖς, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποβήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀπροόντως εἰς ὀλιγωρίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης σφόδρα ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἐπιδὼν γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσιν οἱ τίοτε ὑποπτήσσοντες μὴ προσκωμῶντες, καὶ τὸν ἐμὸν νοῦν καθ' ἁπάντα μένοι. ἀλλ' ἴδιον τοῦτο καὶ ὀλίγῳ βαδίζων ἐντύχω ἐπὶ αὐτῷ. ὥσπερ πυὰ σκίλλα πελαιοῦ νεκροῦ ὑπῆλθεν, ὑπὸ τὸν χρόνον ἀπατεπαμένῳ παροῦχονται, μηδὲ ἀναγνόν-

ritum magis referre, ac pene Saturnum, o deorum generosissime, te reddunt, magnitudinis abdicantes. Omitto loquitines tam simplices omnes ac religio compilarint, quam ubi eram optimi Olympiacis manus adnoitarint. Atqui interea ut aiunt remus ille pigritabatis, uel exercitare canes, uel vicinos adiuuare: ut auxilio accurrentes illos comprehendere ent, quam etiamdū ad ergam adorarentur. Sed egregius ille, Gigantumq; exinctor, & Titanum victor sede basiq; tibi cæsaries ab illis circumtondetur, decemq; talentis fulaniē dextera tenēs. Horū igitur, o prædare, quis tandē erit finis, quæ tu adeo fecunde despicis: Aut quando detis malefactis pœnas sumes? Quot Phlegyontes, aut Deucalliones, satis idonei sint ad exptandum morum iniquitatē? Etenim vt de communibus fileā deijs quæ mihi acciderunt dicam: quem tā multos Athenēses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim: cum ēsq; quo-rūt opus haberent, suppeditarim imo semel vniuersas opes in amicos inuandos effuderim: simulatq; meis rebus ad inopiā deuenī, tū ne agnoscor quidē ab illis, nec aspicer e dignātur me, qui dudum reuerebātur, adorabant, meoq; de nutu pēdebant. Quod si quando per uiam ingrediens, forte fortuna in eorum cōspectum incidero, perinde vt euersam hominis cūolim defuncti famā, ac temporis longaeuitate collaptam præteremur, quasi ne norint

rint quidem. Porro alij procul conspecto me, alio sese detorquent: existimantes sese in auspicatum, abominandumq; visuros spectaculũ, quem non ira pridem seruatorem & adiutorem suũ esse prædicabãt. Itaq; prementibus malis ad extrema redactus consilia, renone arrepto, terrã exerceo, quarernis conductus obolis, atq; hic cũ solitudine, cumq; ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod post hac non intuebor pleroscp præter meritum secundis fortunæ successib. vtẽtes. Nam illud vel maxime vrit. Iã igitur tandem aliquando Saturni Rhęciq; proles excusso profundo ilio, grauiq; somno (nã Epimenidẽ quoq; dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut ex Octa redaccenso, ingenti reddita fiãma, iram aliquam strennui illius ac inuendis Iouis ostende, nisi vera sint quæ a Cretensibus de te, tuaque sepultura feruntur. IVPP. Quis hic est Mercuri, quem audio sic vociferantem ex Attica, ad radicem montis Hymetti, horridus totus, ac squalidus, pelleque hircina amictus? fodit autem, vt arbitror, nam pronus incumbit homo loquax & confidens, mirum ni philosophus est, neque enim alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater. an non nosti Timonem Echecratidis filium Co

ὀλιγανόητος. οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδό
τες, ἐπόρευον ἐκπίπτοντες, δυσάντητ
καὶ ἀτοπώτατον θέαμα ὄψεσθαι ὑπ
λαμβάνοντός, τὸν οὐ πρὸ πολλῆ σωτ
ρα καὶ συλλιτῶν αὐτῶν γεγενημένο
ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὃν τούτων τῶν
χαλεπὰ πάσχομεν, ἵνα μὴ
φθείρω, ὀργάζομαι τὸν γῆν, ὑπόμι
νῶ ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ δημίᾳ κρ
τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα
τοῦ γοῦν μοι δοκῶ κερδανῶν, μηκέ
ὄχεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν
πράττοντας. ὡμαρότερον γὰρ τοῦ γ
ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας ὑ
τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσκεδάμε
σον, καὶ νέφεμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμεν
δην γὰρ κεκοίμησαι, καὶ ἀναῤῥίπισας
τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐκσεσά
μενος, μεγάλῳ σοβήσας τὴν φλόγα,
ἐπιδείξαι τινὰ χολὴν ἀνῳδούσης κα
νεανιευῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ ὑπὸ
Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐνζοῖς ταφῆς
μυθολογούμενα. Ζ. τίς οὗτος ἐστιν ὁ
Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, πα
ρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πινα
ρὸς ὅλως καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιφθε
ρος· σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφὼς, λά
κκος ἀνθρωπος, καὶ θαρσύς. ἦσυφιλό
σοφός ἐστι· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβῆς τὸ
λογους διεξίει κατ' ἡμῶν. Ε. πῶς
ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρα
τίδην,

ἡδύ, τὸν κολυτ]ιαῖ[ον τὸν ἐμὸν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἑκάστην τελέων ἑκάτας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς οἰώνισμα ἑορτάζειν τὰ Διάσια. Ω φίλ' Ἀλλαγῆ, ὁ καλὸς κἀγαθὸς, ὁ πλούσιος, περὶ ὅτου οἱ Θεσσαλοὶ φίλοι; πάθωμεν τί τοιοῦτον ἐκεῖνος, ἀχάριστος, ἀνελεήμων, μὴ σκληρὸς, μὴ μισάνθρωπος ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρέως κατάφορον πρὸς δικαίωσιν. Ε. οὕτως μὲν ἀπὸ χρηστότητος ἐπέπτωκεν αὐτῷ, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια καὶ σύγχυσις, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, ὃς ἂν σωτὴρ, κόραξι καὶ λύκοις χαρίζομένου. ἀλλ' ὑπὸ μοιχῶν ἐξουσίαν ὁ ἀνηνδραποδισμένος καὶ ἀνάπαρ, φίλους ἑαυτὸν καὶ ἑταίρους ᾤετο, ὑπ' οἴνου ἀεὶ τῆς πρὸς αὐτὸ, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὄντα γυμνώσαντες ἀφιᾶσι, καὶ περιπαίζοντες, ἃ ἐκ καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες, καὶ τὸν ὀστοῦν μόλα ἐπιμελῶς ἐκκρούσαντες, αὖθις αὐτὸν μὴ τὰς ῥίζας ὑποτεμνόμενον ἀπολιπόντες, ἃ δὲ γναρίζοντες ἐπὶ, ἃ δὲ προσβλίσαντες, πόθεν γὰρ ἐπικυροῦντες ἢ ἐπισβέντες ἐν ὅλῃ μοίρᾳ. σχεδὸν ταῦτα δικαιλίτης μὴ διαφθορίας ὡς ὁρᾶς ἀπολιπὼν ὑπ' αὐχμώνος καὶ ἀσυμβόλου γεωργοῦ, μιλαγχλαίνης ἔτι κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτὸ μόλα ὑποροπίκεις παροδοιπορεῖται, διὰ τοῦνομα

um Colyttensem? Hic nimirũ est, qui nos sæpenumero in sacris legitimis consumto accepto, ille repente dives factus, ille qui totas Hecatombas, apud quem splendide Ioniaa festa conuiuamur agitare.

IVP. Hem quæ nam illa res tũ cõmatato? nisi nos honestus ille dies, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit vt hoc tã habuit squalidas, crumenosus, foedor cõductitius, vti conijcio, quã tã grauiẽ ingoniẽ gerat? M. Adhũc modũ illũ quodãmodo probitas euertit, atq; humanitas, & in oẽs quicunq; egerẽt misericordia. At reuera vecordia potius facilitasq; nimia in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese coruis lupisq; largiri. Quin magis quum a vulturibus tam multis miseroiecum eroderetur, ob id amicos eos necessarios q; indicabat, quasi beneuolentia erga sese afficerentur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo postea quam ossa penitus nudassent, circumrosissentq;, deinde si qua medulla inberat, hanc quoq; admodũ diligenter exuxissent, asfugerunt, ex uceũ & tradicibus defectũ destituentes, adeo vt postea ne agnoscam quidẽ, aut aspiciant, tantũ abest vt sint qui suppeditẽt, impariterq;. Has ob res fossor, & fago, ut vides, operatus pelliceo vrbẽ præ pudore fugiens, mercede terrã exercet, aduersus ingratos acerbi le stomachatur, qui quidẽ sua benignitate ditati, admodũ facinorose nunc prætereant, ac ne

nómen quidem an Timon uo
cetur nouerut. IV. Atq; pro
fecto vir neutiquam falsidiē
dus, neq; negligendus, & iu
re optuno indignatur, qui ijs
tantis in malis agat. Quare
sceleratos istos adulatores ip
si quoque fuerimus imitati, si
eum uirū neglexerimus, qui
tantum taurorum & caprarū
pinguissimas quasq; nobis in
aris adoleuerit. Quarum ni
dor etiam dum mihi in nariḃ.
relidet. Tametsi propter ne
gocia maximamque turbam
peierantium, tum vi, non iure
agentium, neq; non aliena ra
pientiū, præterea ob formidi
nem quam mihi pariunt facri
legi, qui quidem tū multi sunt
tū obseruatu difficiles, adeo
vt ne minimum quidem nos
conniuere sinant. Iampridem
profecto ad Atticam regionē
oculos derortissem, maxime
posteaquam philosophia &
de vera digladiatiōes apud
istos increbuerunt, ita vt pu
gnantibus inter se istis voci
ferantibusq; ne exaudire quidē
mortalium vota liceat. Vnde
mihi necessium est, aut auriḃ.
obturatis federe, aut dirumpi
ab eis, conficiq;, qui virtutem
quandam, & incorporea quę
dā, meraſq; nugas ingēti voci
feratione cōnectūt: hęc in cau
sa fuerūt, vt hūc quoq; negle
xerim, quū haud mediocriter
de nobis sit meritus. Quod
reliquū est Mercuri, tu Plutū
adducēs, quantū potes ad istū
abeas. Porro Plutus vna secū
ducat & Thesaurū, & vtricq;
apud Timonē pseuerēt. Neq;
vsqueadeo facile demigrēt, e
tiamsi quā maxime rurium il

τοῦνομα ἐ Τίμων καλεῖτο ἔπο
Ζ. καὶ μὰ οὐ παροπῆς ὦ ἀνὴρ, ἀ
ἀμελη ἐ ὦ. ἐκοτα γάρ ἢ μανάκτε
συχῶν ἐπὶ καὶ ὅμοια ποιήθωμεν
καταράᾶς κολάξιν ἱκάνοις, ἐπιλε
μένοι ἀνδρὸς τοσαῦτα ταύρων τε κ
αὐχῶν πίοτατα κάύσαντ ὑμῖν
τῶν βοῶν ἐπ γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τ
κνίσαν αὐτ ἔχω, πλὴν ὑπ ἀχολί
τὲ καὶ θορύβου πολλοῦ τ ἐπιορκούντω
καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἐ
δ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἐφορευ
λαυτῶν (πολλοὶ γὰρ ὄδοι καὶ δυσφύ
λακτοι, καὶ οὐδ ἐπ ὀλίγον καταμῦ
σαι ὑμῖν ἐφᾶσι) πολὺν ἤδη χρόνο
οὐδ ἀπέβλεψα ἐς τὴν Αττικὴν κὰ
μάλιστα ἐξ ὃ φιλοσοφία καὶ λόγων ἐρι
δες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων δ
πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων, ἡδ ἐ
πακουειν ἐσὶ τῶν οὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπι
δυσάμμορον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπι
τριβῶμα πρὸς αὐτῶν ἀριτὴν ἵνα καὶ
ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλη τῇ φω
νῇ ξυνειρόντων, σχὲ ταῦτά τοι καὶ τὸ
ὃν ἀμελητῶμεν σωίεδη πρὸς ὑμᾶς, οὐ
φαῦλον ὄντα. ὅμως δ ὁ Πλοῦτον ὦ
Ερμῆ παραλαβὼν, ἄπιθι παρ αὐτὸν
κατὰ τάχος. ἀγέτω δ ὁ Πλοῦτος μ
τὸν Θησαυρὸν μετ αὐτου, καὶ μὴν
τωσαν ἄμφω παρὰ τὸν Τίμωνα, μηδ
ἀπαλλατ[illegible]ωσαν αὖτα ῥᾳδίως, κἂν
ἔτι

ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος οὐδὲις ἐκ-
βιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας· πρὸ ὃ τ' καλά
κων ἐκείνων, κἠ τ' ἀχαρισίας ἣν ἐπιδείξ-
ασθ' πρὸς αὐτὸν, κἠ αὖθις μὲ σκέψομαι
καὶ δίκλω δώσουσιν, ἐπαδὰν πρῶτον κε-
φαλὴν ἐπισκοδύσω, κατανεμήσας χρὴ
αὐτοῦ κἠ ἀποσημανῆναι ἐσὶ δύο ἀστῖ-
νοῖν αἱ μίγισα, ὁπότε φιλοπλούτορον
ἐκόντησα πρώην ἐν τῷ Φρισλῷ Λυαξα
γόραν, ὃς ἐπαδὰν δύο ὁμιλητὰς, μηδὲ ὅ-
λως εἶναί πινας ἡμῖν δύο θεούς. ἀλλ' ἐν
κείνου μὴν διήμαρτον· ὑπερέχει γὰρ αὐ-
τῷ τῶν χέρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς
ἐς τ' οἰκίσκιον παρακύψας, ἐκεῖνό τε κα
τέφλιξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν σωτηρί
ᾳ παρὰ τῶν πέτρων. πλὴν ἐκεῖθέν γε
θυτῷ καὶ αὖθις πυρία ἔσκα αὐδῖς,
ἐὐπορπλουτοῦντα μὲν Τίμωνα ὁρῶσιν.

Ε. οἷον ἦν τὸ μέγα κεφάλαιον, καὶ ὁ
κληρὸν θεῖν, καὶ θρασυὰ, οὐ δῖς δι-
καιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ δῖς ἐυχο-
μένοις τοῦ χρήσιμον, ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς
μάλα πλουσίως ἐκπεπωτάτο καὶ πασῴ-
σεται ὁ Τίμων. βαίνας καὶ παῤῥησια
σάμενος ἐν τῇ δύχῃ, καὶ ἐπισρέψας τὸ
Διά· εἰ δὲ σοφὴ ἔσκεπται ἐπικεκυφὼς
ἔτ' ἂν ἔσκεπται ἀμελούμενος. Π.
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ ζεῦ παρ'
αὐτόν. Ζ. διατί δ' ἄρεσι Πλούτε, καὶ
ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος; Π. ὅτι νὴ
Δία ὕβρεως ἐσὶμὶ. καὶ ἐξεφόρεσε, καὶ
ἐς ὠλε-

los per bonitatẽ ex ædibus exegerit. Cæterum de palponibus illis, atq; ingratitudine qua in hunc fuit vsi, in posterum cõsulabo: pœnasq; dabunt iuxta ac merentur. Nam iracundiæ in corrigendis cuspide duo eradens maxima, quem nuper audiui in foro Iouis an Auxagoram tacitus, qualis fuit, secum ferebat, nullo pacto cieri deos nos, qui dicuntur. Ac illum quidem errorem non fecisset, propterea quod Pericles obientem manum eum protexerit. Cæterum iactum in Cadmeis ac Poliuchi templum deorum, tum illud ex aliis, tum ipsum parum abfuit, quin ad fixum communicaretur. Quanquam interim vel id supplicij satis magnum in illos fuerit, si Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

MERCVRIVS. Quantum habet momenti altum vociferari, & obstrepere audaceque esse? Idque non ijs modo qui causis agunt, verumetiam, qui vota faciunt conducibile. Enimuero pauperrimo dudum contulerit Timon qui se imprecando clamosum & improbum præstiterit. Iouemque reddiderit attentum. Quod si silentio fodisset incurvus, etiam nunc foderet neglectus. PLVT. At ego Iupiter haud quaquam ad istum rediturus sum. IVP. Quid ita non rediturus optime Pluto, præsertim a me iussus? PLVTVS. Quoniam per Iouem iniuria me affecit ejiciens, & multa fragmenta

disſecans: ldq; quum illi pater nus eſſem amicus, ac me pene dixerim, fuſcinis ex ædibus extruſit, nec aliter quā ij, qui e manibus ignem abijciunt. Num rurſus ad iſtum ibo, parasitis, adulatoribus & ſcortis donandus? Ad eos me mitte, o Iupiter, qui munus intelligent, qui amplexuri: quibus equidē in precio ſim, & maiorem in modum exoptatus. At hi ſtupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, vt ab ea accepto ſago pelliceo, ligoneq; ſat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, de cem talenta contemptim dono dare ſoliti. IVPITER. Nihil iſtiuſmodi poſthac in te facturus eſt Timon, quippe quem ligo abunde ſatis corripuerit, niſi prorſus nullum dolorem ſentiunt illius iliā, te videlicet potius, quam inopiam eſſe præoptandam. At tu mihi querulus admodum videris eſſe, qui nunc Timonem incuſes, quod tibi patefactis foribus libere permiſerit vagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro alias diuerſa de cauſa in diuites ſtomachabare, quum diceres te ab illis repagulis, claſuibus, ac ſignorum obiectaculis impreſſis ita fuiſſe concluſum, vt ne proſpicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocarite nimijs tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, & curis confectus, digitis etiamnum ex aſſiduo colligendi, coaceruandique

ἐς πολλὰ κατημέλησε, καὶ ταῦτα
τῷ ὄντι αὐτῷ φίλον ὄντα, καὶ μόνον
σκληρόνοις μὲν ἐξώθει τῆς οἰκίας, κα
πολλοὶ δὲ πῦρ ἐκ τῶν χερῶν ἀποῤ
τοῦτο. ἆρ' οὖν ἀπιὼν ἀπέλθω, παρασι
καὶ κόλακι καὶ ἑταίρᾳ παραδοθη
μὲν ἐπὶ ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε
ὓς ἀδικηθέντας τῆς φορᾶς, ὓς
εὐφυεῖς, οἷς ἡμεῖς ἐγὼ καὶ πρε
θήσει. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πανίᾳ ξυ
σασθαι, ἢν προπιόντες ὑμῶν, καὶ φι
νοσι γὰρ αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκι
λων, ἀγαπήσασθαι ἄθλιοι, τίττα
ὀβολοὺς ἀποφιόντες, οἱ δικαπολάν
φορᾶς ἀμελητὶ προϊέμενοι. Ζ. θα
ἐπ' ἐκείνῳ ὁ Τίμων ὀργᾶσθαι περὶ
πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδάχ
γηκεν, εἰ μὴ ποιοτάπασιν ἀναλγη
τῶν ἀσφῶν, ὡς χαίρω σε αὐτῇ τῆς
νίας προαρδᾷ. σὺ μὲν γὰρ πάνυ μεμ
μοιρᾶσθαι εἶναί μοι δοκᾷς, ὃς νῦν μὲν π
Τίμωνα αἰτιᾷ, δίοτι θεὶ τὰς θύρας ἀ
πιτάσσεις, ἐφίει πανοικεσίᾳ ἐλαυνέσθα
οὔτε ἀποκλείσαι, οὔτε ζυλοπορεῖν. ἀλ
λοτε δ' τοιοῦτον ὑπεραύκησας κατὰ
πλουσίαν, καπακικλᾷδι λίχανα πη
αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ
μέσον ἐπικολάσαι, ὡς μηδὲ παρακύ
θεὶς ἐς φῶς ἁλιατὰν ἔξω. ταῦτα γὰ
ἀποδύρῃ πρός με, ἀποπίγκλᾷ λίχα
ἐν σκότῳ καὶ σκότῳ, καὶ σὺ δὲ ὀχ
ἡμῖ

ἅμιλλαν ἐφαίνου, καὶ φρονήσεως ἀναπλεως. σωκρατικὰς τὰς δακτύλους πρὸς ἀλλήλους συλλογισμῶν, καὶ ἀστροφάσεσι ἀμπελῶν, ἐν καιρῷ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως ἐν πράγμα ὑπόρρητον ἐδόκει βίᾳ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τῷ Δαναΐδου παρθενοσύνῃ, ὑπ' ἀκριβεῖ σι καὶ πανδουρήροις παιδαγωγοῖς ἀναπεφόμενον, ὡς τόκῳ καὶ ὡς λογισμῷ. ἄθπα γοῦν σπίζειν ἐφασκον αὐτούς, ὁρῶντας μὲν ἐς ὑπόρρολῶ, ἐξὸν δ' ἀπολαύειν ἐθελημῶντας, ὑδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους ὡς ἔρωτι, κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς δὲ σημεῖον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἵνα καὶ νῦν ἀπόλαυσιν οἰομένους, ἢ δὲ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ δὲ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τῶν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτῶν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε ὡς ἵππῳ πεινῶν ἐπιτρέπουσαν, καὶ προσίῃ γε καὶ ταγέλας αὐτῶν φαγομένων καὶ φυλαττόντων, καὶ δὲ καινοτάτων αὐτοὺς ἡλιτονωδούντων. ἀγνοούντων δ' ἐς ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπὲρ σιῶν λαπράως, ἐμπαροινήσει τὸν καθ' ἡμέραν καὶ ἀδρασοι ἑκάστῳ, πρὸς ἄμαυρόν γε καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ δι-ψαλίου θρυαλλίδιον, ἐπαχθυπτῶν ἑάσας τοῖς τύχοις, πῶς ἂν μὴ ἀδικοῖεν, πάλαι μὲν σε ταῦτα ἀπαδαι, τὸν δὲ

dique vſu contractis, contortisque: quod ſi quando daretur opportunitas, auſugiturũ quoque ab illis te minitabare. In ſumma, rem ſupra modum acerbam iudicabas in æreo ferreoue thalamo, Danaes exemplo, virginem aſſeruari atq; a ſceleſtiſſimis educari pædagogis, fœnore & computo. Proinde abſurde facere aiebas hos, quod te præter modum adamarent: neq; (quum liceret) frui auderent, neque quum ipſis eſſet in manu, amore ſuo ſecure vterentur, ſed vigiles obſeruarent, ad ſignum ac feram oculis nunquam connitentibus, neque vſquam dimotis ſemper intuentes, abunde magnum fructũ arbitrantes, non quod ipſis fruendi facultas adeſſet, ſed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quã in præſepi canis, nec ipſe veſcens hordeis, nec equum famelicum id facere ſinens. Qui netiam ridebas iſtos, qui paterent, aſeruarẽq;, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ipſi quidem ſibi ſubtraherent, vererenturque contingere, non intelligerent autem fore, vt aut ſceleratiſſimus famulus, aut diſpenſator, aut liberorum pædagogus furum ſubiret, iudicio habiturus infelicem et inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad ſuſpitioſam, & ouis anguſti lucernulam, ac ſitiuioſum ſcipulum vſurãs ingiare. Quid itaque ad non iniquum, quum hæc quondam inculcaueris, nunc

ὡς Τί-

In Timone diuersa his crimi-
nari? PLVTVS. Atqui
si rem uere perpenderis, u-
trumque me iure facere iudi-
cabis. Nam & Timonis iſta
nimia lenitas, negligentia po
tius, haud beneuolentia, ſtu-
diumque quod ad me perti-
net, merito uideatur. At e di-
uerſo, qui me oſtijs ac tene-
bris incluſum ſeruabant, id a-
gentes, quo ſcilicet craſſior,
faginatiorque, ac uehementer
corpulentia onuſtus éuade-
rem: quum interim neq; ip-
ſi contingerent, neq; in lucem
producerent, ne uel aſpicerer
a quopiam, hos dementes &
contumelioſos in me iudica-
bam, quippe qui me nihil cō
meritum tot in uinculis coge-
rent litu carieq; putreſcere,
haud intelligentes, quo mox
demigrent, me aliquipiam,
cui fortuna fauerit, relicturi.
Nec hos igitur probo, ſed ne
illos quidem, qui nimium fa
cile mihi manus admouent.
Sed qui (quod eſt optimum)
mediocritate utantur, uti nec
prorſus abſtineant, neque pe
nitus profundant. Etenim il-
lud per Iouem conſidera Iupi
ter: Si quis ubi puellulam &
formoſam lege duxiſſet uxo-
rem, poſtea neque obſeruet,
nec uſla omnino zelotypia p
ſequatur, uidelicet ſinens illā
noctu atque interdiu quocun
que libitum ſit ire, & quicun
que uoluiſſent cum his habe
re rem, uel producat potius
uitro ut adulteretur, fores a
periēs, proſtituruſq; et quos
libet ad illā inuitans, nū hic a
mare uidebitur? profecto hoc
tu nequaquam dices Iupiter,
qui

Τίμωνι τὴν ἀνανδρίαν ἐπικαλῶν
καὶ μᾶλλον ἴσως γε τἀληθῆ ἐξετάζοις. ἀ
βιώλογα δόξω τοῦτο γὰρ
ὁ πάνυ τοῦτο οὐκ ἀμελῶ, ἀμελῶ
ἐκ δυροϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ ἑκάτερος ἄ
κοῦ, ὃν τε αὖ κατακλείσαν ἐν θύρα
σκοτῳ φυλάττοντας ὅπως αὐθῆς
χώτερ ὃ γινοίμην κἀ πιμελὴς, κα
πορύγκιος ἐπιμελουμένους οὔτε πρ
πομένους αὐτὸς, οὔτε ἐς τὸ φῶς πρ
γοντας, ὧν μὴ δ' ὀφθείλω πρός ἐν
νοήτος ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὑβρεισάς, ὃ
ἀδικοῦντά με ὑπὸ δουλοῖς δεσμοῖς
τασήσαντας, ἐκ ἐδόκας ὡς μεταμι
ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ ἢ ἰυδαμόναν μ
ταλιπόντος, οὔτ' ἂν ἱκέτευε, οὔτ
πάνυ προχείρως ἐς ἐμὲ ὄντας ἐπα
ἀλλὰ τὸ ὅπερ ἄριστόν ἐσι μέτρον ἐ
θύοντας δεῖ πράγματι, καὶ μήτ
φεξομένους ἐπαράπαν, μήτε πανθ
νους ἐ ὅλως. σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς
Διὸς, ἤν τις νόμῳ γάμου γυναῖκα νέα
καλῶ, ἔπειτα μήτε φυλάττοι μήτε
λαυτοῦ ἐπαράπαν, ἀφεὶς καὶ βα
ξεν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡ
ραν, μὴ ξυνῆναι δοῖς βουλομένοις, μᾶλ
ὃ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησόμενος, ἀ
γων τὰς θύρας μὴ μασροποῦσαν, μὴ π
τας ἐπ' αὐτῷ κλῆθρα, ἅρα ὁ ζεὺς
ὁρᾶν δόξειεν ἂν ; οὐ σύ γε ὦ Ζεῦ π
φαίης ἂν ὁρᾶσθαι πολλάκις· ἐ δ'
ἐμπα

ἐμπαλιν ἐλθυδρόω γυναῖκα εἰς τὼ οἰκίαν νύμφην παραλαβὼν ἐπ' ἀρίστου παιδων γνησίων, ὁ δ' μήτε αὐτὸς προσαπόλοιτο ἀλλ' ἐμείας μὴ καλῆς παρθένου, μήτε ὅλλω προσβλέπειν ἐπιτρέψοι, ἄγονον δ' μὴ σέθεν καταλέσας παρθανόυσι μὴ ταῦ ταρῆν φάσκω, μὴ δ' ἦλθε· ὧν ἀπὸ δ' χρόας μὴ τ' σαρκὸς ἐκτηκύίας, μὴ τ' ὀφθαλμῶν ὑστολλυκότων, ἐὰν ὅπως ὁ θεὸς ὃ παραπαίων δόξειεν ἄν, δίον πωλοῦντος εἶδε μὴ ἀσωλκύσειν τ' χαμαι, καταμαραίνων οὐπρόσωπον οὔτω μὴ ἐπέρασον κόρων, καὶ ἀπὸ ἱσρίαν τῇ θεσμοφόρῳ τρίφων σῷ πωὸς τὸν βίον; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀπήμων λακλιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξωτλυόμενος, ὑπ' ἐνίων δ', ὥσπερ στιγματίας ἀρτίτης πεπισθημένων. Ζ. πῶ δ' ἀγανακτῆς κατ' αὐτ' διδόασιν γὰρ ἄμφω καλῶ τὼ δίκω, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄσπορι μὴ ἄγρυσοι, μὴ ξηρὸν τὸ σόμα, ἐπικεχωσίτις μόνον ὦσ χρυσίφ. οἱ δ' καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς φάρυγγ τ' προφὼ ὑπὸ τ' ἁρπυιῶν ἀφαρπύμενοι· ἀλλ' ἄπιθι ἦδη, σαφρονεσδρὼ πεπαιδευμένου ὦσ Τίμωνι ἐντυξόμενος. Πλ. ἐκεῖνος γάρ ποτε πώποτε, ὥσπερ ἐκ νεφίνης τεφυπημένος, πρὶν δ' λως ἀσρυλῶν κί μι κατὰ πωλοῦ ἐξαπλῶν, φθέγγα βυλόμενος τὼ ἐπιρρόω, μὴ ὑποδύσητε ἀσπιδηφόροι ἐπὶ λύσα

quifæpenumero amorem fecerit. Nam ubi in legem dominū deduxit, virilibus is primū operibus præponere cœpit, nec ipse communionem mulieris fugere decorandæque virginem, nec alium finat aliquem reſed retraham, ne nam, ſi ſenſerit quempiam perperam virginem te contemnere, ideo præcipitem ſe facere prædicet, clamans ad idem præceps, ruboreq; ora exanimato, oculis lachrymis, nūquam poſſis ſatiari, ut mihi mihi dinō deſipere videantur, quippe qui quam libens oporteret operam dare, tuiq; commiſerit operam dare, tuiq; commiſerit, puellam adeo formoſam atque amabilem ſinat emarcescere, perornatam vitam, ſi quam Cereri ſacerdotem alens. Huiuſmodi ſcilicet indignem fero, quam a nonnullis ignominioſe cædor calcitrus, lamiorq; exhurior, a nonnullis contra perinde ut ſtigmatiæ ſugitamus cōpediō. vtriſcior. IVP. Quid eſt aiſt quod aduerſus illos indigneris, quādoquidem vtriq; præmias egregias ſumunt? Alteri quidē dum Tantalum more, neq; bibere ſinuntur, neque edere, ſed ore ſicco dumtaxat mihant auro. Alteri vero dum his ceu Phyneo cibos Harpyiæ ipſis a faucibus eripiunt. Sed abeamus, Timone multo potiſſimū viri cordatiore. PL. V. An ille aliquando deinet me ceu ſoramoſo cophino, primū quā omnino influxerim, data opera exhurire, quaſi conetur occupare, quo minus influam veritus ne ſi copioſius influxdar, ipſam vadis obruam?

Quo fit, vt in Danaidum dolium aquam mihi videar allaturus, frustraq; infusurus, vase non continente liquorem: imo prius propemodum effuso quod influit, quam influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad affusionem, ac liber exitus.

IVPITER. Proinde ni hiatum istū obturauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile rursum sagum, & ligonem in dolij fece reperiet sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, vt rediens Cyclopas ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. MERCVRIVS. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam o præclare, te non cæcum modo, verumetiam claudum esse. PLVTVS. At qui non hoc mihi perpetuum Mercuri: verum si quando proficiscor a Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & vtroque claudus pede, ita vt ægre ad metam pertingere quem: fere nonnumquam interim facto, qui me operiebatur. Porro quum discedendum est, alatum videbis multo auibus celeriorem. Vnde fit, vt vix iam amoto repagulo, ego iā præconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidē aliquoties spectatoribus.

MER. At ista quibus haud vera narras: imo ego tibi per multos commemorare queā, quibus

κλίσα αὐτὴν, ὅτι ἐκ τῶν Δαναΐδ
πίθου ὕφορφορέσαν μοι δοκῶ, καὶ
τῷ ἐποπτλέσαν, ἢ κύτος μὲν ἐχον
ἀλλὰ πρὶν ἐσρυῶσαι χεδὸν ἐκχυθη
μένη τὸ ἐπιῤῥέον ὠθῇ, οὕτως οὐρύτορ
τὸ πρὸς τῷ ἐκχυσιν κεχηνὸς τὸ πί
ηῇ ἀκώλυτ ἢ ἐξοδ. Ζ. ἐκεῖν ἐ
ἐμφράξ ηται τὸ κεχηνὸς τοῦ, καὶ ἐ
ἅπαξ ἀναπεπαμένον, ἐκχυθέντ
βραχέ σε, ῥᾳδίως ὑῤῥύσῃ τῷ διφθ
ρου αὖθις μὴ τῶν δικελλῶν ἐν τῇ γ
τοῦ πίθου· ἀλλ' ἄπιτε ὅδ' ἡμεῖς καὶ πλησί
αὐτὸν. σὺ δ' μίμνηθ ὦ Ερμῆ ἐποιῶ
πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεν τὸς κύκλωπας ἐκ τ
ἄντυς, ὅπως τ κόραιν ὀρ ἀκριβέσ
ἐπισκευάσασιν, ὡς ὅδ' μ γ τιθῆ μέν
αὖτο διεσόμεθα. Ε. προῖαμεν ὦ Πλ
τι, τ τοῦ ὑποσκάζας ἐλελήθης μ
γανάδα, ὑ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χ
λὸς ὤν. Π. οὐκ ἀλ τοῦ ὦ Ερμῆ, ἀλ
ὁπόταν μὴν ἀπίω παρά τινα πεμφθ
ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐκ οἶδ' ὅπως βραδύς ἐ
μι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τ
λῶ τὸ τέρμα, προγεγράσαντ ἐνίοτ
τοῦ πορίμενος. ὁπόταν δ' ἀπαλλα
τεθαι δ' ἢ, πλὴν ὀλίγ πολύ τ ὀρνέω
ὠκύτερον, ἅμα γ ἐν ἐπόδαι ὑ ὕσπλη
καγ ὦ ὅδ' ἂν ἀναπαύττομαι νενικηκὼς ὑ
πορπηδήσας τὸ σκάδιον, ὅδ' ἰδόντω
ἐνίοτε τῶν θεατῶν. Ε. ἐκ ἀληθῆ ταῦτα
φῄς, ἐγὼ δ' καὶ πολλὸς ἂν ἐπᾴρ ἔχοι
μί Ει,

μί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς καὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. Γ. ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐδ' ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τοῦ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μετοικιστῦναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς, ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ' ἂν δὴ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξηρυμένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωνα ἡ γεν-

quibus heri ne obulus qdem erat, quo restim emerem: qui hodie repente diuites facti, splendide viuant: albis quadrigis vehantur, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit, hi tamen purpurati aurum que manibus gestantes obabulant. Qui ne ipsi quidem opinor, credere possint, quin per somnium diuites sint.

PLVTVS. Isthæc alia res est Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedib. nec a Ioue, sed a Dite ad istos transmittor: qui & ipse nimirum opũ largitor est, ac magna donans: id quod ipso etiã nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alium demigrandum in tabellas inijciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo in genua iniecto tectus de quo feles digladiãtur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro operiuntur hiãtes: non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde vbi signum detractũ est, & lineus ille funiculus incisus, apertæq; tabellæ, iamque nouus dominus pronunciatus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruulus obscœnus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tũ mento subraso, pro varijs & opiparis voluptatibus, quas illi iã exoletus suppeditauerat, ingẽs scilicet præmium ferens generosus quis-

quis ille tandem fuerit, non nunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine: vt q modo Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius: iã Megacles, aut Megabizus, aut Protarchus appelletur. Cæterum illos ne quicquã hiantes, seq; mutuũ intuentes relinquit: ac verum luctum agentes, quod eiusmodi Thynnus ex intimo sagenę sinu sit elapsus, qui non parum magnam escam deuorarit. At hic repente totus in me irruens, homo vitæ mundioris atque elegantioris rudis, pingui, illotaque cute, qui cõpedes etiam dum horrescit: et si quis præteriens loro increpet, arrectis stet auribus: quique pistrinum, perinde vti tẽplum adoret: nõ est deinceps tolerandus ijs, quibuscum viuit: verum & ingenuos afficit contumelia, & conseruos flagris cædit: experiens, num sibi quoque similia liceant, donec aut scortulo cuipiam irretitus, aut equorum alendorũ studio captus; aut adulatoribus sese permittens, deierantibus Nireo formosiorem esse, Cecrope Codroue generosiorem, callidiorem Vlysse, vnum autem vel sedecim pariter Crœsis opulentiorem, momento tẽporis semel profundat infelix, quæ minutatim multis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta.

MERCVRIVS. Ista ferme sic habent vti narras: verum vbi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum

ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν
ἂν ἢ ποτὲ ἁρπασάμενος με αὐτῇ
τῷ θεῷ φέρων, αὐτὶ τοῦ Τέως Πυῤῥ
Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγαλκῆς, ἢ
γάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασ
τοῦ. μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς
λήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν
λυθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτ
ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης δι
γεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιὼ
ἢ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλ
καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τ
πέδην πεφεικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλ
μαστιξειέτις ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ
μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκ
νῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχά
σιν, ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, κ
τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ ἀποπειρόμ
νος, εἰ καὶ αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄ
χρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν,
ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόπαξι πα
ραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν ἢ μὴν εὐμορ
φότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγε
νέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος ἢ Κόδρου, συ
νετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώ
τερον δὲ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα,
ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ
κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκῶν καὶ
ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμέ
να. Ε. αὐτά που σχεδὸν φῄς τὰ γιγνό
μενα. ὁπόταν δὲ οὖν αὐτόπους βαδίζῃς,
πῶ

πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὼ ὀ-
δόν; ἢ πῶς σχηνώσκεις ὃς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστέλλῃ κρίνας εἶναι τὸν πλοῦτον
ἀξίους; Π. οἶσθ' ὅτι γὰρ εὑρίσκειν με τοὺς θε-
σεῖς. μὰ τὸν Δία ὃ πάνυ θαυμάζω Ἀριστείδην
καταλιπὼν, ἢ Μιλτιάδην, ἢ Κίμωνα τὸν
σόν, καὶ πολλοὺς ἄλλους Ἀθηναίους, οὓς
ἔδεσθε ἀξίους, πλὴν ἀλλὰ τὴν πρᾶττε καὶ
παπταίνωμεν. Π. ἄνω καὶ κάτω πλανῶ-
μαι πτερύγων, εἴ τινα λάβω τινὶ ἐμπε-
σοῦμαι. ὁ δὲ τίς ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ
ἀπάγων; ἢ πρὸς αὐτὸ ἤρχετο τὸν Ἑρμῆν,
ἵνα τοῦ παραλόγου τὸν κόβολον προσκυ-
νῶν. Ε. ὑπεύρηκέναι δοκεῖ Ζεύς, εἰ
μὴ ὁ σκυτὰ τὰ αὐτῷ δοκέντα πλου-
τίζων, ὅστις ἂν οἴηται πλοῦτον ἀξίους; Π.
καὶ μάλα δικαίως ἄγαθε, ὅς γε τυφλὸν
ὄντα εὗρεν, ἐπειπὼν ἀναίτιόν σου
σύριγγα οὕτω χρῆμα καὶ πρωτόλλου
ἐκλελοιπὸς ἐκ βίου, ὅπερ ἐγὼ ὁ Λυγ-
κεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕ-
τω καὶ μικρὸν ὄν. διζήσεως ἄτερ μὲν ἀγα-
θῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείσων
ἐν τοῖς πόλισι καὶ πάνυ ἐπιχώντων, ῥᾴδιον
ἐς τὸν βιοῦντα ἐμπεσεῖν, καὶ σκο-
πεῖν. Ε. εἶτα πῶς ἐπὶ-
δὴν καταλίπῃς αὐτὸν ῥᾳδίως φεύγ-
ων; Π. ἐξυδρικὸς τότε
πῶς, καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
τὸν καιρὸν τὸ φυγεῖν. Ε. ἀλλά μοι καὶ
τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, ἐφίστης
γὰρ,

quem sis, viam inuenire so-
les? Aut qui dignoscis ad
quem hortari tempore sit dig-
nos qui diuitijs abundent?
PLVTVS. Inuenire
credis me reperire illos ad
quos mitor? MERCV-
RIVS. Ita. Quemnam hunc
quis? Nempe cum abeo qui
Aristidi similes ad Hippo-
menis & Cimonis reperire difficile,
tam ad alios Athenienses ho-
mines ire obuio quidem cæci
mendico. Cæterum quid facies
quando quidem es cæcus? PL.
Sursum ac deorsum circũ cur-
sans obcæco, donec impru-
dens in quempiam incurro: hic aũt
quisquis ille sit, qui forte pri-
mus me nactus fuerit, adducam ac
ponam ante Mercurium pro ui-
ro præteripsũ obiecto venerans
atq; adorans. MIS. Nũ ergo
fallitur Iuppiter, qui quidẽ cre
dat ex ipsius animi sententia,
ditari absolutos, qs ille dig-
nos existimarit q ditescerẽt?
P. Et iure quidem optimo fal
litur o bone: quippe qui cũ
me cæcum esse non ignoret,
emittat vestigatum rem usque
adeo reperti difficilem, & tã
olim e vita sublatam, quãne
Lynceus quidẽ facile inuen-
ret, quę nimirũ adeo obscura
sit, ac minuta, itaq; quam rari
sint boni, improbi porro in
cumulibus ofa obtineant, o-
berrans facile in huiusmodi
mortales incurro, ac retin. il-
lorum iligor. M. Atqui sit, vt
quoties eos deseris, celeriter
amnetas, cũ vi e lis ignarus?
P. Tũ demũ acutũ cerno, pe-
dibus q; valeo, vbi ad fugam
tempus mutat. Me. Iam illud
quoq; mihi responde, qui fit,
vt quem

vt quum sis oculis captus (di
cendū enim est) præterea pal
lidus, postremo claudus, tam
multos habeas amātes, adeo
vt omnes in te defigant ocu
los? & si potiantur, felices vi
deantur: sin frustrentur, non
sustineant viuere? Ex his equi
dem non paucos noui, qui sic
odite te amarint, vt se aereo e
scopulo piscosi in æquoris al
ta, præcipites abiecerint, rati
satisdiri sese abs te, propterea
quod illos nullo pacto respe
xisses. Quanquam sat scio, tu
quoque fateberis, si quo mo
do tibi ipsi notus es, furere i
stos, qui eiusmodi amore sunt
dementati. PLVTVS. At
enim credis me, qualis sum, ta
lem istis videri, nempe clau
dum aut cæcum, aut si quid a
liud adest mihi vitij. MER.
Quid ni? ô Pluter, nisi forte &
ipsi omnes cæci sunt. PLV
TVS. Haud cæci quidem, o
optime, verum insciti error
que quæ nunc occupant om
nia, illis offundunt tenebras:
ad hæc ipse quoque ne per
omnia deformis sim, persona
vehementer amabili tectus
fraudata, gemmisque pictura
ta, ac verticoloribus amictus
eis occurro: at illi rati sese na
tiui vultus venustatem aspice
re, amore capiuntur, dispere
untque nisi potiantur. Quod
si quis me toto corpore renu
datum illis ostenderit, dubio
procul futurum sit, vt se ipsi
damnent, qui tantopere cæ
cutierint, adamantes res neu
tiquam amandas ac fœdas.
MERCVRIVS. Quid
ergo

γὰρ, ἢ πρόσωπ ὠχρὸς ἢ βαρὺς ἢκ
σκιλῶν, τοὺς τύπους ὁρᾶσας ἔχοις,
πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ, καὶ τυ
τας μὲν οὐδαμοῦ σὲ εἶναι. ἐὰν δ' ἀ
τύχωσιν, ὡς οὐκ ἀναίσθητα ὄντας. οἶδά
νας ἐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω ἐν δυ
ρωτας ὄντας, ὅστε καὶ ἐς βαθυκή
πόνῳ φέροντες ἐρρῖψαι αὑτοὺς, καὶ
πρὶν καταληφθῆναι ὑπὸ ὀργῆς ἀπο
ἔοντες ὑπὸ σοῦ, ὅπ ποτ οὐδ' ἐν τῷ ἀ
χῶ ὡρᾶς αὐτοὺς πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ
ἢ εἰδῆς ὅτι ὁμολογήσεις ἐπ ξωγ
σαυτὸ, κἀγὼ σοὶ πᾶν αὐτούς, ὁρῶμέ
θιούτῳ ἐπιμεμψιούτας. Π. οἶσ γὰρ ὅτ
ὃν οἷός ἐμὶ ὁρᾶσθαι αὐθῖς χολὴν ἢ
φλόγ, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν. Ε. ἀλ
λὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλὸς ἢ αὐτ
πάντοθ ἐσί; Π. ἢ τυφλὸς ὦ ἄεισε, ἀλ
ἢ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατ
χουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐθύ
ὥλι δ' καὶ αὐτὸς ὡς μὴ ποσπάσασιν ἀ
μορφῷ ἅμα, προσωπεῖον περιθέμθ
ὁρᾶσμιώτατον, διάχυθεν ἢ λιθοκό
λιθον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐπιτηχάν
αὐθῖς. οἱ δ' αὐθπροσωπον οἱόμενοι ὁ
ρᾶν ἀ κάλ, ὁρῶσι καὶ ἀπόλλυτα
μὴ ἐντυχάνοντες, ὡς ἐγὼ ὑς αὐθῖς ὃ
λον ἀπογυμνώσας, ἐπίδεξαι μι, ἵνα
ὡς κατηγόρησον ἂν αὐτ ἀμελιάττον
τὸν τὰ τηλικαῦτα, καὶ ὁρῶντες ἀνό
σαν καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ε. Τί

ὅτι ἐν αὐτῷ ἔδει τῷ πλουτεῖν γενόμενος
μὴ προσαπόλοιτο αὐτῷ περιῴκησεν, ἵνα
ἐξαπατῶν· καὶ ὃς ἂν ἀφορμὴν αὐτὸς
θᾶττον αὐτῷ κεφαλαίῳ προσαπόλοιτο
προσίοι· ἐγὼ γὰρ δὴ μὴ τότε ἀγνοῶν ἐλθὼν
αὐτὸς, ὡς ἐπίχρισθε ἡ σύμφορία ἐστὶν,
ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρᾶν τας. Π. ἐκ ὀλί-
γα ὦ Ἑρμῆ, μὴ πρὸς τὸ μοι σωσειν ἀν-
ῇς. Ε. λὰ ποῖος; Π. ἐπιδοὺς πε ἐντυχὸν
τῷ πρῶτ ἀνοιγέτας τῇ θύρᾳ εἰσέρ-
χεται μετ᾽ συμπαρορμήσας μετ᾽ ἐμοῦ λα
θὼν ὁ τύφλος καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγα
λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, μὴ ὕβρις, μὴ ἐκ
πάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία, ὑπὸ δὴ τού
των ἀπάντων κατα ληφθεὶς τῶν ψυχῶν
θαυμάζε τι τὰ θαυμαστὰ, καὶ ὁρίσκε
τα τῶν φθυκτῶν, κἀμὲ τὴν πάντων ἱκεί
νων πατρὸς τῶν εἰσελυθόντων κα
κῶν τέθηπε, φορυφορούμενον ὑπ᾽ αὐτῶν,
καὶ πάντα πρόσθεν πάθοι ἄν, ἢ ἐμὲ
προίδῃ ὑποιμένοντα ἄν. Ε. ὡς γὰ λᾶ ἅ
φ᾽ Ἡλίου, καὶ ὀλιθηρὸς, καὶ δυσκάθικ
τος, καὶ ὀξυφθυκὸς, δὴ μίσον αὐτὸν ἐλ
ὼν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ᾽ ὅστις
ἐγχέλεως ἢ οἱ ὄφεις ὀξὺ τῶν δικτύλων
ἥπτεται· ἐς ἐκ οἶδα ὅπως. ἡ Ποιία δ᾽
ἔμπαλιν ἐξόδιός τε, καὶ σύλαβὴς, μὴ μυ
ρία τὰ ἀγκιστρα ἱκπεφυκότα ἐξ ἅπασι
τῷ τοῦ σώματος ἔχουσα· ὧν πλησιά
σαντας οὐδὲν ἔχειδ, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδί
ως ἀποδυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ δὴ φλυ-

ergo poſteaquam eo peruentum eſt, vt iam diuites euaſerint, tamq; perſonam ſibi circumpoſuerint, rurſum fallunturſ Adeo vt ſi quis illis detrahere conetur, pene caput potius, quam perſonā abijciant? Neq; enim verſimile eſt etiā tum illos ignorare, auro bracteatam eſſe formam, quū intus cuncta inſpexerint. P L. Ad id non parum multæres, o Mercuri, mihi ſimt adiumento. M. Quę nam? P. Simulatque quiſque primū nactus eſt, apertis foribus excceperit, cū culum vna mecum introit elatio, vecordia, iactantia, mollities, violentia, dolus, atq; alia item innumerabilia: a quibus omnibus poſteaquam eſt animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam ſunt admiranda, & appetit ea quæ ſunt fugienda, meque cunctorum illorum quæ introierant, malorum patrem ſtuper, illorum ſatellitio vallatum, quiduis potius paſſurus, quam vti me compellatur reijcere. MBR. Vt leuis ac lubricus es Platte, retentu difficilis, ac fugax, neque vllam prębens anſam cer tam quo prenſus teneare: ſed neſcio quomodo anguillarū ac ſerpentum in morem inter digitos elaberis. At e diuerſo paupertas, viſcoſa, prenſu facilis, totoque corpore mille vncos gerit hamos, vt qui tetigerint, illico hæreant, nec facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem

haud

hand parum omissimus.
PLVTVS. Quam? ME. Nempe quia thesaurum non adduxerimus, quo uel in primis erat opus. PL. Ifthac quidã ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo: iusseque intus manere forib. occlusis, neq; cuiquam aperire, nisi me vociferantem audisit. MER. Iam igitur Atticã adeamus. Tu me cõsequitor, ehtamydi adhærẽs, donec ex tyrannam viam attigerimus.
PLVT. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsan obetrans in Hyperbolũ aut Cleonem inciderem. Sed quis hic strídor ceu ferri faxo impacti? MERC. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum? Papæ: adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba: quorum omnium agmen Fames cogit, longe præstantius quam tui sint satellites. PL. Quin igitur quam ocyssime discedimus Mercuri? Neque enim vllum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. ME. Secus visum est Ioui? quare ne metu deterramur. PAVPERTAS. Quo hunc nũc Argicida manu abducis?
MERC. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus tre iussi. PAVPERTAS. Ita ne rursum Plutus ad Timonem? posteaquam ego hunc antea delitijs male corruptum

ἀρούντας ὑμᾶς πρᾶγμα ἓ μικρὸν ἦ
λαθε. Π. ⇗ ποῖον; Ε. ὅτι ἡ θησαυρὸν οὐ
ἐπηγαχόμεθα, ὅπερ ἔδει μάλιστα. Π
θάῤῥει θύτε γ. ἐνεκα, ἐν τῇ αὐτὸν κτ
λείπων αὖθις χόμαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκ
ψας ἐνδον μένειν ἐπικλεσάμενον τ
θύρων. αὐοίγειν δ' μηδενὶ, ἢν μὴ ἐ
ἀνεῦσῃ βοῶντ. Ε. ὄκῦν ἐπικαίν
μὴν ἔδη. Ατ|κὴς, καί μοι ἔπι ἐχό
γ τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τ
ἐκαλέω ἀφίκωμαι. Π. οὗτοσὶ ὦ Ε
μὴ, χθραγωγᾶν. ἐπεὶ ἤν γ. ἀπολίπ
με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ κλίσῃ ἐμπ
μαι πλεινοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψοφῶ ὅτ
ἐσι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; Ε.
Τίμων οὑθοῖ σκάπτει πλησίον, ὀρεινὸ
καὶ ὑπόλιθον γ. ἔδαφος. παπαῖ, κὴ ἡ Π
νία πάρεσι, καὶ ὁ Πόν. ἐκάνος. ἡ Κ
τορία ἦ καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ανδρία,
ὁ θώρ ἔχλος πᾶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ]ο
τομένος ἅπαντων, πολὺ ἀμείνους ἔ σ
φορυφόρων. Π. τί δῆτ ὦν ἀπολλατ|ό
θα ὦ Ερμῆ τὴν ταχίσλιν; ἢ γὰρ ἂν ἡ
μᾶς ἐφέσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἀνθρ
ὑπὸ τηλικούτε φρονήσεως πεπειχημ
νον. Ε. ἄλλος ἐδοξε τοῦ Διὶ, μὴ ἀπο
λεῖμμεν ἔτι. Πον. ποῖ τοῦτον ἀπάγε
ἀργαφόντα, χθραγαγεῖν; Ε. ⇗ πρ
τὴν Τίμωνα ἐπὶμφθημεν ὑπὸ τοῦ Δι
Π. νῦν ἡ Γνῶτος ⇗ Τίμωνα, ὅπότε
τὸν ἐγὼ πάλαι ἔχοντα ὑπὸ τῆς πο

πρᾳ

παραλαβοῦσα, τοῦτοις παράδυσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἀνδρα καὶ σωλεῦ ἄξιον ἀπέδειξα, οὕτως ἄρα σὺ καταφρονηθὲς ὑμῖν ὁ Πλοῦτος δοκῶ, ἢ σὺδὲ μόνον κτῆμα ἄχρι, ἀφαιρεθῆναι με ἀκεκλῶσι πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὖτον ὕβρεως καὶ τύφου ἐμπλήσῃ, ὅμοιον τοῦ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ, καὶ οὐκέτι ἀνδρα φήνας, ἀνδρῶν πάλιν ἐμοὶ φάκῃ ἕλη γενησόμενον. Ε. Δόξει ταῦτα ὦ Πλοῦτε τοῦ Διί. Π. ἀποδέχομαι, καὶ ὑμᾶς δὲ ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἰκλαυσω, οἱ ἀκλαυθέτε μοι. ἴστε δὲ τάχα ἴσως, οἷαν με ἕσεσθαι ἀνδρεῖα ἀγαθὼν συνοδὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ σωμᾶν ὑγιεινὸς μὴν καὶ σῶμα, ἐρρωμένου δὲ τῶν γνώμων ἀκτένεσθαι, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα δασὺ ἐστὶν ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. Ε. ἀπίεχωτε, ὑμᾶς δὲ προσίωμεν αὖθις τοῦ. Τί. Τίνος τοῦτο ὦ κατάρατοι; τί βελόμενοι δοῦρο ἥκετε, ἄνδρα ὁρῶντες καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' ἢ χείροντος ἅπιτε μακροὶ πάντων ὄντων, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βαλῶ λίθοις βοκεῖ, καὶ ὀστοῖς λίθοις συμφύσω. Ε. μὴ δῆτα ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς, οὐ γὰρ ἀδικοῦντες ἥκομεν βαλῶν, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ὅδε δὲ ὁ Πλοῦτος. ἔπειτα ὁ

ruptum fuscepi: commendatis que Sapientiæ & Labori, strenuum, multis que precij virum reddidi. Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor: vt hùc quæ mihi vnica erat possessio eripiaris, iam exactiſſima cura ad virtutem excultum? vt Plutus hic vbi denuo fuscepe ris, per contumeliam & arrogantiam, illi manu mecta, rursum redidderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum, ac vecordem: rursum mihi restituat, vbi iam nihili factus erit, & reijculus? ME. Sic o Paupertas Ioui placitum est. PA. Equidē abeo. at uos Labor & Sapientia, reliquique cosequimini me. Porro hic breui cognoscet, qualis in se futurum, quam nunc relinquet: nempe adiutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qui cum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseuerauit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: superuacua autem & vsui aliena, ista aliena, ita vt sunt, existimans. MER. Discedunt illi, nos ad eum adeamus. TI. Quinam estis eo sceleſti? aut qua gratia huc aduenistis homini operario mercenario que negocium exhibituri? verum haud quaquam læti abibitis, sceleſti vt estis omnes: nam ego vos illico glebis & saxis petitos comminuam. MER. CVRIVS. Nequaquam o Timon, ne ferito, neque enim feries mortales: verum ego sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, vos tuus

tuis exauditis. Quare, quod bene vertat, opes accipe, desi sitens a laboribus. TIM. At qui vos iam ploraueritis, etiã si dij sitis vt dicitis. Siquidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cæcũ quisquis hic fuerit mihi certũ est ligone impacto comminuere. PLV. Abeamus per Iouem Mercuri: quandoquidẽ hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto discedam. MERR. Ne quid ferociter Timon, quin exue potius pentus illam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obuijs excipe bonam fortunam: rursum diues esto: rursum Athenienſium princeps, & ingratos illos despicito, quum solus florebis. TIM. Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate. Sat opum mihi ligo: preterea fortunatiſſimus ſum ſi nemo propius ad me acceſſerit. MERCVRIVS. Adeone quæſo inhumaniter? Hæc ego sæua Iouis refero atque immania dicta? Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te commiſſent: deos odio te proſequi nequaquam erat conſentaneum, quum illi tantopere tui curam agant. TI. At tibi Mercuri, Iouique quod me reſpicitis, plurimum equidẽ habeo gratiam: cæterum hunc Plutum nequaquam recepero. ME. Quid ita? T. Quoniam pridẽ innumerabilium malorũ hic mihi fuit auctor, quũ me aſſentatoribus proderet, inſidiatoribus in me inuitaret, conflaret odium

δ᾽ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν σῶν χ
ἀγαθῇ τύχῃ δ᾽ ἔχε· ἢ ὅλεθρον, ἄπορο
πόνων. Γ. καὶ ὑμᾶς οἱ μιξέλλην
θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάντας γὰρ
καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τὸ
γε τοῦτον, ἕως ἂν ᾖ, μὴ ἐπιτρέψε
δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Γ. ἀπίωμεν ὦ Ἑ
πρὸς Διὸς, μιλεγχολᾶν γὰρ ὁ ἄν
πος ὁ μητρῷος μοι δοκεῖ, μήτ᾽ κα
ἀπέλθω προσλαβών. Ε. μενεῖς σπο
ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον
πρᾳότ᾽ κατάβαλε, πρότεινε τὰ χ
λάμβανε τὸν ἀγαθὸν τύχωμεν· ἢ π
τε πάλιν, καὶ ἴδοι Ἀθηναίων τὰ πρ
τα, καὶ ὑπερόρα τὴν ἀχαρίσαν ἐκεῖν
μόνος αὐτὸς διδαμονῶν. Τ. ἀλλ᾽ ἐ
μᾶλλ᾽ ἀνόμασα, μὴ ἐνοχλῇτέ μοι, ἵκε
ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δίκελλα, τάδ᾽ ἄλ
δαιμονέστατός εἰμι, μισάνθρω
φάσλον. Ε. οὕτως ὦ τᾶς ἀπανθρώπ
τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπιθία τε κρ
τοῦτον τις καὶ μᾶλλον ἄκος ἢ μισάνθρ
τον μὴ ἔνεισι, δοσαῦτα ὑπ᾽ αὐτῶν
νὰ πεπονθότα. μισόθεον δ᾽ μηδαμῶς,
των ἐπιμελούμενον ὑπὸ τῶν θεῶν. Τ. ἀλ
λὰ βέ μοι ὦ Ἑρμῆ καὶ ὦ Διὸς πλέ
χάριτος τᾶς ἐπιμελείας ἕνεκα δέχ
τον ὐκ ἂν λάβοιμι. Ε. τί δ᾽ ἦ; τί; τοῦ
πέλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιο ὅτ
κατέση, κόλαξί τε παρεδίδου, καὶ ἐπιβ
λας ἐπαγαγὼν, καὶ μίσος ἐπηγέρα

καὶ ἐξαπατᾷς διαφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἢ βελτίων δὲ πενία πόνοις μὲν ἁβρὰ ἀνδρικωτάτοις κατακομιάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας, καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρέχει, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευσεν. ἐξ ἀδήλου ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτίσασά μοι τὸν βίον, καὶ διέξασα ὅσ' ἐστὶν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, ἢ δημοσίᾳ παροξυνθεὶς, ἢ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ἢ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφιλιάδης ἂν ἔτι ἁρπάσειεν ἢ συκοφαντήσειεν ὑπὸ τῶν πάντων τοῦτο ἀγαθὸν φιλοπόνου ὑπάρχει ἡγοῦμαι, καὶ ὃ δὴ ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν ἐμῶν ἀεὶ κακῶν, ἱκανὰ καὶ σύμφορά ἐστιν ἔχω τὰ ἀλήθεια παρὰ τῆς Δικέλλης. ὅστε πάλιν ἀφομοιοῦμαι ἄπιθι ὦ Ἑρμῆ, λαβὼν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τοῦ Διὸς ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἂν θᾶττον ἡδέως οἶμαι ποιῆσαι. Ε. μακάριος ὦ γαθέ, ἢ γὰρ πάντες ἐσμὲν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγάς. ἀλλ' ἵα τὰ ὅπλα ταῦτα, καὶ μαρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὗτοι ἀπόβλητά ἐστι τὰ δῶρα, τὰ παρὰ τοῦ Διός. Γ. βούλει ὦ Τίμων διαλεχθῶμαί σοι πρὸς σὲ, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τί, λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μυρία προοιμιάζου, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες. οὐ γὰρ ἐξομαι

odium illecebris corrumperet, inuidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeo per fide, ac proditorie destitueret. Contra paupertas optima, me laborib. viro dignissimis exercens, mecumq; vere & libere conuiuens, & quib. opus erat suppeditauit laboranti, & vulgaria ista docuit contemnere, effecitque vt mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, demonstrãs quæ nam essent opes vere meæ: nẽpe quas neque adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebes irritata, neque concionator suffragiorum auror, neque tyrannus infidijs queat eripere. Itaq; tam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum gnauiter exerceo, neq; quicquam eorum quę sunt in ciuitate malorum aspicio, abunde magnũ & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi fat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. ME. Nequaquam o bone neq; enim omnes ad eiulandũ sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaq; ista missa face, ac Plutum excipe: non sunt reijciẽda munera, quę a Ioue proficiscuntur. PLV. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauiter feras si quid dixero? T. Dicito, ne multis tamen, neq; cũ procemijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores.

Nam huius Mercurij gracia te feram paucis dicentem. P. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te, quemad modum ais, læserim: qui quidem dulcissimarum quarumque rerum tibi extiterim auctor, opifexque, autoritatis, præsidentiæ, coronarum, aliarum item voluptatū, mea opera conspicuus erat, celebris et obseruandus. Cæterum si qd moleſti ab adulatoribus ac ciclit, non mihi potes imputare quin ipse magis abs te sum affectus contumelia. propterea quod me tam ignominiose viris illis execrandis supplicaris, qui te mirabantur, ac præ ilegijs dementabant, mihique modis omnibus inuidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te a me proditū, desertumq; fuisse. illud crimínis in te possim retorquere, quum ipse sim modis omnibus a te reiectus, præceptsque exactus ex ædib. Vnde promolli chlamyde, sagum istud charissima tibi paupertas circumposuit, Itaq; testis est mihi hic Mercurius, quantopere Iouē orauerim ne ad te venirē, qui tā hostiliter esses in me debacchatus. M. At nunc vides Plute, in cuiusmodi homi nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero sode ita vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonē adducito. Audiet eñ si tu accersieris. T. Parēdū est Mercuri, rursusq; descendum, Quid enim facias quum

γὰρ σε ὀλίγα λίγοντε. σχὲς τὸν
τοπον. Π. ἐχω μὲν θι ἵστως κα
κρὰ ἀπῆν, οὕτω σολλὰ ὑπὸ σε κ
ρηθέντα. ὅμως ὅρα, ἐ πι σε ὡς φ
κεκα, ὅς τὰν μὲν ἡδίσων ἀπάντα
πόν θι κατίσχυ, τιμὴς, καὶ προεδ
καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τυφῆ
ρίζλυπῆ θ' δ' ὁτι μ' ἀοίδιμο δ
ὕδα, καὶ πεισαγούδας θ' δ' τ
λιπὼν ἐκ τᾶν κολάκων πάσσαμε
πθ' ἐγὼ θι μᾶλλον ἢ σὺ ὁς κδὶ
τᾶδ ὑπὸ σῦ, διότι μι οὕτως ἀτιμ
πίδελλόδε οὐ φάσι καταβάλοις, ἐπ
καὶ κατεγοητδύνοι, καὶ πάντα τ
ἐπιβυλδύνοί μοι. κ τό γε τελδυ
ἐφαδα, ὡς προδίδωκά σε. τὸ νοσ
δ' ὡντὰς ἐγκαλίσαμί θι πάντα
ὧν ἀπελαθὶς ὑπὸ σῦ καὶ ὦ κφα
ἐξαδὶς τᾶς οἰκίας. διγαρῦν οὐτ
λαιδς χλαμύδ θ', ταύτα τὸ δ
ρασ ἢ ὑμιοῖατη θι Γωνία πειθή
ἔστι μάρτος δ Ερμῆς οὗτοσὶ, πᾶς
τδυσιν Δία, μηκίθ' ὕκειν παρὰ σ
τω δυσμενῶς μοι προσωπιεγμ
Ε, ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὦ Πλοῦτε, οἷος
γένηται. ἔστι θαῤῥῶν ξυμπράτιε
ἴσθ, καὶ σὺ μὴν σκάπτε ὁς ἔχε
σθι θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλ
παχυτάτῃ γὰρ ἐμβούσαντί θι,
σίον ὦ Ερμῆ, καὶ αὖθις πλυτατίσι
ἄμ καὶ πάθοι τίς, ὁ πότερ αἱ θεοὶ

ἔοικε πλὴν ὅραγε, μὴ οἷόν με πρᾶγμα τὰ ἐμβολὰς ἐμ πεπλεῖσμένα, ἢ ἄχρι νῦν δύσαμμί ἐστι διελθεῖν, χρυσὸν ἄφιλον ἔσεσθαι λέγομαι, ἢ δὲν ἀδικοῦντες, καὶ τοσαῦτας φρασὶ δυσὶ ἐξαμαι. ΕΡ. ὑπόσχου ὦ Τίμων δὶ ἐμὲ, καὶ μὴ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ ὃν οἷσόν ἐστιν, ὅπως εἰ κόλακος ἐκείνου διαῤῥαγῶσι ὑπὸ φθόνου, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῆς Αἴτνης εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Π. ὦ μῶν ἁπλοῦν λυθὲν, ὡς δοκεῖ, τεκμήριόν μοι γὰρ τῆς ἀφιξίας τῶν πλουτῶν, σὺ δ' οὐκ ἔτι πορίδων. ἐκπεμφω γὰρ βίᾳ θησαυρὸν ἁπλοῦν, μᾶλλον δὲ πᾶν. σὺ φημι θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳ, καὶ πάραγε σεαυτὸν ὁμιλίᾳ. σκάπτε ὦ Τίμων βαθέως καταφέρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ἀποστήσομαι. Τ. ἄγε δὴ ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σκαπτήν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τὸ μέσον προκαλούμενον. ὦ ἡλιοπόρα, καὶ φίλοι κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κοὐδὲν ὦν, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πᾶν ὄναρ ταῦτα ἐστὶ δίκελλα γοῦν μὴ ἄνθρακας εὗρε σύγχρυσον. ἀλλὰ μὰ χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τῷ προσῴ ἐμπυρεύσιον. ὦ χρυσὸς ἡλίσιμα καλλίστου βροτοῖς. καθομολογῶ γὰρ πῦρ ἄτε στεπτὸν καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε ὦ φίλτατε, καὶ ἀσπασιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία πατέρα νομίζω χρυσόν.

τίς γὰρ

quum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me mulierum conjicies: qui quidē quū ad hunc usq; diem felicissime vixerim, tantum auri repente sim accepturus, nihil commeritus mali, tantumq; curarum susceperis. MERC. Sustine Timon mea gratia, tam etsi grave est isthuc, atq; intolerādum, quo videlicet palpones illi præ invidia rumpantur. Ego porro super ira Aetnæ in cœlum revolabo. PLV. Abiit ille quidem sicut apparet, nam ex alarum remigio facto conjecturam. Tu vero hic operire, tiquidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed seri fortius: tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offerq; te mei eruendum. Fodi Timon altius impingens. Cæterum ego a vobis digrédior. TIMON. Age iam o ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigere, dum ex addito Thesaurum in apertum evocaris. Hem prodigiorum autor Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbones reperturus sim experrectus. Atqui aurum profecto est ita ligne, fulvum, grave, & aspecta multo lucidissimum, Pulcherrima Auri fausitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem rades, nocte sque & dies rades. Ades o mihi charissima desideratissimumque, nunc demum credo vel Iovem ipsum olim aurum esse factum.

Etenim quæ tandem virgo, non exporrecto sinu vsq; ad deo formosum amatorẽ excipiat, per tegulas illapsum? o Midã Croeseque, ac munera Delphico in templo dicata, vt nihil eratis si cum Timone cumque Timonis opibus cõferamini: cui ne Parsarum quidem rex par est. O ligo, sagũ charissimum, vos huic Pani suspendi commodum est. At ego quam maxime semotum mercatus agrum, turriculaq; seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero: sepulchrũ item inibi mihi defuncto parare est sententia. Hęc igitur decreta sunto, placitaq; in reliquum vitæ: seium ctio, ignorantia, fastidium erga mortales omneis. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ, merę nugę. Tum commiserari lachrymãtem, suppęditare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio: at vita solitaria, qualis est lupis, vnus sibi amicus Timon, cæteri omneis hostes, & insidiarum machinatores. Cũ horum quopiam congredi, piaculum: adeo vt si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa: non alio nobis habentur loco, quam signa saxea, æreaue: neque fœtalem ab illis missum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Cæterum tribules cognati, populares: postremo patria ipsa, frigida quædam & sterilia

πὸς γὰρ ἂν ἧκεν παρθένος σὺν πεπ
νοις πῆς κόλποις ὑποδεξαιτο οὗτα
λὸν ὄρασιν, ἢ τὸ τέγος κατα
τα; Μίδᾳ καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν
φοῖς ἀναθήμασι, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦ
πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλ
ᾧγε. νῦν βασιλεὺς ὁ πρόσωπ' ἰδὼν
κελλα καὶ φιλτάτη σιφόρα, ὑμᾶς μ
ται τούτῳ σὺν θεᾶνα κελεύ. σὺν
ὕδη πᾶσαν πριάμην τῷ ἐμ
πυργίον οἰκοδομησάμην ὑπὲρ
σωρῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶ
ἡν σὺν καὶ τάφον ἀποθανὼν
μοι δοκῶ. Λοιδόρθω δὲ ταῦτα, καὶ
μοθετήσω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον
ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας. καὶ ἀγνωσία
ὑπεροψία. φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἑτά
ἢ ἑλίκωμος, ὕθλοι τοῦτο. καὶ σ
ρα διακρούσῃ, ἢ ἐπικρήσας δωμ
παραυομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθ
μονήρης δὲ ἡ διαίτα, καθάπερ ζῴ
νοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄ
πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ τὸ
θμιλῆσαι ἐνι αὐτῶν μίασμα. καὶ
να ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡμέρα
ὅλως ἀναβιάντων λιθίνων ἢ χαλκῶ
δὲν ἡμῖν διαφερίτεσαν, καὶ μήτ
ρους δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτ
δὲ ἀποσπώμεθα, ἢ ὁρμίζεσθε δὲ
ἐσω πρὸς αὐτούς. φυλίτου δὲ καὶ
ρου καὶ δημάτου, καὶ ἡ πατρὶς ἀ

ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ οὐδὲ τῶν οὐσιῶν φιλοτιμήματα. πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑποδυέσθω ἁπάντων, καὶ πυρέττω μόνος· καθαίνων, καὶ λακτίζων καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θυέτω καὶ δυσχερέτω μόνος· ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἱκετείων δὲ ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἅπαντες ἀλεξιώσεσθαι δεδόχθω, ἢν δέ τι ἀτυθωσῶν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκάν· καὶ ὄνομα μὴ ἔστω δὲ μηδενὶ ἄνθρωπος ἔδιον. τὸ δὲ πρόπαν δὲ γνωρίσματα, δυσκολία καὶ ταχύτης καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ καὶ ἀποστροφία. ἐὰν δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαθερόμενον καὶ σβεννύναι, ἱκετεύοντα πίτ|ῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι· καὶ ὅν τινα ἔχωμεν ὁ ποταμὸς παραφορῇ, ὃ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον κεφαλὴν πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθέντα. οὕτω γὰρ ἂν πᾶσι ἴσως ἀπολάβοιεν. ἐσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης κολυτ|εύς, ἐπιψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμωνι δὲ ὠφελεῖσθαι ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ οὐ βρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνῶσιμά πως ταῦτα γενέσθαι. διότι ὑπὸ πλούτου. ἀγχόνη γὰρ ἂν ἦν πρᾶγμα γνοὺς αὐθέτις. καὶ ὅτι τοῦ φθόνου τὸ τάχος. πάντα χόθεν σύνθυσι, κεκινημένοι καὶ πηδῶντες, οὐκ εἰδότες ὅθεν δύφραντόν

sterilia nomina, stultorum & mortalium gloriæ: solus Timon diues esto: despiciat omnes: solus ipse secum obletetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Dijs sacra faciat: epuletur solus, sibi ipsi vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab alijs. Ac semel decretum esto: vt vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeant sibi ipsi coronã admouere. Nullumque nomen sit dulcius, quam Misanthropi, id est, hominum osoris, Morum autem notæ, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quod si quem conspexero incendio conflagrantem, obtestantem quo restinguam, pice oleoque restinguere: rursum si quem flumen vndis absstulerit, isque manus porrigens, imploret vt retineatur: hunc quoque demerso capite propellere, ne possit emicare: hunc ad modum par pari relaturus est.

Hanc legem Timon tulit Echecratides Colyttensis: & concionis subscripsit suffragijs idem ille Timon. Agè hæc decreta sunto: hæc fortiter tueamur. Cæterum magno emerim vt id omnibus innotescat, quod opibus abundo: nam illa res illos præfocauerit: sed quid illud? Hem quę trepidatio? vndique concurrunt, puluerulenti atque anheli, haud scio vnde aurum odorati. Vtrum igitur hoc conscenso colle saxis eos abigo, e sublimi deiaculans: an hæc

tantum in re legem violabimus, vt semel cum illis congrediamur: vt magis angantur, fatiditi, repulsique? Ita factus esse duco. Itaque restemus quo illos excipiamus. Age prospicam: primus eorum iste quis est? Nempe Gnatonides adulator, qui mihi nuper coenam petenti, fumem porrexit, quum apud me iam pluries fuisset, domi dolia vomuerit. Sed bene est quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNATO. An non dixi Timonem virum bonum non neglecturos esse deos? Salue Timon formosissime, iucundissime, conuiuator bellissime. TIMON. Scilicet & tu Gnatonides, vultu tum omnium edaciſſime, atque hominum perditiſſime. GNATO. Semper tibi grata dicacitas. Sed vbi comparamus? Nam nouam tibi adfero cantilenam, ex his quos nuper didici dithyrambis. TIMON. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNATO. Quid istuc? Feris o Timon? Attestor. o Hercules: hei hei in ius te voco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIMON. Atqui si cunctere paulisper, mox cædis me reum ages. GNATO. Nequaquam, quin tu plane vulneri medere, paululo auri immicto. Mirum enim in modum præsentaneum id est remedium. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo.

φρανέμβροι τ χρυσίῳ, πόσορον ἔμ
τὸν πάγον ἢ ἴσν ἀναβάς, ἀπολάυνω σ
νὸς ἐξ λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβ
ζομενῶ· ἢ τό γε ἐσεῖσν παροσορομή
μεν, ἐσάπαξ αὐδεῖς ὁμιλέσαντες,
πλέον ἀνεῖσ· παροσῶμβροι; τοῦδ οἶμ
πολ ἔμένοι ἔ. Ἰσ δεχόμεθα ἤδη αὐτ
ύποστάντες φέρε ἴδω τις ὁ πρῶτος αὖ
τός ἐσι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶ
ἔφασαν αὐτὸ σαντί μοι ὀρίξας τ βρό
πίθος ὅλος παρ ἐμοὶ πολλάκις ἐμμι
κὼς. ἀλλ εἶ γε ἐποίησαν ἀφικόμεν
οἰμώξε γε πρὸ τῶν ἄλλων. Γ. ἦκ
ἔλεγον, ὡς ἦκ ἀμελέσοισι Τίμωνος ἀ
θ ἀνθρ οἱ θεοί; χ ὧδε Τίμων δύμ
φώτατε, πολ ἔφασι, μὴ συμποδίκώτατ
Γ. νὴ μὴ σύ γ, ὦ Γναθωνίδη, χαπῶν
πάντων βορώτατε, μὴ ἀνθρώπων ἐπι
πλοτατε. Γ. ἀ· ἐ φιλοσκώμμων σύ γ
ἀλλὰ πῶ τ συμποσιον, ὡς καινὸν τι
ἆσμα τ ποδιδάκτων διθυράμβων ἤ
κομίζων. Τ. μὴ μὰ ἐλεγέά γ ἆσμ
λα πεισπαθεῖς ὑπὸ τούτη τῆ δίκελλ
Γ. τί τῶ; παίεις ὦ Τίμων; μαρτυρ
μαι, ὦ Ηράκλεις, ἰὼ ἰώ, προσκαλέσομαί
τράυμαδις ἀς ἀρόον πάγον. Τ. μὴ μέ
ἄν γε μικρὸν ὑπίβρα δύνης, φόνῳ ἆ
προκαλήσῃ με, Γ. μιδαμῶς, ἀλλὰ
γε πάντως τὸ τράυμα ἴασαι, μικρὸν
πιπάσας τ χρυσίε. δικαίως γὰρ ἴσ
μόν ἐσι τὸ φάρμακον. Γ. ἔτι μένεις
ἀπαγ

ἔπαιρε, σὺ δὲ χαρόπους, οὕτω σπουδὴ ἐκ χρηστοῦ γενόμενος. Τ. πῆ δ' οὗτος; ἐστιν ὁ πρωτεῖα, ὁ διαφαλακτίσας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. ὅτος δὴ παρ' ἐμοῦ ἀργὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄρα τὰ μὲν πάντα ἀποπίπτοιμι μόνος ὑπερηπόρθουν, ἐπαμοσάμην ὡς δικώτερον εἴη τὴν κύνα, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας λόμενος πλησίος ὁ γοητικός προσιόντι. Φ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις Γναθονίδης φίλον, καὶ συμπότην τοιγαροῦν δίκαια πάσχοιθ' ὅτος, ἀχάριστος ὤν. ὑμᾶς δ' οἱ πάλαι ξυνόντες, καὶ ξυνήθεις, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν ἂς μὴ ἐπικηδᾶν δοκεῖμεν χαίρειν. ὦ δίκαιοτατε, μὴ ὅπως τοὺς μιαροὺς οὗτος κόλακας φυλάξῃ, τοὺς δὲ τῆς πενίης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ χαράκων βέλη διαφέροντας, ὡς ἔπι πίστει τῶν νῦν φίλων, πάντες ἀχάριστοι καὶ ὀνηροί. ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι ἀμείψομαι, ὃς ἔχοις πρὸς τὰ κατηπείγοντα χρῆσθαι, καὶ ὁ δοὺς ἥδιον πλούσιον ἔκτησε· ὡς πλουτίσῃς ὑπομνήσθητι ἵνα πλοῦτον. ἔκαι ἐγαροῦν ταῦτα σε νουθετήσων, καίτοι σύ γε οὐ τὰ φῶτα ἀμβλύτερον ἴσος λήσῃ τ' πάρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῶν Νιρέων δίκην παρωμίσεις ἄρα. Τ. ἴσα ταῦτα δὴ Φιλιάδῃ.

Abeo. At tibi male sit q̃ quidem ex viro commodo tam saeuus factus sis. Ti. Quis hic est qui accedit recalcitrater ille? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic quū a me solidum acceperit fundum, tum filiæ in dotem talenta duo, laudationis præmiū, quum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deterans me vel oloribus magis canorum, vbi me pridem ægrotum conspexisset: nam adieram oraturus vt mei curā ageret: plagas etiam egregius ille vir impegit. PHI. O impudentiam, nunc demum Timonem agnoscitis: nunc Gnatonides amicus & cōuiua: enimvero habet ille digna se, quādoquidem immemor est atq; ingratus. At nos qui iā olim conuictores fumus, æquales ac populares: tamen modeste agimus, ne intidire videamur. Salue here, fac vt istos adulatores sacrilegos obseruet, qui nisquam adsunt nisi in mesa: præterea a coruis nihil differunt. Neque post hac huiusmodi ætatis mortalium vlli fidendum est. Omnes ingrati, & scelesti. At ego quum tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles vti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum, Proinde accessi his de reb. admoniturus te, quāquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeo prudēti, vt vel Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIM. Ita fiet Philiades, sed age, ac-

cede quo te ligone comiter accipiam. PHI. Viri, caput mihi comminutum est hoc ingratoro, propterea quod eũ ea quę in rem ulius evant, admouui. TIMON. Ecce tertius huc orator Demeas se recepit, tabulas dextra gestans, aitque se mihi cognatũ esse. Hic vna die de meo sedecim talenta ciuitati dependit: nam damnatus erat, ac vinctus. At quum soluendo non esset, ego miser tus illum redemi. Porro quũ illi sorte obuenisset, vt Erechtheidi tribui distribueret, ærarium, atque ego audiens id quod ad me redibat poscerem, negabat se ciuem nosse me. DEM. Salue Timon: præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium: defensaculum Græciæ. Profecto iamdudum te populus frequens, & vtraque curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi: Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Cosyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Rep. mereri: Tum autem in Olympicis vicit pugil, & lucta cursuque die eodem, ad hæc solemni quadriga, equestrique certamine.

TIMON. At ego ne spectator quidem vnquam in olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac. sed ista communia addi satius est:

Tum

λιόδη. πλὴν ἀλλὰ πρόσθι, ὡς μή σε φ
λοφρόθωμαι τῇ δικέλλῃ. Φ. ἄνθρω
ωνι, κατάγα τὸ κρεμίον ὑπὸ τῇ ἀχα
ρίσε, δίκη τὰ συμφέροντα ἐνθέτον ἀ
γῶν. Τ. ἰδὼ πῖος ὅτ' ὁ ῥήτωρ Δημέα
ας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ
δεξιᾷ, καὶ συγγνώμης ἡμέτερ ἐν λέ
γων, ὅτ' ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαν
τα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει. κα
ταδεδίκασο γάρ, καὶ ἐδεδέθ' ὑκ ἀπωθ
δόσ, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν,
ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ ὀρχηθείδι φυ
λῇ διοικέμειν τὸ θεατρικόν, κἀγὼ προ
σῆλθον αὐτῷ καὶ γνώμῃ, ὑκ ἔφην ἐ
ρίζειν πολίτῶν ὄντα μοι. Δη. χοῦρε ὦ
Τίμων τὸ μέγα ὄφελ' πρόγονος, τὸ
ἔρεισμα τ Αθηναίων, τὸ πρόβλημα τ
ἑλλάδ'. καὶ μὰν πάλαι σε ὁ δῆμ'
ξυκαλεῖ μέν', καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότε
ραι πρόκειμένσι. πρότερον δ' ἄκουσ
τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Επει
δὴ Τίμων ὁ Εχεκρατίδ κολυτεύς, ἀν
ὴρ ἀ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ κ σο
φὸς, ὡς ὐκ ἄλλ' ἐν τῇ ἑλλάδι, παρὰ
πάντα χρόνον σπουδάκε τὰ ἄριστα πρά
τειν τῇ πόλει, νικήκας ὁ πύξ κ πάλῃ
καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας,
καὶ τελέῳ ἅρμασι, καὶ συνωρίδι πω
λικῇ. Τ. ἀλλ' ἤδε ἐθεώρησα ἐγὼ πώπο
τε ἐς ὀλυμπίαν. Δη. τί δῆτα; θεωρήσεις
ὕσερον. τὰ θνητὰ δ' πολλὰ προσκεῖται

ἄμεινον.

βημάτων. καὶ μὴ ἐπίσθυσα δ' ἐν ὑπέρ τ πόλεως πρᾶξαι πρὸς Ἀχαρνέας, μὴ κατέκλησε Πελοποννησίων δύο μοίρας. Τ. πῶς; σὺ γὰρ ἐ μὲν ἔχων ὅπλα, οὐ προῖχράφω ἐμοὶ καταλογῶ. Δ. μέτρια τὰ πρὸς σαυτ λέγεις. ἡμᾶς δ' ἀχαρίστους ἂν ἄμμην ἀμνημονοῦντες. ἔτι δ' ἐν τοῖς ψηφίσμασι γράφων, μὴ συμβουλεύων, μὴ στρατηγῶν, ἢ μικρὰ ὠφέλησα τὴν πόλιν. ΣΩ βουλῇ ἅπασι δ' ἐδόκει τῇ βουλῇ, μὴ τῷ δήμῳ, μὴ τῇ ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ βοῖς δήμοις ἰδίᾳ, μὴ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν στεφανοῦσθαι τ Τίμωνα πρὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κισσοῦν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, μὴ ἀκτῖνας ΣΩ τῇ κεφαλῇ. μὴ σοφωτάτῳ αὖτ χρυσοῖς στεφάνοις πᾶσι, μὴ αὖ πρυχθῶσι τοὺς στεφάνους σόμβρον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· ἀχθῶσι γὰρ δι' αὐτ δὴ τόμβρον τὰ Διονύσια. εἶπε τ γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὖτ, ἀγχιστεὺς μὴ μαθητὴς αὖτ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, μὴ τἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃ. τοῖ μὲν οὖν βουλόμενον. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἀγαγεῖν πρὸς σὲ, ὦν ΣΩ θεῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. Τ. πῶς ὦ Δημέα, ὃς οὐ γεγάμηκας, ὅσα γε μὴ ἡμᾶς εἰδέναι; Δ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν δοκῇ θεοῖς ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, μὴ γνήσιόν μοι ἔρρον. ἄρρεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη κἀγώ. Τ. ἐκ ποίας δὲ γαμέσεις ἔτι ὦ

Tum anno superiore apud Acharnenses pro Rep. fortissime se gessi, & Peloponensium duas acies concidi. TIM. Quatione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militiae dederim nomen. DEM. Modeite tu quidem de reipso loqueris, nos tamē ingrati futuri simus, nisi meminerimus. Praeterea scribendis plebiscitis, & in consultationibus, & in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulisse Reipub. His de causis omnibus visum est, curię, plebi, magistratibus tributim, plebeijs singulatim, cōmuniter uniuersis, aureum statuere Timoni iuxta Palladem in arce: filumē dextera tenentem: radijs tempora ambientibus, utq; septē aureis coronis coronetur, hæcq; coronæ hodie in Dionysijs per Tragedos nouas promulgentur. Siquidem hodie, illi Dionysia sint agenda. Dixit hoc suffragiū Demeas orator, propterea quod cognatus illius propinquus, ac discipulus eius sit. Nam & orator optimus Timon: praeterea quicquid uoluerit. Hoc igitur tibi suffragium, sed utinam & filium meum ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellarui. TIM. Qui potes Demea, quum ne uxorem quidē duxeris unquam, quantū nobis scire licuit? DEM. At ducam, nouo ineunte anno, si deus permiserit, libertisq; operā dabo. Tū quod erit natū (erit autē masculus) Timonē nuncupabo, T. An uxorē

tu sis ductarus, equidē haud scio, tāta a me plaga accepta. DEM. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occeptas? pulsasq; eos q̄ sunt ingenui, ipse nec ingenuus plane, nec cius: uerū propediē pœnas daturus, quū aliis noxiis, tum quod arcem in eenderis. TIM. Atqui non conflagrauit arx sceleste. Proinde pallum est te calumniatorem agere. DEM. Verum effossio ærario dites effectus TIM. Atqui nō effossum istinc, unde ne hic quidē probabiliter abs te dicitur. DEM. Verū effodietur posthac. sed tu interim omnia q̄ in eo cōdita, possides. T. Altera itaq; plagam accipe. DEM. Heis capitis meis. TIM. Ne uociferare, aliqui & tertiam tibi illidam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si quum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum sceleſtum hominem non protriuero. Tum frustra uicerim in Olympijs, & pugil & palæstrites. Sed quid hoc? an non philosophus Thrasycles' hic est? profecto ipsus est, promissa barba, sub ductiscp supercilijs, & magnum quiddā se cū murmurans accedit, Tiranicū obtuens, cæsariem per scapulas fluentem uentilans, alter quidam Boreas, aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic habitu fragilis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de uirtute disserit, dānans eos, qui uoluptate capiuntur, frugalitatem laudans: at ubi Iouis

ὅτ☉, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δ. οἴμοι, τί τοῦτο; τυραννίδι τίμωνα ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπους τοὺς ἐλευθέρους, ὃ κάθαρμα ἐλεύθερ☉, ὃς ἀσὺς ὢν, ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τίνι δίκην, τάτ' ἄλλα, καὶ ὅτι τῇ ἀκροπόλει ἐνέπρησας. Τ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὅτι δ' ἄλλος ἢ συκοφαντεῖν. Δ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, ἐκ ὀρυγμάτων διωρύξας. Τ. ἢ διώρυκται δέ, ὅτι ἀληθῆ σοι καὶ ταῦτα. Δ. διορυχθήσεται μὴν ὕστερον δέ σοι πάντα τὰ ἐν οὐτῷ ἔχει. Τ. ἔκειν καὶ ἄλλην λάβοις. Δ. οἴμοι μιτάφρισον. Τ. μὴ κέκραχθι. καθίσω γάρ σε καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γλῶτα πάμπαν πάσθοιμι, δύο μὲν λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλ☉, ἓν δὲ μικρὸν οὐ θρᾴττιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν ἐν ὀλυμπίοις πὺξ καὶ πάλλω, ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφ☉ ὅτός ἐστιν; ὃ μὴν ὅτ' ἄλλ☉ ἐκπεπτάκασι γοῦν αὐ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπαλείφας, καὶ βραδύτερον ὑποκρίνεται, πτοεῖται δὲ βλέπων, ὅπως σεβασμίῳ τῷ ὄντι μιτάφρα καὶ μέλαν, Αὐθωρίας τὶς, ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἐγράφων. ὅτ☉ ὁ κόμην ἱκανὸς λῆς, καὶ κόσμι☉ τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ὀλβολύπ, ὡσθ' ὅμοια ὅσα περὶ ἀρετῆς διέξιον, καὶ τὸν ὑφ' ἡμῶν

χαιρον

χαροντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λυσιτέλους ἀφίκητο τὸ σῖτινον, καὶ ὁ πᾶς μιγαλλιῶτης κύκλος ὀρίξεως αὐτῷ, ὡς ζοροστρῷ τὸ χαίρε μάλιστα κατέπαρδε τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἵνα τοὐναντίον ἐπισκήπτῃ ὅτι ἰωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ἅπασι τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλησίον παρακονίζομένων, παρύκης τὸ γένυον ἀκάπλεως, κωνωδὸν ἐμφορούμενος, ἐπὶ κιχυρῶς, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις τῶν ἀρετῶν εὑρέσεων προσδοκᾶν. ἀκούσας τὸ τρύζλιον ὡς λιχανῷ ἀπεσμύχθη, ὅτι μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυελοῦ κατελίποι, μιμιλίμορον ἀεὶ ὡς τὸ πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος τὰλλαν λάβοι, ὅτι πὴρ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφλοις μίσους καὶ πάροινον, ὃς ἄχρι ὠδῆς καὶ ὀρχήσεως μέχρι, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσίει. καὶ λόγοι τοιγαροῦν τῇ κύλικι τότε δή, καὶ μάλιστα πρὶ σοφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φησὶν ὅδη ὑπὸ τ ἀκράτου τοῦ νέρος ἔχων, καὶ ὕπτιος ἀναλίσκων γλαῦκα. εἶτα ἑμάτιος ἐν ἑαυτοῖς, καὶ τὸ τελευταῖον ἐρέμενοι ὑπνου ἐκφορούσης αὐτ ἐκ τοῦ συμποσίου τ ὀλιγηρίδος ἀμφοτέρας ἐπαλημένον πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ἔδυνε τ πρωτέρων παραχωρήσεων ἢν φθύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύνης, ἢ φιλαργυρίας, ἀλλὰ μὴ κολάκων ἐπὶ τὰ πρῶτα, μὴ ἐπιορκῶ

lotus ad cœnam uenit, puerque ingentem illi calicem porrexit, meracioreque autem mixto me gaudet, perinde ut Lethes aquam ebibens, a diuersis illis disputationibus diuerſiſſima quæ ſint exhibet, dum mihi inſtar præripit obſonia, & proximum cubito oppoſito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore: per inde atq; in patinis inuentum ſeſe ſperet, dumq; uſqueadeo diligenter catinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarū ſinat ad hærere, nunquam non querulus, tanquā deteriorem partē acceperit, uel ſi totam placentā, aut ſuē ſolus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & inſatiabilitatis eſt fructus, temulentus, uinoq; bachatus, non ad cantum modo, ſaltationem que, uerū ad conuicium uſq; & iracundiam. Ad hæc multus inter pocula ſermo (tum enim uel maxime) de temperantia, ſobrietateq; : atque iſta quidem loquitur, quum iam a mero male affectus ridicule balbutit. Accedit his deinde uomitus. Poſtremo ſublatum eum de conuiuio eſferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne ſobrius quidem ulli primariorū ceſſerit, uel mendacio, uel cōfidentia, uel auaricia. Quin & inter aſſentatores primas te-

net, peierat promptissime, an
teit impostura, comitatur im-
pudentia. In sumа prorsus ad
mirandū quoddam spectacu-
lū est, omni ex parte exactū,
uarieq; absolutū: proinde nō
eiulabit clarius nidelicet, quū
sit modestus. Quid hoc? pa-
pæ, tandē nobis Thrasycles?
THR. Nō hoc animo ad te
uenio, Timon, q̄ plerique isti,
qui nimirum opes admirati
tuas, argenti, auri, opiparorū
conuiuiorum adducti spe cō-
currunt, multaq; assentatione
delinunt te, hominem uideli
cet simplicem, facileq; impar-
rientē id quod adest. Siquidē
haud ignoras offam mihi in
cœnam sat esse, tum opsoniū
suauissimum cæpe aut nastur
cium, aut siquando lubeat lau
tius epulari, pusillum salis.
Porro potum fons Athenis
nouem saliens uenis, suppedi
tat. Tum pallium hoc quauis
purpura porius. Nam aurum
nihilo magis apud me in pre-
cio est, q̄m calculi, qui sunt in
littoribus. Sed tua ipsius gra
tia huc me cōtuli, ut ne te sub
uerterit pessima ista, atq; in-
sidiosissima res opulenta: q̄
quippe quę multis spe nume
ro immedicabilium malorum
exciterit caussa. Etenim si me
audies, potissimum opes uni
uersas in mare præcipitabis,
ut pote quibus nihil sit opus
bono uiro, quique philoso-
phiæ possit opes perspicere.
Ne tamen in altū o bone, sed
ferme ad pubē usq; ingressus,
paulo ultra solū fluctibus o-
pertū, me quidē uno spectan-
te. Quod si hoc non uis, tute
igitur

ορκῆ προχωρότατα, κἀ ὑ γοντέϊα προ
γέται, κἀ ὑ ἀναιδωτία παροιμαρτᾶ. κ
ὅλως πάνθορυβ ἡ χρῆμα, κἀ ποαπαχ
θεν ἀκεκίνησις, κἀ ποικίλως ἐντελὲς. οἰμώ
ξεις δίγαρᾶν ἐκ ἐς μακρὸν χρησὸς ὤν.
ἡ τοῦτ' ἀπαπαὶ, χρὴ ὑμῖν θρασυ
κλῆς Θ. ὑ κατὰ τοῦτο ὦ Τίμων ὅτι
πολλοῖς ἐνύβρισ ἀφῖγμαι, ὅσπερ οἱ τὸν
πλοῦτον βιτιθηπότον, ἀργυρίᾳ κἀ χρυ
σίου καὶ δέπεσων πολυτελῶν ἐλπίδι
σωσθῆναμέν ους, πολλοὶ τῶν κολα
κέων ἐπισβεσάμενοι πρὸ ς ἄνεμον οἷον σὲ
ἀπολοῖκον, καὶ ἐ ὄντων κενεωνικὸν. οἶσθα
κ ὡς μάλα μ ἐμοὶ δέπεσον ἱκανὸν, ὄψον
δ' ἥδιστον, θύμου ἡ κάρδαμον, ἢ ἅ τοτ
τυφώλιον ὀλίγον τῶν ἀλῶν. ποτὸν δ' ὑ ἐν
πάντων Θ. ὁ δ' πρῶον ὅτ Θ, ἧς βούλ
ποτρφυρίδ Θ ἀμένων. τὸ χρυσίον μ κ
ἥδ' ἐν ὑμιώδορον τῶν ἐν βίς αὐγαλεῖς
ψηφίδων μοι δοκ. σὺ δ' αὖ χάειρ
ἐπάλλω. ὡς μὴ σ ἀφθείρῃ σ τὸ κάκιστον
πρᾶ κ ἐπιβυλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος,
ὃ πολλοῖς πολλάκις ἀῤῥ Θ αὐτικέσθ
συμφορᾶν γενόμενον Θ. ὦ γ μοι πό
θοιο, μάλιστ' ὅλων ὡς τῶν θαλατ ου ἐμ
βαλὼς αὐτὸν, οὐδ' ἂν ἀναγκάσαι ἀνθρ
ἀγαθῷ ὄντ, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον
ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθ Θ ὦ
γαθέ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυθοῦντες ἐπιμβάς,
ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, ἐμὲ δ'
ρᾶκ Θ μόνον. ὦ δ' μὴ πρὸ βυθοῦ, σὺ
δ'

δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω, κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὴ ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μέντοι ὅσα λοιπὸν αὐτῇ σῶσαι, σχίσασ᾽ ἕκαστα ἑτέροις διαμένουσι, ὧν μηδὲν ἥκομεν ἁρπάσοντες, ὦ μανίας, ἃ δὲ τάλαντον ἐστὶν ἢ τὸ μισοπόνηρον φρόνημα δίκαιος ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἔστι γε οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αὐτῶ, ἀλλ᾽ ὅπως μεταδῶ τοῖς ἑταίροις τοῖς διαμένουσι, ἱκανὸν, εἰ τούτῳ τῇ πήρᾳ ἐμπλήσας παράσχοιο, ἢ ὅλως δύω μισθωτοὺς χορηγοῦσιν αὐτοκινήτους· ἐλαφρὰ γὰρ ἡ μίσθησις χρὴ εἶναι τὸ φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὸρ τὴν πήραν φρονεῖν. Τ. ἴσως τοῦτό σοι δοκῶ Θρασύκλεις· πρὸς γὰρ τὴν πόρας, εἰ δοκᾷ, φόρτιζε καφαλίων ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. Θ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, καὶ μάθοι ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθερίᾳ τῇ πόλει. Τ. τί ἀγανακτεῖς ὦ χαῖρε Θρασύκλεις; μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί βλέψιας ἑκάτερος, καὶ λάχνε καὶ γνίφων, καὶ ὅλως ἐσύνταγμα τὸ εἰμαξομένων. ὅτι τί δὲ τῶν πήρων ἰοῦτων ἀναλήψομαι, τῶν μὴ δικέλλων ὀλίγον ὄντων, πάλαι πεπονηκόσιν· ὧν τὸ πλέον μέρος ξυμφορήσας, ἐπιχαλασῶ πόρρωθεν αὐτούς. Β. μὴ βάλλε ὦ Τίμων, ἄπιμεν γάρ. Τ. ἀλλ᾽ ἂν σωματοῦ γε ὑμᾶς, ἢ οὐδὲν θαυμάτων.

igitur eas potiore uia ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquū, uidelicet largiens iſtis, quicunq; opus habēt, hunc quinq; drachmas, illi minā, alij talentum. Porro si qui erit philosophus hunc æquum est duplum aut triplam ferre portionē, quanquam quidē mihi non mea ipsius gratia potiuto, sed quo amicis, si qui egebunt, donam: sat est si modo perā hanc largitiōe tua expleueris, ne duos quidē modios Æginitas capiteuntē. Nam paucis cōtentū, modestumq; comenit esse eū q philosophatur, neq; quicq̄ ultra peram cogitare. TI. Equidem ista quæ dicis probo Thrasycles: ergo si uidetur, priusquā perā expleā, age tibi caput opplebo tuberibus, posteaq̄ ligone sum mensus. THR. O libertas, o leges, pulsamur ab impurissimo libera in ciuitate.

TI. Quid stomachariſ o bone Thrasycles? num te defraudaui? Atqui adijciā ultra mensurā Choenices quatuor: sed quid hoc negocij? Complures simul aduenient, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, breuiter agmen eorum qui uapulabūt. Itaq; quin ego in rupem hāc cōfcendo, ac ligonē quidem iamdudū fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse plurimis cōgestis saxis, procul eos lapidū grandine peto. BLE. Ne iace Timon, abimus em̄. TI. At uos quidem nec citra fanguinem, nec absque uulneribus.

ΤΕΛΟΣ.

ARGVMENTVM DVO-
rum postremorum Dialogorum.

Argumentum Νεκυομαντείας.

Quum breuis hæc fumo leuior sit uita caduco:
Et tamen excedat quod facit omne modum.
Quam teneat callem, medium seruare Menippus,
Vt pote sit: cæcas curat adire domos.
Ergo refert primum diris quæ uidit in umbris:
Decretum infernum peruarios q; locos.
Consilium tandem Vatis, quæ uita sequenda:
Cuius responsi, quisquis es, esto memor.

Argumentum Timonis.

Distribuens aurum Timon nicautus amicis,
Mendicus subito è diuite factus erat.
Ira igitur motus, falsos contempsit amicos:
Atq; alios parte uiuere constituens:
Iuppiter huic iterum succurrens grandia misit,
Munera quæ tanti causa doloris erant.
Quis acceptatis, didicit dein parcere nummis:
Fabula, qui rectus, nos monet, usus opum.

IVDICIVM PARIDIS

ἀνθχεδίας.

Priamides iuuenis, quo non formosior alter,
Qui tenuit magni troia sceptra senis
Pallados & Veneris formæ Iunonis & olim
Arbiter electus talia uerba tulit.

AD IVNONEM.

Quamuis magna potes Iuno, Coniunxq; sororq;
Illius excelsi, qui iuga summa tenet:
Non tamen his moueor, curæ mihi non tua dona
Haud referes formæ premia chara tuæ.

AD PALLADEM.

Fructra tu certare paras quoq; Pallas amica.
Iugenij quamuis gloria magna tui.
Namq; Venus Cytherea placet calor ossibus ardet:
Munera iudicio nunc feret ipsa meo.

AD VENEREM.

Hoc igitur capias malum, quæ mitia reddis
Corpora, quæq; potes flectere cuncta Venus.
In grauibus mihi sola dabis solatia curis
Qua nihil æthereus charius orbis habet.

EXEGESIS.

Est adeo stygijs mens nostra immersa tenebris
Vt non quæ bona sint, quæ mala dispiciat.

Pallade

Pallade quid melius? Iunone potentibus ipsa?
Eligit hic Veneris munera fœda tamen.
Noxia quæ q̃ petunt homines caligine cæci
Iudicioq̃ perit plurima turba suo.
At reputes, quæso, Paridis tu semper amores,
Cautius ut uiuas, lector amice, Vale.

DIALOGVS VENERIS ET Cupidinis, ex Luciano, uersibus Latinis redditus, à Georgio Sabino.

CYpria compellens pharetratum mater amorem
Flebilis audita est talia uerba queri:
Dic age qui fiat dulcissime nate Cupido,
Omnes cum timeant numinis arma tui,
Humanumq̃ genus, manes Erebiq̃ profundi,
Sollicitent superos & simul illa deos:
Sola tamen doctis quæ præsidet artibus, omne
Effugit imperium casta Minerua tuum?
Iuppitter immensi moderator & arbiter orbis,
Ipse tuas sensit captus amore faces:
Sensit & æquoreis Neptunus uictus in undis,
Iunoq̃ fortiuo sæpe reperta toro.
Vt taceam reliquos, & tu quoq; nate parentem
Iura pudicitiæ me uiolare iubes.
Degener an solam quo Pallada uincere possis,
Extinctus nullam uim tuus ignis habet?
Desine diua parens mirari, & quærere caussas,
Hanc mea quod nequeunt tela ferire Deam:
Cumq̃ potestati sint omnia subdita nostræ,
Sola meas spernat cum tamen illa faces.

Hanc

Hanc ego perculsus metuo, cum lumine tantum
Aspicit, aut uultu me truculenta notat.
Sed tamen aggressus sumptis quandoq; sagittis,
Cum dea non esset casside tecta: fui,
Cælauiq; meum perplexis artibus ignem,
Ne tacitos posset prodere flamma dolos.
Nemo sed occultum quantumuis cælat amorem,
Ipse meo semper proditus igne fui.
Insidias igitur postquàm cognouit apertas
Me procul in celerem depulit illa fugam.
Concita tum quoties galeam dea uibrat & hastam,
Pectore cuncta mihi membra pauente tremunt.
Quid galeam metuis? quid acutæ cuspidis hastam?
Nate tuo uanos excute corde metus.
Merte quid asperius fuit, aut quid durius ipso,
Succubuit regnis trux tamen ille tuis.
Qui prius indomitus tibi tela necemq; parabat,
Nonne dedit uinctas in tua uincla manus?
Mars deus armorum nobis se dedidit ultro,
Ipse nec impositum ferre grauatur onus.
At quoties oculis me conspicit improba Pallas,
Quas iracundo non iacit ore minas?
Quam gerit horrendam magna ui concutit hastam:
Taliaq; insano dicta furore refert.
Ne mihi tela puer, mihi ne puer arma mineris:
Erras, haudquaquàm nos tua turba sumus.
Si tamen accedes, nec me sinis esse quietam,
Nostra tibi sæuas afferet ira manus.
Aut ego te pedibus rapiens ad tartara mittam,
Aut tibi transfiget lancea nostra latus.
Hoc pater ipse Deûm cuius sum uertice nata,

Iuppiter: hoc Erebi Rex mihi testis erit.
Tales quando refert irato pectore uoces,
Emanibus nobis tela faces q; cadunt.
Praeterea anguicomae gestat caput illa Medusae.
Cuius ad aspectum lumina nostra pauent.
Hoc ubi praetendit, fugio ceu cerua leonem,
Aut fugit infestum territa dama lupum.
Siccine tu metuis conterritus aegide diuam?
Magnanimi curas qui Iouis arma nihil.
At quoq; contemnunt quare tua spicula Musae?
Imperium q; fugit turba nouena tuum?
Num galeas uibrant etiam, aut hastilia torquent,
Dira ue praetendunt Gorgonis ora tibi?
Aonides uultu sunt, ô Cytherea pudico:
Vnice & illarum numina sancta colo,
Artibus hae semper, studijs q; tenentur honestis,
Iuris in his igitur nil meus ignis habet.
Cantibus inuigilant, ducunt q; per arua choreas:
Luxuria uero desidiaq; uacant.
Adde quod illarum captus dulcedine uocis
Saepe uoluptates, gaudia saepe fero.
Deniq; casta manet quare Dictinna, nec ullum
Vulnus habet iaculis saucia facta tuis?
In nullo manet illa loco, cursuq; pererrans
Omnia, conatus effugit illa meos.
Nunc iuga montis adit, curuis nunc uallibus errat,
Aut nemorum saltus irrequieta tenet.
Nunc ibi ueloces sequitur per deuia ceruos,
Subdola nunc alibi retia tendit apris:
Suspensum q; humeris arcum gestat q; pharetram,
Armat & illius cuspidis hasta manum.

Haec,

Hæc, ſuper Aonio cœtu, caſtisq; deabus,
Arcitenens matri uerba Cupido dedit.
Quis quis at inſani uitare Cupidinis arcum,
Ignibus & uacuum pectus habere cupit,
Numina Pieridum, uenatricem ue Dianam,
Aut colat armigeram Palladа: tutus erit.

MARTIS AC VENERIS adulterium à Vulcano, Sole indicante deprehenſum, ac dijs cæteris pateſactum, ex octaua Homeri cæ Odyſſeæ Rhapſodia C. Vtſino Velio interprete.

HIc uero in crepitans fidibus præludia blandæ
Martis, & eximiæ Veneris recitauit amores.
Ac ueluti primum ſocialia gaudia furtim
Tecta per egerunt Vulcania, plurima dono
Illi dedit, lectos auſus ſcelerare iugales:
Sacraq; Lemniaci fœdare cubilia Diui.
At Phœbus deprehenſa ſemel cum furta teneret
Detulit ad diuum crimenq; dolosq;, maritum.
Quæ cum dicta deus prodentis triſtia Solis
Audijt ignipotens, tecta ad fabrila tendit
Concitus, inſidias imo iam pectore uerſans.
Hinc admoliri, ac prægrandem imponere trunco
Incudem parat, & ſubito duriſſima format
Vincula, nonulli textumq; ſolubile cudit.
Quo ſimul impliciti grauiter uinctiq; iacerent.
Ac poſtq; fabricauit opus, caſſesq; Gradiuo
Infenſus, ſubito petit alta cubilia greſſu.
Gratus ubi ſtabat thorus, & iam uincula circum
Fulcra locat, mirumq; ſimul concinnat in orbem.

Plurima quinetiam tectum diffusa per altum
Tenuia, ceu lepidas suspendit aranea telas.
Vt quæ non hominum, non ipso lumine Diuûm
Cernere erat, mire abstrusis composta dolorum
Nexibus. Hæc postq; per summa cubilia sparsit
In Lemnon simulata, uia est quæ mœnibus altis
Illi præ cunctis multo gratissima terris
Vna fuit uanam haud speculam Gradiuus obibat
Interea, auratas laxans deus acer habenas.
Protinus ut gratos sensit pertisse recessus
Vulcanum egregium artificem, perniciter ædes
Ignopotentis adit formosæ captus amore
Coniugis: ipsa Ioue haud multo ante à patre reuersa
Adsedit. porrò ille domos tectumq; subiuit
Comprensatq; manum, appellatq; & talia fatur.
Huc age, diua precor lectum subeamus eundem.
Non iam durus adest coniunx, modo nãq; manentes
Sintias in Lemno populos inuisit agrestes.
Sic ait, at Veneri amplexus & dulcia cordi
Furta fuere, gradu petiere cubile citato.
Extemplo incubuere doli ignipotentis, utrinq;
Vincula connectunt q; ambos infusa ligantq;:
Vt ne membra quidem motare ac tollere quirent
Hi uincla agnoscunt & ineuitabile textum
Serius, aduersum hos extemplo Mulciber ibat
Inclytus, ante redit properans quàm Lemnon adiret.
Proditione deus reuocatus, & indice Phœbo
Maturauit iter, curæ cui pectus amaræ
Exagitant, animum cruciat dolor, inde sub alto
Limine stans, furiaq;, truciq; excanduit ira:
Terribiliq; sono superos ciet ocyus omnes:

Iuppi-

Iuppiter atq; alij, quorum immortalia diui
Numina, turpe deis, facinus: dignissima risu
Crimina spectatum huc concedite protinus omnes.
Dedignata suum, ac dudum pertesa maritum
Loripedem Ioue nata Venus, Martem ecce cruentū
Deperit insignem, formaq; & cruribus altis
Conspicuum. sed enim claudo mihi nascier olim
Contigit, at non est uitium huc à crimine nostro
Ingens amborum potius, sed culpa parentum est.
Qui sine defectis sobolem producere membris
Debuerant. uerum huc conuertite lumina cuncti
Cernite ut optatis foueant amplexibus ignes:
Nostraq; ad hæc ambo petiere cubilia. uerum
Hanc postquam uidi magno mihi uisa dolori
Res fuit, atqui illos spero non tempore paruo
Tali concubitu fruituros: quamlibet acri
Coniunctos in amore quidem, fortassis utercq;
Concubuisse diu nolit, sed dura tenebunt
Vinculaq; insidiæq; meæ: tantisper ad unum
Munera connubij, donec pater ipse remittat
Inq; uerecunda pro coniuge cuncta regente
Præmia quæ dedimus nobis dotalia reddat.
Quandoquidem ante alias forma præstantior omnes
Nata sibi est, sed mente carens, & pectore casto
Dixit, at inde ruunt cœlo ferrataq; diui
Tecta adeunt. aderas Neptune tricuspide telo
Grande solum quatiens. frugi Cyllenius unà
Venit & arcitenens iaculisq; insignis Apollo.
Porrò uerecundæ tanta ad spectacula diuæ.
Adeq; scelus non sunt dignatæ accedere tantum.
Vestibulo in primo diuiq; in limine cuncti

Conſtiterant, qui corda beant mortalia donis.
Omnibus immenſum dolus atq; induſtria diuis
Mulciberi excitat riſum, admirantibus illis.
Atq; aliquis forte adſtanti ſic cominus, inquit,
Vt nihil officiunt uirtuti crimina. claudus
Aſſequitur celerem, ueluti nunc Mulciber acrem
Gradiuum obtinuit: quamuis præ cœlitibus diis
Curſibus ille pedes habiles agit ocyor unus.
Claudus enim ipſe dolis uſus, qui ſic quoq; multas.
Auxit adulterij, & fœdo pro crimine pœnas.
Hæc illi fuerant inter ſe forte locuti
Exin Mercurium natus Ioue diuus Apollo
Talibus alloquitur dictis: Maia edite ſummi
Progenies ô diua Iouis, certusq; deorum
Nuncius, optatiq; dator, num caſſibus iſtis
Implicitus Veneri uelles ſociarier aureæ?
Hunc breuiter contra leto clariſſimus Argi.
Interpres, præcoq; deûm Cyllenius, inquit:
O utinam uoti fiat mihi copia tanti:
Ter licet aſtrictus uinclis grauioribus eſſem
Voſq; adeo circum nos inſpectetis euntes
Diiq; deæq; omnes, certe non ſegnius ipſe
Formoſam amplexus Venerem ſic uſq; iacerem.
Dixit, & immenſo diui ſannere cachinno.
At riſu irato minime eſt illudere uiſum
Vndarum domino, ſed inextricabile textum
Soluat & aſtrictum deus explicet orat amantem
Vulcanum egregium celeri ſic ore locutus:
Tolle modo nexus, & diſcute uincula lecto
Hunc tibi promitto, quod par ſit cunctq; daturum,
Concilio in noſtro, & præſenti numine Diuûm.

Quem

Quem contra deus ignipotens est talibus usus,
Desine nequicq̃ hortari Neptune, timoris
Sponsio plena nocet, miseris q̃ pericula conflat.
Qua te ui, quibus aut uinclis in gente deorum
Arctarem, ipse fugam si forte capessere Mauors
Audeat explicitus, quò non mihi debita pendat?
Suscipit hæc contra, sola qui deus ardua quassat
Ipse licet paret au fugium, neq̃ debita Mauors
Dissoluat, tibi nos numerabimus omnia certo.
Quem contra breuiter Vulcanus talibus infit:
Nec phas nec licet ulterius tua temnere dicta
Mulcibero, ac uix dum dixit, compago tepente
Dissiluit uinclorum, opera ignipotentis & arte
Tum uero expliciti uinclorum nexibus ambo
Protinus erumpunt. Thraces petit ille cruentos.
At Venus ipsa Cypri late in regione locatam
Læta Paphum aduolitat, lucus quâ pandit ur ingens
Huic sacer, atq; aræ sacros uisuntur in usus.
Quam mox certatim contendunt abluere undis
Æternoq̃ dehinc perfundere membra liquore
Formosæ Charites, quali immortalia mos est
Corpora rite laui: posthæc mirabile uisu,
Intusium inducunt humeris, & corpus amictu
Conuelant tenero. Diuinus talia uates
Personuit cithara. porrò auscultantis Vlyssei
Interrea tacitum pertentant gaudia pectus.
Phæacumq̃ simul, quibus est ars nautica curæ:
Remigioq̃ agitare rates, & findere pontum.

FINIS.

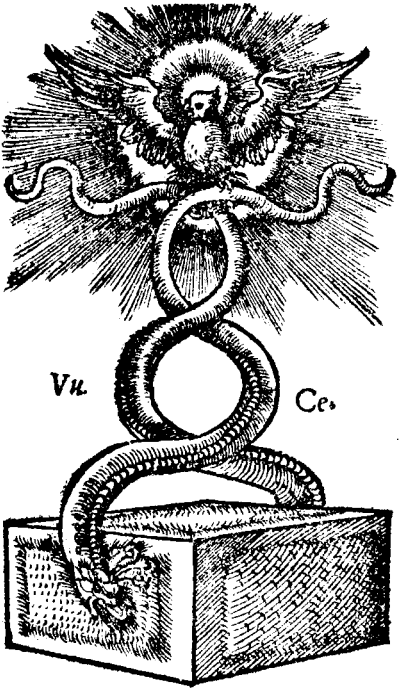
Vu.
Ce.